

Zindanlarda

Süresiz Açlık Grevi başladı!

- ✓ F tipi hücre hapishaneleri kapatılsın!
- ✓ Anti-Terör Yasası kaldırılsın!
- ✓ “Üçlü Protokol” iptal edilsin!
- ✓ DGM’ler kaldırılsın!
- ✓ İşkenceciler ve katliamcılar yargılsın!

Teslim olmaktansa
ölmeyi yeğleriz!

(sayfa 3)

Gün ölümüne bir kararlılıkla
harekete geçme günüdür!

(sayfa 14-15)

Hücre saldırısı ve
Yeni zindan direnişi

(sayfa 16-18)

“Her türlü bedeli ödemeye
hazır ve kararlıyız!”

(sayfa 19)

Emperyalist barış politikası
Filistin halkının özgürlük
tutkusunu yokedemedi

(sayfa 24)

Öleceğiz

ama hücrelere

GİRMEMEYECEĞİZ!

İÇİNDEKİLER

Teslim olmaktansa ölmeyi yeğleriz	3
Sefaletin koyulaştırılmasının resmi belgesi	4
Kamu çalışanları üretimden gelen güçlerini kullanmak zorundadır	5
Sınıf politikasından yoksunluk	6
POAŞ'ta toplu işten çıkarma sert tepti	7
Kazanmak için grev silahından başka yol yok!	8
"İş güvencesi" yasa taslağı ve sendikalar	9
Ordunun Kürdistan basın turu ve turdan yansıyanlar	10
Sezer'e rektörler muhtırası	11
SES Genel Kurulu'nda devrimci çıkış	12
Birleşik Metal-İş Kongresi	13
Gün ölümüne bir kararlılıkla harekete geçme günüdür!	14-15
(Orta)	16-17
Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz	18
"Her türlü bedeli ödemeye hazır ve kararlıyız!"	19
Hücre saldırısı ve devrimci sorumluluk	20-21
Ümraniye'de provokasyonlar ve saldırı hazırlığı	22
Habip ve Ümit'i andık	23
Emperyalist barış politikası Filistin halkının özgürlük tutkusunu yokedemedi	24
Barış süreci çifte standarttan ibaret	25
Kıbrıs'ta TC'nin yıkım programına karşı genel grev	26
Burjuva basından seçmeler	27
Bir kitap:	
"Benden selam söyle Anadolu'ya!"	28
25 yıl önceki Ulucanlar'da ki vahşetin öyküsü	29
Ulucanlar davasına çağrı	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/39 • 21 Ekim 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP Davalarından Tutsaklar:

Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!..

Yaşasın genel direnişimiz!..

Devletin biz devrimci tutsaklar nezdinde "F Tipi" hücre hapisaneler uygulamasıyla başlattığı saldırı süreci bugün yeni bir aşamaya giriyor.

Hücrelere karşı olan binlerce tutsak yakını, aydın, sanatçı, devrimci-demokrat-ilerici gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi. Yaşlı analarımız hücrelere karşı oldukları için Ankara yollarında, İstanbul'da alanlarda öldüresiye dövüldüler. Oysa ki hücrelerin insan onurunu ayaklar altına alan yerler olduğu hemen herkes tarafından kabul edilmektedir.

Herkes konuştu. Herkes bir şeyler söyledi. Hücre saldırısına karşı çıkanlar, yanında olanlar söylediler söyleyeceklerini. Artık konuşma sırası biz tutsaklara geldi.

Nasıl ki, 12 Eylül cuntasının hapisanelerdeki teslim alma politikaları püskürtüldüyse,

Nasıl ki, 1 Ağustos genelgeleri yırtılıp atıldıysa,

Nasıl ki, 1991'de Eskişehir tabutluğu kapattırıldıysa,

Nasıl ki, 1996'da Ölüm Oruçlarıyla Eskişehir Tabutluğu bir kez daha kapattırılıp, halka yönelik saldırıların önüne barikat olunduysa, bugün yine aynı görevle karşı karşıya kalan biz devrimci tutsaklar bu saldırıyı da püskürteceğiz. Bedeli ne olursa olsun ödemekten çekinmeyeceğiz. Ama hücrelere girmeyeceğiz. Artık ülkemiz hapisanelerinde direnişin gür sesi yankılanacak. Bizler değişik hapisanelerdeki DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP davasından tutuklular olarak devletin F tipi hücre saldırısı son buluncaya ve taleplerimiz yerine getirilinceye kadar, 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren Süresiz Açlık Grevi eylemine başlıyoruz.

TALEPLERİMİZ:

- 1- Bugüne kadar yapımı süren F Tipi Hücre hapisaneleri kapatılmalıdır.
- 2- 3713 sayılı Anti-Terör Yasası bütün sonuçlarıyla birlikte kaldırılmalıdır.
- 3- Adalet, İçişleri ve Sağlık Bakanlıklarının ortak imzalarından oluşan "Üçlü Protokol" iptal edilmelidir.
- 4- Devlet Güvenlik Mahkemeleri kaldırılmalı, verdiği cezalar bütün sonuçlarıyla kaldırılmalıdır.
- 5- Hapisaneler, belli periyotlarla tutuklular ve Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile insan hakları ihlalleri ile ilgili DKÖ'lerin atayacağı temsilciler ile Tüm Yargı-Sen'in atayacağı temsilcilerinden oluşan bir heyet tarafından denetlenmelidir. Bu denetim keyfiyete bırakılmamalı, yasal güvence altına alınmalıdır.
- 6- 21 Eylül 1995 tarihinde BUCA, 4 Ocak 1996 tarihinde ÜMRANIYE, 24 Eylül 1999 tarihinde DİYARBAKIR, 26 Eylül 1999 tarihinde ULUCANLAR, 5 Temmuz 2000 tarihinde BURDUR hapisanelerinde onlarca arkadaşımızın katledilmesinden ve yaralanmasından sorumlu olanlar kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır.
- 7- Çeşitli hastalıkları sabit olan, 1996 Ölüm orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli operasyonlarda yaralanan ve tedavileri yapılmayan arkadaşlarımız derhal salıverilmelidir.
- 8- Değişik tarihlerde ve yerlerde gözaltındayken bizlere işkence yapanlar açığa çıkartılmalı, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır.
- 9- Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmeli, Kürtler ve diğer azınlıklar üzerindeki baskılara son verilmelidir.

Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!..

Yaşasın genel direnişimiz!..

BİZ KAZANACAĞIZ!..

*Bayrampaşa, Ümraniye, Bursa, Çanakkale, Bartın, Gebze,
Malatya, Çankırı, Aydın, Buca, Ulucanlar, Uşak, Ceyhan hapisanesindeki
DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP Davalarından Tutuklular.*

Hücre saldırısına karşı zindanlardan yükselen kararlı ve militan yanıt:

Teslim olmaktansa, ölmeyi yeğleriz!

Devrimci tutsakların açtıkları direniş cephesine katılalım. Kavgalarını kavgamız bilelim. Sermayenin zindan duvarlarını ve kölelik zincirlerini parçalayalım...

Devrimci tutsakların sesini güçlü bir yankıya dönüştürmek ve çoğaltmak için düzene karşı yükselen her sese ulaşmalı, ona zindan direnişinin kararlılığını, coşkusunu ve direngen ruhunu taşımalıyız... Zindan direnişçilerinin zamana karşı verdikleri her nefes, kalplerinin her atışı, sokaklarda, fabrikalarda ve eylem alanlarında duyulmalıdır...

Devrimci tutsaklar, faşist devletin kişiliksizleştirme ve teslim alma amaçlı hücre tipi saldırısına yanıt verdiler:

Teslim olmaktansa, ölmeyi yeğleriz!

Kişiliksizleştirme ve teslim alma saldırısı zindanlardan böylesine tok bir biçimde yanıtlandı. Devrimci tutsaklar bir kez daha, bedenlerini ölüme yatırdılar. Ölümüne bir kararlılık, devrime sonsuz bir inanç ve onur... Teslim almak, kişiliksizleştirmek isteyenlere bundan büyük, bundan kesin bir yanıt olamaz.

Devrimci tutsaklar güçlerini devrim davasının yenilmezliğinden alıyorlar. Tam da bunun için, ortaya koydukları ölümüne direnişle zaferi kaçınılmaz kılıyorlar. Devrimci tutsakların büyük direnişinde, devrimin büyüklüğü, düzenin ise acizliği ve zavallılığı bir kez daha resmediliyor. Çünkü bu tarihsel bir hesaplaşmadır. Tarihin ilerleyen yanıyla, gerileyen ve çürüyen yanı arasındaki amansız bir hesaplaşmadır.

Bu nedenle inancımız sonsuzdur. Kazanan biz olacağız! Kazanan insanlığın kurtuluş davası olacak! En zor şartlarda ölümüne direnişle yaratılan zindanlardaki direniş geleneği bunun kanıtıdır.

Nasıl ki, 12 Eylül faşizminin en koyu karanlığında zindanlardaki devrimci tutsakları teslim alamadılarsa; nasıl ki, Buca'da, Ümraniye'de, Diyarbakır'da ölüm kusan cellatlara boyunlar uzatılmadıysa; nasıl ki, '96'da kişiliksizleştirme genelgesi bedenler ölüme yatırılarak parçalandıysa; ve nasıl ki, Ulucanlar'da, Burdur'da teslimiyet ölüme halaylarla koşarak ezildiyse, bugün de hücreler düşmanın kafasında aynı direngenlikle parçalanacaktır. Haydarlar, Fatihler, Onikiler, Onlar ve daha nice şehitlerimiz, düşmanın korkusu, zaferimizin teminatıdır.

Tüm devrimci ve ilerici güçlere!

Tüm devrimci, ilerici güçler devrimci tutsakların yükselttikleri direniş bayrağına omuz vermelidirler. Eğer, zindanlardan yükselttilen direniş, devrim ve düzen arasında yürüyecek amansız bir savaşımsa, herkes bu savaşta yerini net bir biçimde belirlemelidir. Çünkü, böylesi tarihsel hesaplaşma dönemleri aynı zamanda sınama dönemleridir. Herkes, bu kavgada aldığı tutuma, koyduğu çabaya göre sınanacaktır. Eğer ki, devrimci tutsaklar şahsında teslim alınmak istenen devrim davası ve onun değerleriyse, bugün bu davaya ve değerlere

sahip çıkmanın yolu, bedel ödemek ve saldırıya karşı açılan savaşım bayrağına ortak olmaktır. Yani devrimci tutsakların zindanlarda ortaya koydukları ölümüne direniş ruhunu yaşamın her alanında donanmak ve buna uygun davranmaktır, bugün devrimci, ilerici olmanın kriteri. Kim, böylesi bir tarihsel hesaplaşmanın gerektirdiği görev ve sorumluluktan kaçınıyorsa; kim, öfkesini sokaklara, alanlara taşıyıyor, bedel ödemeyi göze almıyorsa, devrimci-ilerici kimliği taşımaya hakkı olmayacaktır.

Zindanlardaki ölümüne direnişi izlemekle yetinmek, atalet içinde kalmak, direnişin büyüklüğünün gerisinde bir çabayla yetinmek düzeni güçlü kılar, devrim cephesini zayıflatır. Her eksik katkı, her zayıf katılım, her boşa geçen zaman zaferi engellemez, ancak geciktirebilir. Ancak her gecikme, sadece devrimci tutsakların ödeyeceği bedelleri artırır. Her gecikme onlarca devrimcinin yaşamını kaybetmesi, onlarcasının sakat kalması demektir. Bunun için ne kaybedecek zamanımız, ne de boşa harcanacak enerjimiz olmalıdır. Yaşamın her dakikası, kullanılabilir zerre kadar her katkı ve enerji, düzene karşı oluşturulacak barikata harç yapılmalıdır.

Düzen, tüm kurumlarıyla devrimci tutsakların direniş ruhunu zindanlara hapsedmeye ve böylelikle boğmaya çalışacaktır. Böylelikle devrimci tutsakları sessiz sedasız imha etmek isteyecektir. Bunu engellemek, ancak devrimci tutsakların sesini dışarıya taşımakla mümkün olacaktır.

Tam da bu noktada, kavganın ve zaferin geleceği dışarıdaki devrimci-ilerici güçlerden sorulacaktır. Devrimci tutsakların sesini güçlü bir yankıya dönüştürmek ve çoğaltmak için düzene karşı yükselen her sese ulaşmalı, ona zindan direnişinin kararlılığını, coşkusunu ve direngen ruhunu taşımalıyız. Zindan direnişçilerinin zamana karşı verdikleri her nefes, kalplerinin her atışı, sokaklarda, fabrikalarda ve eylem alanlarında duyulmalıdır. Zindanda kızıllaşan her devrimcinin yerini dışarıda yüzler, binler almalıdır. Direniş her anında büyütülmeli, düşman yaşamın her alanında ezilmelidir.

Bunu zindandaki yoldaşlarımıza, bugüne kadar faşist cellatlar tarafından katledilen tüm devrimcilere; Berdanlar'a, Aygünler'e, Hüseyinler'e, Orhanlar'a, Beyhanlar'a, Habipler'e, Ümitler'e, İsmetler'e ve daha nice devrime kanlarını harç yapmış devrimcilere boynumuzun borcu bellemeliyiz.

İşçiler, emekçiler, gençler, aydınlar!

Devrimci tutsaklar bedenlerini ölüme yatırıyorlar. Tıpkı '96'da olduğu gibi. Sessiz kalırsa, suskun olunursa, yine '96'da olduğu gibi ölüme koşacaklar, onlarca sakat kalacak. Devrimci tutsaklar idealleri ve uğruna mücadele ettikleri değerler uğruna hiçbir zaman ölümden kaçınmadılar, yine kaçınmayacaklar.

'96'da bedenlerini ölüme yatırmış olan devrimciler bir bir hayatını kaybederken, düşüncelerde hep aynı soru dolaştı: Bir insan kendisini bile bile nasıl olur da ölüme götürebilir? Oysa bu sorunun cevabı bizzat ölümü göğüsleyenler tarafından verilmişti. Onlar yaşamı herkesten çok seviyorlardı. Hem de, uğruna ölecek kadar.

Ancak, onların düşledikleri ve uğruna öldükleri yaşamda, sömürüye, açlığa, kıyıma, yıkıma, soyguna, köleliğe yer yoktu. Onların uğruna öldükleri yaşamda, onbinlerin bir gecede beton blokların arasına gömülmesine, açlıktan ölen çocuklara, insanların fabrikalarda sömürücü asalaklara yem yapılmasına, iş cinayetlerine kurban edilmelerine; bir avuç asalağın dünyayı yıkıma, milyonları sefalet mahkum etmelerine yer yoktu. Onların uğruna öldükleri yaşamda; kan, gözyaşı, kıyımlar ve katliamlar yoktu.

Onlar, böyle bir yaşam için savaştılar, böyle bir yaşam için kendilerini feda ettiler. Çünkü, bu düzende yaşamak, bu düzeni kabullenmek gerçekte yaşamı hiçe saymak, ölümü kabullenmektir. Çünkü, onlar için, bu düzende yaşayarak her gün ölmektense, dövüşerek onurluca ölmek yeğdir.

Tam da bunun için, bedenlerini böyle bir yaşam için ölüme yatıran devrimci tutsakları sahiplenmek, gerçekte, açlığa, sefalet, yokluğa, yoksulluğa, yolsuzluğa, yağmaya, yıkıma, yozluğa ve çürümüşlüğe hayır demektir. Yaşamlarımızı faşist sömürü düzenleri altında tüketenlere hayır demek, insanca yaşama hakkımıza sahip çıkmaktır. Devrimci tutsakları sahiplenmek, gerçekte geleceğimizi sahiplenmektir.

Sermaye düzeni, tüm kirli ve insanlık dışı değerleriyle toplumu kirletiyor. Bireycilik, bencillik, yozluk ve vurgunculuğu cilalıyor. Böylelikle herkesin başına birer hücre geçirilip, insanlığa dair ne varsa silinip süpürülüyor. Devrimci tutsakları sahiplenmek, ölümüne sürdürdükleri direnişlerine ortak olmak, gerçekte bu hücreleri yıkmak demektir. Onuru ve insanca bir yaşamı kazanmaktır.

Öyleyse, devrimci tutsakların açtıkları direniş cephesine katılalım. Kavgalarını kavgamız bilelim. Sermayenin zindan duvarlarını ve kölelik zincirlerini parçalayalım.

2001 yılı bütçesi:

Sefaletin koyulaştırılmasının resmi belgesi

İMF-TÜSİAD hükümeti, işçi ve emekçiler için artarak sürece olan sefaletin resmi belgesi niteliğindeki 2001 bütçesini açıkladı. Açıkladı diyoruz, çünkü bütçenin gerçek hazırlayıcısı sermaye hükümeti değil, onun efendisi olan İMF'nin ta kendisiydi. Yaz sonlarında yapılan İMF teftişinde Cottarelli'nin "yapacağımız çalışmaların ana hedefi 2001 bütçesinin hazırlanmasıdır" yönlü açıklaması başka bir anlama gelmiyordu.

Görünen o ki, İMF son teftişinde oldukça "verimli" bir çalışma yürütmüş. Bu çalışma sonunda, uşağının önüne yapacakları soygunun (bütçenin) bütün ayrıntılarını tek tek koymuş ve zamanı geldiğinde açıklanacak olan bu soygunu ilan etme "şerefi"ni de hükümetin kendisine bırakarak ülkeden ayrılmış. Hemen eklenmelidir ki, bu kadar açık ve bu kadar pervasız bir saldırının bir o kadar kolay sürdürülmesinin gerisinde, saldırının muhataplarının, işçi sınıfı ve emekçilerin suskunluğu vardır. Bu suskunluk sürdüğü sürece, yeni ve daha büyük saldırılar birbirini izleyecektir.

Emperyalist-kapitalist sistemde bütçeler, toplumun ezilen ve sömürülen yığınlarının ihtiyaçları gözetilerek düzenlenmiyor. Tersine, emperyalist-kapitalist sistemin doğası gereği, bütçeler işçi sınıfı ve emekçi yığınların azami sömürsünü olanaklı kılacak tarzda hazırlanıyor. İMF tarafından hazırlanan 2001 yılı bütçesinde ise işçi-emekçi yığınların soygunu daha da boyutlandırılıyor.

2001 yılı için hazırlanan ve 48.4 katrilyon lira büyüklüğünde olan yeni bütçeye yakından bakıldığında, emperyalist sermaye ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin çıkarları doğrultusunda hazırlandığı rahatlıkla görülecektir. Yeni bütçe, krizin faturasını işçi ve emekçilere, özelleştirmeler, işten atmalar, örgütsüzleştirmeler, sefalet ücretleri ve yeni vergilerle ödetmeyi hedeflemektedir.

2000 yılı bütçesinde emekçilerin sırtına yüklenen vergilerle elde edilen gelirler, emperyalist tekeller ile işbirlikçi tekelci sermayenin semirmesine yeterli görülmemiş olacak ki, 2001 bütçesinde bunu telafi etme yoluna gidilmiştir. Geçen yılki bütçede 24 katrilyon olan vergi gelirleri 2001 bütçesinde %33'lük artışla 31.8 katrilyon liraya yükseltilmiştir. Böylece emperyalist tekeller ile yerli işbirlikçilerinin semirme ihtiyacına yanıt verilmeye çalışılmaktadır.

Bütçenin dikkat çeken bir diğer yanı, personel giderleriyle ilgili bölümdür. Bu konuda geriye dönülüp bakıldığında, saldırının boyutu rahatlıkla görülecektir. 1980'lerde bütçenin personel gideri için ayrılan miktarı %33 iken bugün %20'lere gerilemiştir. Bu, kamu kesimi toplu sözleşmeleri ile memur maaşlarına %16 civarında bir zam oranı demektir.

Bütçede yatırımların durumuna gelince. Büyük bölümü işçi ve emekçilerin soyulmasıyla oluşturulan

bütçedeki 43.1 katrilyonluk gelirin yatırıma ayrılan bölümü sadece 3-3.5 katrilyon liradır. İMF-TÜSİAD hükümeti vergiyi işçi ve emekçilerin, eğitim ve sağlık başta olmak üzere diğer bir dizi kamu hizmetinin ihtiyacını karşılamaya ayırmıyor. Toplanan vergi dış borç faizlerinin ödenmesi ile tekelci sermayenin kasalarının doldurulması için kullanılıyor. Vergileri ödeyen biz işçi ve emekçilerken, kullanımları asalak sermaye sınıfı oluyor.

Son olarak sermaye devletinin bütçedeki değişmez saldırılarından biri olan özelleştirme saldırısına değinelim. Hükümet İMF'ye verdiği ana niyet mektubunda, 2001 yılında 6 milyar dolarlık bir özelleştirme gerçekleşeceğini söylüyor. Bu 6 milyar dolarlık özelleştirme hedefinin 3.6 katrilyon liralık bölümü Telekom ve enerjideki özelleştirmeleri kapsıyor. Ve bu miktarın bütçenin belirlediği 43.1 katrilyon liralık gelire şimdiden dahil edildiği söyleniyor. Bu da 2001 yılında öngörülen özelleştirmeler üzerinden işçi sınıfı ve emekçi yığınların sömürsünün artarak devam edeceğini gösteriyor.

İMF-TÜSİAD hükümeti pervasızlıkta sınırlanmıyor. Biz işçi ve emekçilerin bu soygun ve sömürü düzenine karşı mücadeleyi yükseltmek dışında bir seçeneğimiz yok.

Ekonomide "ince ayar":

Yeni bir kapsamlı saldırı

Sermaye devletinin ekonomi bürokratları bugünlerde yeni saldırı politikalarını gündeme getiriyorlar. Bu çerçevede İMF'nin "ince ayar" isteğinin gerçek niteliği de açığa çıkıyor.

Yaz döneminde denetime gelen İMF'nin Türkiye valisi Cottarelli, hükümetin işçi sınıfı ve emekçileri sefalete mahkum eden ekonomik tedbirlerini olumlu karşılamış; fakat eksikleri olduğunu, bunların yapılacak bir "ince ayar"la giderilebileceğini açıklamıştı. Hükümet de, İMF'nin talimatları doğrultusunda bir "Ek Önlemler Paketi" hazırlamıştı. Ancak bu paketin içeriğine bakıldığında, ayarın pek de "ince" olmadığı, hatta kapsamlı bir soygun hareketine girişildiği anlaşılıyor.

"Ek Önlemler Paketi"nde neler var?

Bu pakete göre, daha önce çıkarılan geçici vergiler kalıcı hale getiriliyor. Örneğin, eğitime katkı payı adı altında taşıt alım-satım ve devir, tapu tescil, seyahat biletleri vb.'den geçici olarak alındığı açıklanan vergilerde yüzde 250 ve yüzde 500 oranında bir artırıma gidiliyor. Yanısıra, deprem vergisi olarak, bir defaya mahsus alınacağı açıklanan vergiler de (telefon vb.) kalıcı hale getiriliyor.

Geçtiğimiz haftalarda Başbakan Bülent Ecevit başkanlığında toplanan Yüksek Planlama Kurulu (YPK) 2001 yılı bütçesini ve bu ek önlemler paketini görüştü. Toplantı sonrası Ecevit'in "Enflasyonla uyumlu gelirler politikası uygulamasına 2001 yılında da devam edilecek" açıklaması, aslında sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik yıkım saldırılarını yoğunlaştıracağını anlatıyor.

YPK toplantısında alınan kararlara göre; bütçe açığının aşağılara çekilmesi için gelirleri artırma, giderleri azaltma politikası uygulanacak. Gelirlerin kimler üzerinden artırılacağını bu ek önlemler paketi fazlasıyla açıklıyor. Giderlerin azaltılması için düşünülen ise, kamu çalışanlarına 2001 yılı içinde yüzde 15'in üzerinde zam verilmemesi.

Geçtiğimiz yıl sonu ve bu yılın başında depremin vergisi adı altında toplanan ek vergilerin tutarı 3.2 milyar dolardı. Bunların ancak 800 milyon doları deprem bölgesinde konut inşaatı için kullanılmış. Geri kalan 2.4 milyar doların akıbeti ise açıklanamıyor. Hükümetin ek önlemler paketi aracılığıyla el koyacağı miktar bu kez 6 katrilyondur. Bu miktarın da deprem vergileri gibi batık bankaların kurtarılması vb. aracılığıyla sermayeye peşkeş çekileceği açıktır.

Sermaye hükümetinin attığı her adım işçi sınıfı ve emekçilerin yıkımının derinleşmesi anlamına geliyor. "Deprem felaketinin yaralarını saracağız" vaatlerinin nasıl bir yalan olduğu bu ek saldırı paketiyle daha açık görülüyor. Önümüzdeki ay içerisinde mecliste görüşülüp karara bağlanacak olan 2001 yılı bütçesi de, işçi ve emekçilerin sefaletinin derinleştirilmesine, sermayenin ise ihya edilmesine dayalı bir bütçe olacaktır.

Bu hükümet işçi sınıfı ve emekçilerin suskunluğundan ve örgütsüzlüğünden cesaret alarak bu kadar pervasızca saldırıyor. Saldırlara ve sefaletle daha fazla izin vermeyelim! Partimizin etrafında birleşip örgütlenerek, sermaye iktidarına karşı mücadeleyi yükseltelim!

Kamu çalışanları üretimden gelen güçlerini kullanmak zorundadır

2001 bütçesinde ücretlilere ayrılacak pay açıklanmış bulunuyor. Kamu emekçileri için belirlenen %10 ücret zammının, asgari ücrete ve TİS'lere de aynen yansıtılmaya çalışılacağı geçmiş yılların deneyimlerinden biliniyor. Dolayısıyla, bu sadaka zam oranının tek muhatabının iki milyon civarındaki kamu emekçisi olmadığı ortada. Zaten bu nedenle, açıklanan memur maaş zammı olduğu halde, "ücretlere ayrılan pay" olarak algılanıyor.

Fakat sınıf cephesi henüz bu algılamaya denk bir "ortak tepki"yi sergilemiyor. Kendine Emek Platformu diyen ve ayıklana ayıklana bir grup gericiden ibaret kalan güruhun yaptığı toplantıdan boş sözlerden başka bir şey çıkmadı. Şimdilik tek ses, henüz son derece cılız da olsa yine KESK cephesinden duyuluyor.

Sadaka zammın açıklanmasını izleyen ilk gün, Ankara, İzmir, Malatya, Kayseri gibi birçok ilde, KESK'e bağlı sendikalara üye emekçiler alanlara çıkarak basın açıklamaları yaptılar. Bu eylemlere, Olağanüstü Hal yüzünden yıllardır alanlara çıkamayan Diyarbakırlı emekçiler de katıldılar. Eylemlerde öne çıkan sloganlar, kamu emekçilerinin, 2001 bütçesinin de bir faiz ve rant bütçesi olarak hazırlandığının bilincinde olduğunu gösteriyordu.

Eylemlerin, henüz başlangıç aşamasında olduğunu gözetmekle birlikte, sadece kamu emekçilerini kapsamaması, onun da henüz sınırlı bir kısmını harekete geçirebilmiş olmasının yarattığı zayıflıkları görmek ve hızla ortadan kaldırmak için gerekenleri yapmakta gecikmemek gerekiyor.

Çalışma iki cephede yoğunlaşmak durumundadır.

Birincisi, bütçede emekçilere ayrılan pay ekseninde işçi-memur tüm çalışanların ortak eylemlerini organize etmek; ikincisi, yapılmakta olan eylemlere katılımı kitlelilik ve düzey açısından yükseltmek. İşçi ve kamu emekçilerinin alanlarda birleşme zemini elbette ki %10'la sınırlı değil. Sadece dönemsel sorunlar bile, ortak mücadeleyi örgütlemek için fazlasıyla yeterlidir. Zorunlu tasarrufların gaspı, sosyal sigortaları (Emekli Sandığı, SSK ve Bağ-Kur) tasfiye planı, gündemdeki metal ve tekstil TİS'lerinde dayatılan sıfır (veya sıfıra yakın) zamlar, özelleştirmelerle gelen toplu tensikatlar vb...

Ancak sokak eylemlerine katılımı artırmak da tek başına süreci ilerletmeye yetmeyecektir. Alanlarda gerçekleştirilen güçlü eylemleri grevlerin izleyebilmesi gerekiyor. %10 vesilesiyle sendikacıların yine dillendirmek zorunda kaldığı "üretimden gelen gücün kullanılması" sözlerinin, sendikacıların söylemlerinde bırakılmaması için şimdiden işyerlerinde grev hazırlıklarına girişilmelidir. Henüz erken, henüz kitle hazır değil, denilebilir. Zaten bugünden sözkonusu olan, yarın iş bırakmak değil, buna yönelik hazırlıklara hemen başlamaktır. Hak almanın, varolanı korumanın en etkili yolu olarak, grevin propagandası yaygın biçimde yapılmaya başlanmalıdır. Bunun içinse, her işyerindeki

en bilinçli işçi-emekçilerin örgütlenmeleri, grev ve direniş komitelerinde birleşerek sürece örgütlü müdahale edebilmeleri gerekir. KESK'in yaşadığı sürece paralel olarak zayıflayıp dağılmaya yüz tutan işyeri örgütlenmelerinin yeniden canlandırılmasının ne kadar acil ve yakıcı bir ihtiyaç olduğunun, sınıf bilinçli tüm kamu çalışanları farkındadır. Öyleyse, uzun süren atalet dönemini arkada bırakmak, alanları ve işyerlerini yeniden ısıtmak için görev başına!

Sadaka zamlara hayır!

Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için ileri!

Zorunlu tasarruflar gaspedilemez!

Parasız sağlık-parasız eğitim!

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Sosyal sigorta hakkı gaspedilemez!

İşçi-memur elele, genel greve!

KESK GYK alışılmış eylem takviminin bir yenisini açıkladı...

Kamu emekçileri güvenebileceği bir önderlik arıyor

KESK GYK'sı 16-17 Eylül tarihleri arasında bir toplantı yaptı. Toplantıda alınan kararlar sonuç bildirgesi olarak açıklandı.

"*İMF'nin dayattığı ekonomik programlar, 2001 yılı bütçesi, zorunlu tasarruflar, kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan kaldıran Kanun Hükmündeki Kararname'nin yasalastırılması girişimleri, Personel Rejimi ve toplu sözleşmesiz, grevsiz sendika yasa tasarıları*" karşısında kamu emekçilerinin kazanımlarının yok edildiğini dile getiren bildirme, yeni saldırıların da gündeme gelmekte olduğunu vurguluyor. Böylesi bir süreç değerlendirmesinden sonra alınan kararlar, 7 maddeden oluşan bir eylem takvimini içeriyor.

Kamu emekçileri mücadelesi için oldukça önem taşıyan böylesi bir süreçte, elbette yalnızca süreç değerlendirmesi yapmak yetmiyor. Olan hakları korumak, yeni haklar kazanmak için devrimci bir duruş, hak alıcı bir eylem sürecini örgütlemek de gerekiyor.

KESK yönetiminin almış olduğu eylem kararları ise, artık son süreçte alıştığımız içi boş eylem biçimlerinden öteye geçmiyor; tüm illerde "kitlese!" basın açıklamaları, "kitlese!" sokak afişlemesi, "kitlese!" bildiri dağıtımı, işyerlerine pankart asma, imza toplama ve Başbakan'a faksalama, kokart takma, sendika bürokratlarından oluşan "temsili" bir Ankara Yürüyüşü ve gene "temsili" bir oturma eylemi. 11 Kasım'da ise büyük final; Ankara mitingi!

Bu eylem takviminde yeni olan ne var? Hak alıcı olan ne var? Yürümekten yolları, kokart takmaktan yakalarımızı, imza toplayıp fakslamaktan ellerimizi aşındırdık! Sonuç ortada!

2001 yılı bütçesi için çalışanların ücret zamları belirlendi; ilk yarı yıl için %10. KHK yasalaşmak için

meclisi bekliyor. KHK'yla zaten grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı hayal oldu. Zorunlu tasarruflar ise çoktan iç edildi. Bunlar için değil hak aramayı, demokrasi sözünden bile Cumhurbaşkanı'na faks çekmeyi anlar hale geldik!

Bunun yanısıra KHK, kamu emekçileri ve kamuoyu tarafından iyi anlaşılmadığı için, karamamenin içeriğini anlatan bir broşür hazırlığı da gündeme alınmış durumda. Cumhurbaşkanı'na teşekkür faksları çekmeyi marifet sayan KESK bürokratları, Cumhurbaşkanı'nın KHK'ya içerik olarak değil, fakat yalnızca biçim olarak karşı çıktığını bilmiyorlar mıydı?

Hukukçu Cumhurbaşkanı diyor ki; bu tasarımı Kanun Hükmünde Kararname olarak uygulamaya kalkarsak ömrü kısa olur; ama meclisten geçirip yasalastırırsak, işte o zaman kimse bize ne itiraz edebilir, ne de karamamenin ömrü kısa olur. Kısaca, kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan kaldırmak için kararnameye değil, yasaya ihtiyacımız var diyor açıkça bizlere. Bunu anlamayan, bilmeyen kalmadı. KHK'yı püskürtmek için tabanını değil de faks makinelerini harekete geçiren, sırtını Cumhurbaşkanı'na yaslayan bir anlayıştan ciddi, hak alıcı bir eylem takvimi beklemek elbette olanaklı değil.

Faks makinelerine ve Cumhurbaşkanı'na güvenen KESK bürokratlarını gören kamu emekçileri, tabii ki KHK'yı da doğru anlayamayacaktır. Bu nedenle onlar da KHK'nın, şeriatçılığın yayılması ve büyümesi tehlikesine karşı bir önlem alma olduğu masalına belli bir kolaylıkla inanacaktır. KESK bürokratlarının da istediği zaten budur. Yoksa onlar; 2001 yılı bütçesinin emekçilere sefaletten başka bir şey getirmeyeceğini; işçi ve emekçilerin sosyal haklarının gün geçtikçe budandığını; iş güvencesinin ortadan kaldırıldığını;

sadece devrimci tutsakların değil, tüm emekçilerin yaşamlarının hücreleştirildiğini; özelleştirmelerin yıkım olduğunu bilmiyor mu? En az bu yıkımı yaşayan kesimler kadar iyi biliyorlar. Ama işlerine gelmiyor. Düzenle kolkola yürüyebilmeleri için bu gerçekleri görmemeleri gerekiyor.

Sendika bürokratlarının bu tavrı, misyonları düşünüldüğünde anlaşılır bir durum oluyor artık. Anlaşılamaz olan öncü, devrimci kamu emekçilerinin (en azından bu iddiası olanların) ne yaptığıdır. Bu saldırılar bir bir hayata geçirilirken devrimci-öncü kamu emekçilerinin görev ve sorumluluklarını neden görmezden geldiğidir.

Sendika şubeleri artık iyice boşalmış durumda. Belli birkaç reformist çevre, birkaç öncü emekçi dışında şubelere uğrayan pek kalmadı. Kamu emekçilerinde bir güvensizlik hakim, kime güveneceklerini bilemiyorlar. Durmadan kazanılmış haklarımız gaspedilirken sendika bürokratları uslu uslu oturup, "kitlese!" basın açıklaması yapmaktan başka bir iş yapmıyorlar. Sahte sendika yasasına karşı anlamlı bir tepki yükselmemişken daha, artık bu yasaya bile gerek kalmayacak, zira artık KHK gündeme geliyor.

%10'luk ücret artışı tüm bu saldırılara sesini çıkarmayan, bana bir şey olmasın da ne olursa olsun diyenleri dahi çileden çıkarmış durumda. Tek güvenecekleri gücün kendi güçleri olduğunu açığa çıkaracak, tabanı harekete geçirecek, hak almanın 4 Mart Direnişi'nde olduğu gibi devrimci bir duruş ve pratikle mümkün olabileceğini gösterecek, güven verici bir örgütlülüğe ihtiyaç var.

Bu ihtiyacı karşılamak için kendine öncü, devrimci diyen tüm kamu emekçilerinin harekete geçmesi, işyerlerinden yükselen bir karşı duruşu örgütlemesi gerekiyor.

Özelleştirme karşıtı mücadelenin zayıf karnı:

Sınıf politikasından yoksunluk

Özelleştirme saldırısı işçi ve emekçiler üzerinde tam bir yıkım yaratırken, saldırıya karşı mücadelenin örgütlenmesi temel önemde bir sorun olarak ortada duruyor. Tekil ve yerel çıkışlar sayılmazsa, işçi sınıfı ve emekçiler bu saldırıya karşı gereken duruşu gösteremiyor. Saldırı ancak birleşik ve militan bir mücadele hattıyla püskürtülebilir. Birleşik ve militan bir mücadelenin önündeki en önemli engellerden biri sınıfın örgütsüzlüğü. Örgütsüzlüğün aşılabilmesi, ileri-öncü işçilerin yaşadıkları dağınıklığa son vermekle mümkün. Bunun kendisi yerel ya da tekil gelişen saldırılara karşı duyarlılığın örgütlenmesi, harekete geçirilmesi ve tekil-yerel hareketlilikleri ortak bir platformda biraraya getirme sorunudur.

Ancak özelleştirme karşıtı mücadelenin örgütlenmesinde karşılaşılan sorun ve görevler bunlardan ibaret değil. Buraya kadar söylediklerimiz mücadelenin pratik-örgütlenme yönüne ilişkin. Daha önemlisi, mücadelenin sağlıklı gelişebilmesi, özelleştirmeye karşı doğru bir politik tutum almadan mümkün değildir. Bunun kendisi sıkça vurguladığımız, özelleştirmeye karşı sınıf politikasının/tavrının yaşama geçirilmesidir. Özelleştirme saldırılarının muhtevası ve bu saldırılar karşısında örgütlenen mücadelenin içeriği ile gelişim seyri, sınıf politikasının aciliyetini, yanısıra sınıf politikasından yoksun bir hareketin nasıl da gerici çevrelerce kullanılmaya açık olduğunu göstermektedir. Sermaye cephesi halihazırda sınıfın bu zayıflığı üzerinden hareket etmektedir.

Bu koşullarda sermaye sendika ağlarıyla işbirliği halinde klasikleşen oyunu oynamaktadır. KARDEMİR'le sembolleşen bu oyun TÜPRAŞ'ta denenmiş, en son olarak da SEKA'da oynanmaya çalışılmaktadır. Elbette bunlar, bu oyunun su yüzüne çıkmış örnekleridir. Yoksa özelleştirme saldırısının yöneldiği pek çok işyerinde aynı oyunun bir benzerini görmek mümkündür.

Oyun şöyledir: İşletme önce hükümetçe özelleştirme programına alınır ve özelleştirilmesi yönünde belli adımlar atılır. Özelleştirmenin yaratacağı yıkımın bilincinde olan işçilerin tepkisi özelleştirmenin önünde bir engeldir. İşyerindeki sendika bürokratları, önce özelleştirmeye karşı mücadele çağrısı yaparlar, yer yer militan dahi sayılabilecek eylemlere başvururlar. Eylemlerin talebi öncelikle "Özelleştirmeye hayır!"dır. Ancak bir noktadan sonra talepler somutlanır; "işletmeyi madem satacaksınız, öyleyse çalışanlara ve yöre halkına satın" olur. Hükümet bu noktada birden eylem yapan işçilerin ve emekçilerin taleplerine duyarlılaşır. Özelleştirilecek işletme önce şirketleştirilir, sonra hisse senetleri işçilere ve halka satılır. Ya da işletmenin bulunduğu ilin büyük burjuvaları, TSO'ları, esnafı ve işyerinde örgütlü sendikası biraraya gelip bir şirket kurarak, "yaban ellere gidecek işletmeyi kurtarmaya" soyunurlar. Bu kurtarma girişimi işletmenin kurulan şirkete

satılmasıyla "zafer"le sonuçlanır. İşletmenin bulunduğu yerelin patronu, esnafı ve işçisi bayram yaparlar. Ya sonrası!... Sonrası işçiler işletmenin patronu olduklarını düşünürler, ancak gece gündüz çalıştıkları halde daha az ücret alırlar. Dahası işyerinin geleceği için işten çıkarılıp, aç kalırlar. Aç kalan işçi karnını doyurmak için yastığının altına koyduğu hisse senedini satışa çıkarır. Bunun tüm işçiler için kaçınılmaz bir sonuç olduğu yerde, işletmenin mülkiyeti büyük burjuvaların eline geçer.

Başta da vurguladığımız gibi, özelleştirme karşıtı mücadelenin seyrini ve geleceğini belirleyecek olan, özelleştirmeye karşı politik tutumdur. Klasik oyunda mücadele var. Bu mücadelede yol kesmek, işyerini işgal etmek, Ankara'ya yürümek vs. gibi eylem biçimleri de var. Ama mücadele politik olarak düzen sınırları içerisine sıkıştırılmışsa, bir sınıf tutumundan yoksunsa, sendika bürokratlarına ve sermayeye dolgu malzemesi olmaktan başka bir sonuca ulaşmıyor.

Özelleştirmeye karşı düzeni bilinçten ne kastediliyor? Bu bilinç; özelleştirmeyi salt bir mülkiyet devrine indirger, özelleştirmenin temel amacı olan sömürüyü katmerleştirme çabasını gölgeler, sınıfsal kurtuluş yerine bireysel kurtuluş fikrini bayrak edinir. Elbette, bu bilinç özelleştirmenin kaçınılmazlığı vaazlarıyla beslenir. Sermaye-sendika ağları elele, işyerinin battığından dem vururlar. Onlara göre özelleştirme işyerini kurtarma operasyonudur. Ama bu kurtarmanın işçiler için olumsuz bazı sonuçları olacaktır. Bunun dışında üretilecek her politika "işyerini nasıl kurtarabiliriz"i baz almalı, buradan çözüm yolları üretmelidir. Sonuçta, doğrudan burjuvalara peşkeş çekilsin, ya da klasik oyun yoluyla dolaylı devredilsin, yapılan tüm bu "kurtarma operasyonları" işçilerin daha fazla sömürülmesini ve üretimin esnekleştirilmesini (yani kuralsızlaştırılmasını) getirir.

Peki, işçilerin aldatılması üzerine kurulmuş bu politik platformun karşısındaki sınıf politikası nedir? Özelleştirmeye karşı sınıf politikası, öncelikle özelleştirmenin ne olduğu üzerine bir farklılıktır. Özelleştirme salt bir mülkiyet devri değildir. Özelleştirme özünde işçi sınıfının örgütsüzleştirilmesi, işsizleştirilmesi, sosyal haklarının budanması yoluyla sömürünün katmerleştirilmesi ve kuralsızlaştırılması demektir. Özelleştirme, kapitalizmin krizini işçi ve emekçilere ödetmenin bir biçimidir. Dolayısıyla, özelleştirme karşıtı mücadelede bireysel çözümlere, bireysel kurtuluş hayallerine yer yoktur. İşçilerin, sermaye sınıfının ve onun devletinin karşısına bir sınıf olarak çıkılabileceğini gerektirir. Özelleştirme saldırısının püskürtülebilmesi, böyle bir sınıf tutumunun geliştirilmesine, bu temelde birleşik örgütlü mücadelenin örülmesine bağlıdır.

Özelleştirmeye hayır!

Krizin faturası kapitalistlere!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Özelleştirmede sermaye cephesinin başvurduğu klasik oyunun son örneği SEKA'da yaşanıyor. SEKA'nın Dalaman İşletmesi'nin özelleştirilmesi sonrasında işçiler ve yörenin emekçi halkı tarafından "SEKA'yı sattırmayacağız" ekseninde başlatılan mücadele, gelinen yerde "SEKA'yı satıyorsanız bize verin"e dönüşmüş durumda. Bunun için, Selüloz-İş Dalaman Şubesi, Muğla Ticaret Odası, Fethiye Ticaret Odası, Dalaman Esnaf Kefalet üyeleri, Dalaman Şoförler ve Otomobilciler Odası ve Dalaman Belediyesi yetkililerinin biraraya gelmesiyle SELKA A.Ş. oluşturulmuş durumda. SELKA A.Ş.'nin sendika bürokratlarının başında olduğu bir heyet şimdi Ankara'yı turluyor. Milletvekillerinden Başbakanlık'a kadar tüm yolları aşındırıyorlar. Talepleri işletmenin satış sözleşmesinin iptal edilerek kendilerine satılması. Bu lobi faaliyetlerinin sonucunda, milletvekilleri ve Başbakanlık'tan destek almışlar. Rıdvan Budak da heyetin sözcülüğüne soyunmuş, ama bir de si emi varmış: Neden bu kadar geç kalmışlarımış!

Gerçek şu ki, aynı oyun bir kez daha oynanmaktadır. Dalaman SEKA işçilerinin boynu giyotine uzatılmış ve sermayeye yem yapılmak üzeredir. Tüm akbabalar bunun için uğraş veriyorlar.

Sermaye-sendika işbirliğiyle Dalaman SEKA işçilerine oynanan oyun basına şöyle yansıdı:

Muğlalılar SEKA'yı almakta kararlılar

Muğlalılar, Dalaman Kâğıt Fabrikası'nı almakta kararlılar. "Lobi oluşturmak" için Ankara'ya giden heyet, hükümet ortağı partilerin Muğla milletvekillerini harekete geçirdi. Milletvekilleriyle tek tek görüşüp desteklerini alan Selüloz Kâğıt Fabrikaları A.Ş. (SELKA) kurucularından Selüloz İş Sendikası Dalaman Şube Başkanı Mehmet Madenci, "Milletvekillerimizin hepsi gerekli duyarlılığı ortaya koydular. Şu anda Başbakan Bülent Ecevit'i ihalenin iptali için iknaya çalışıyoruz" dedi.

Partileri ziyaret ettiler

Ankara'da Selüloz İş Sendikası, TBMM ve siyasi partilerin genel merkezlerini ziyaret eden SELKA'cılar ilk olarak DSP Muğla Milletvekili Nazif Topaloğlu ve Tünay Dikmen ile görüştüler. Ankara çıkarmasında, sendikalarının genel başkanı Ergin Avşan ve genel sekreteri Hikmet Bülbül'ün de büyük desteğini gördüklerini belirten Madenci, ANAP Muğla Milletvekili Hasan Özyer'in desteğini de sağladıklarını belirterek "Bütün bakanlarla görüşmeye çalışıyoruz. Milletvekili Fikret Uzunhasan ile birlikte hazırlanan dosya Başbakan Bülent Ecevit'e verilecek. Eğer Başbakan'ı ikna edersek bu iş çözülebilir ve Dalaman Kâğıt Fabrikası Muğla'nın olur. Ayrıca milletvekillerimizden Nazif Topaloğlu da Başbakan'a bir mektup yazdı" dedi.

Tüm bu gelişmeler sürerken özelleştirmeden sorumlu Devlet Bakanı Yüksel Yalova'nın girişime soğuk baktığı kaydedildi. Yalova'nın da ikna edilmesi için bu hafta içinde SELKA kurucularının Yalova ile bir kere daha görüşmeye çalışacakları öğrenildi.

DSP Muğla Milletvekili Nazif Topaloğlu, Başbakan Ecevit'e yazdığı mektupta, Selüloz-İş Sendikası, Muğla Ticaret Odası, Fethiye Ticaret Odası, Dalaman Esnaf Kefalet üyeleri, Dalaman Şoförler ve Otomobilciler Odası ve Dalaman Belediyesi yetkililerinin biraraya gelmesiyle SELKA A.Ş.'nin kurulduğunu belirterek şirketin sermayesinin teminat altına alındığını vurguladı.

Yeniden değerlendirme

Topaloğlu, Ecevit'ten, SEKA Dalaman Kâğıt Fabrikası'nın yerel ölçekte değerlendirilmesi için ilgi beklediklerini de kaydederek, mektubunda "Daha önce yapılmış olan satış ihalesinin iptal edilmesi ve satışın SELKA A.Ş.'ye yapılması için ilginizi ve takdirinizi bekliyoruz" ifadelerine yer verdi.

Topaloğlu yaptığı açıklamada, SEKA ihalesinin iptali için gereken tüm girişimlerde bulduklarını belirterek, aynı çabayı ANAP ve MHP milletvekillerinin de yapması gerektiğini söyledi. Topaloğlu, "Sorunu DSP'nin çözeceğini sananlar matematik bilmiyorlar. Biz DSP değil, koalisyon hükümetiyiz. Bizim yazdığımız mektubu ortaklarımızın milletvekilleri de kaleme almali" diye konuştu.

Bu arada eski DİSK Genel Başkanı ve DSP İstanbul Milletvekili Rıdvan Budak, Başbakan Yardımcısı Hüsamettin Özkan ile görüşme yapacağını belirterek "Ben daha önce Başbakan ile görüştüm. İhalenin iptal edilmesi halinde bu arkadaşların gerekli parayı toplayabileceklerini ve tesisi işletebileceklerini hissettirdim. Tabii biraz geç kalındı. SEKA'nın satılacağı, aylar önceden konuşulmaya başlanmıştı. Bugün yapılanlar aylar önce yapılmalıydı. Ben yine de umutluyum" dedi.

POAŞ'ta toplu işten çıkarma sert tepti

İşçiler ülke çapında işyerlerini işgal ettiler

Özelleştirilen tüm KİT'lerde olduğu gibi POAŞ'ta da, işletmenin yeni sahibi İş Bankası-Doğan Holding ortaklığının ilk işi toplu işten çıkarma oldu. POAŞ'ı yok pahasına kapatmak bu aç gözlü kapitalistleri doyumlamıştı. Eski işçileri çıkarıp asgari ücretle, sendikasızsız sigortasız yeni işçi almak suretiyle kârlarını daha da artırma yolunu seçtiler ve 1200 işçiyi bir gecede kapı önüne bırakmaya kalktılar.

Ancak bu kez evdeki hesap çarşıya uymadı.

Toplu tensikata işçilerin yanıtı toplu direniş oldu. Ülke çapında POAŞ işçileri işyerlerini işgal ederek direnişe geçtiler. Eylemin bu tarz başlatılması, özelleştirme ve işten çıkarmalara karşı bugüne kadarki direnişlerden nihayet ders çıkarılmaya başlandığını göstermektedir. Ve bu gelişme, sınıf hareketinin verili durumunda özel bir önem taşımaktadır. POAŞ işçilerinin işgal ve direniş eyleminde dikkat çekici ikinci özellik, daha ilk gün eylemli sınıf dayanışmasının başlamasıdır. Ki bu gelişme de, yine hareketin verili durumu açısından oldukça önemlidir.

İzmir

POAŞ'ta işten atılan 1200 işçinin 200'ü İzmir Alağa'daki tesislerde çalışıyor. Tensikatın açıklanmasının hemen ardından, 17 Ekim Salı akşamı, işyerini terk etmeyerek direnişe geçen işçiler, ertesi gün de iş durdurarak işyeri önünde toplu eylem gerçekleştirdiler. İşyeri önündeki bu eyleme Petkim ve TÜPRAŞ çalışanları da destek verdiler.

İstanbul:

Ambarlı'daki dolun tesisleri önünde toplanan POAŞ işçileri de bir basın açıklaması yaparak işten atmayı protesto etti. POAŞ işçilerine, yine Petrol-İş'te örgütlü olan grevci Türker İlaç Kapsülleri işçileri, TEAŞ işçileri ve bazı sendika yöneticileri destek verdiler.

İzmit:

İşyeri işgallerinden biri de, POAŞ'ın İzmit Bölge Müdürlüğü'nde gerçekleştirildi. İşten çıkarılan işçilerden 70'inin bu işyerinde çalıştığını ve karar geri alınana kadar eylemi sürdüreceklerini açıklayan 365 POAŞ işçisi kendilerini işyerine kapatmış durumda.

Antalya:

Petrol-Ofisi-Antalya Bölge Müdürlüğü çalışanları ise üretimi ve dağıtımını durdurarak, 18 Ekim Çarşamba günü Bölge Müdürlüğü önünde bir protesto eylemi gerçekleştirdiler.

Samsun:

Samsun tesislerinde çalışan işçiler de işçi çıkarmaya karşı ilk tepkilerini, tesis önünde gerçekleştirdikleri protesto eylemiyle ortaya koydular. Daha sonra işyerini işgal eden POAŞ işçilerine en anlamlı destek ise TÜGSAŞ işçilerinden geldi. İşe topluca gittikleri treni POAŞ önünde durduran işçiler, trenden inerek POAŞ'a yürüdüler. Direnişe desteklerini bildirdikten sonra işlerine gittiler.

Sınıf hareketinin verili durumu, saldırılar karşısındaki tepkinin çok cılız olması, daha da önemlisi, etkisiz biçimlerde ortaya konulmasıyla maluldü. Sınıf dayanışması alanında ise, sendika yöneticilerinin demeçleri ve temsili ziyaretleri dışında, sınıfın gücünü ortaya koyan bir gelişme kaydedilemiyordu.

POAŞ direnişinde ise, Petkim, TÜPRAŞ ve TÜGSAŞ işçileri aynı gün eylemli dayanışmaya geçtiler. Hem POAŞ işçilerinin direnişi ve hem de dayanışma eylemleri, tümüyle taban inisiyatifile geliyor. Bu işletmelerde örgütlü Petrol-İş özelleştirmeye karşı tutarlı bir bakış ve tutuma sahip değil. Yakın geçmişte yaşadığımız direnişlerin de gösterdiği gibi, sınıf dayanışmasını örgütleme gibi bir çabası da yok. Mutlu Akü, Polisan ve Kimya Teknik grevindeki tutumları biliniyor. Petrol-İş bu grevlerin hiçbirinde, örgütlü olduğu diğer işletmelerdeki gücünü harekete geçirmedir. Tüm "ilerici-demokrat" ya da "dürüst-namuslu" geçinen kadrolarına rağmen, bağlı olduğu Türk-İş'in geleneğine "ihane" etmedi.

Bugünkü hareket Petrol-İş'e rağmen gelişmektedir. Direnişin ve dayanışmanın olumlu yanlarından biri budur; sendika denetiminin dışından, tabandan gelişmesidir.

Eylemin, işgal gibi radikal bir çıkışla başlaması kadar, ülke çapında ve bir anda başlatılması da önemlidir. Bu yönlü gelişmenin ilk işaretlerini SEKA işçilerinin özelleştirme karşıtı eylemleri vermişti. İzmit SEKA'nın başlattığı direnişe SEKA'nın diğer illerdeki fabrikalarında çalışan işçilerin eylemli desteğiyle, işletmenin satışı geçici de olsa engellenebilmişti. Direnişi başlatma biçimiyle geçmişin derslerinden yararlandığını gösteren POAŞ işçileri, eğer başladıkları gibi devam edebilirlerse, SEKA'da yarım kalan zaferi sınıf adına tamamlayabilirler. POAŞ'taki tensikat saldırısının püskürtülmesi, satışı hazır durumdaki KİT'lerde özelleştirme karşıtı mücadelenin ateşini de tutuşturabilir.

POAŞ işçileri üzerine düşeni ilk elden yapmış, radikal bir yanıtla saldırının karşısına dikilmiş bulunuyorlar. Aynı şekilde, işgallerin yaşandığı bölgelerdeki kimi temel işletmelerden de ilk dayanışma eylemleri gerçekleştirilmiş durumda. Şimdi yapılması gereken, POAŞ işçisinin zaferini elbirliğiyle örmektir. Dayanışma eylemlerini diğer işletmelere de yaymak ve en azından işgallerin yaşandığı illerde, bu eylemi sınıf mücadelesini ateşlemek için bir imkana dönüştürmeye çalışmaktır.

İşçi hareketinden kısa haberler...

Trabzon'da Uzanlar'dan işçi kıyımı

Trabzon'da Uzanlar'ın sahibi olduğu çimento fabrikasına hammadde taşıyan Kara Nakliyat Ticaret ve Mavi Yol Taşımacılık şirketlerinde, 84 işçiden 70'inin TÜMTİS'e üye olması nedeniyle, önce iki işçi işten atıldı. Ardından diğer işçilerin tepki göstermesi nedeniyle bu iki işçi işe tekrar başladı. Fakat daha sonra iki şirket tamamen kapatıldı. Böylece 84 işçi işten atılmış oldu. Şirketlerin kapatıldığı günden itibaren direnişe geçen işçiler, Uzanlar'ın hukuk dışı yollarla işlerine son verdiğini belirterek, mücadelelerine işe alınana kadar devam edeceklerini söylüyorlar.

Yol-İş, Tek Gıda-İş, Basisen, Tes-İş, Haber-İş, Belediye-İş, Liman-İş, BASS, direnişteki işçilere her türlü desteği sunacaklarını bir açıklamayla duyurdular.

84 işçinin işten atılması 14 Ekim'de 300 kişilik bir katılımı fabrika önünde düzenlenen bir eylemle protesto edildi.

Eylemde bir konuşma yapan TÜMTİS Karadeniz Bölge Temsilcisi; "İşçilerin sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atıldıkları bilirkişi raporları ile de belirlendi. İşçiler günde 20 saat çalıştırılıyor, hiçbir sosyal hakları bulunmuyor, ayda 147 milyon lira ücret alıyorlar... Yasalara göre bu durum suçtur." dedi.

Adana'da TEKEL işçilerinin eylemi

İşçi-emekçi düşmanı hükümetin İMF-TÜSİAD direktifleri doğrultusundaki saldırılarının başında özelleştirme geliyor. Peşkeş çekilecek KİT'lerden biri de TEKEL. Devlet TEKEL'i özelleştirmeye çalışırken, TEKEL işçilerinden de karşı ses yükselmeye başladı.

Tek Gıda-İş Sendikası, örgütlü olduğu TEKEL'e bağlı fabrikalarda basın açıklamaları ve yemek boykotları düzenliyor. Adana'daki TEKEL Sigara Fabrikası işçileri, 15 Ekim'de yemek boykotu yaptılar ve basın açıklaması düzenlediler. Eylem ve basın açıklamasında, "Emek düşmanı hükümet istifa!", "KİT'ler bizindir, bizim olacak!", "TEKEL halkındır, satılmaz!" yazılı dövizler taşıyan işçiler, sık sık "İşçiler el ele, genel grev!", "Yaşasın işçilerin birliği!" sloganlarını attılar.

Ceyhan Belediyesi'nde işten atmalar

Adana Ceyhan Belediyesi'nde 18 Nisan '99 seçimlerinden sonra işçiler üzerinde baskı ve işten atmalar yoğun bir şekilde sürüyor. Belediye Başkanı Hüseyin Sözlü, göreve geldiğinden bu yana işçileri zorla sendikadan istifa ettirmeye çalışmış, istifa ettiremediği işçileri ise işten atmış ve yerine kendi yandaşlarını almıştı.

Bu gelişmelere ilişkin olarak, 15 Ekim'de Ceyhan Belediyesi'nde örgütlü olan Genel-İş Sendikası Ceyhan Şubesi Başkanı Seyit Akkuş bir açıklama yaptı. Açıklama özetle şöyle: "Belediye Başkanı Hüseyin Sözlü göreve geldiğinden bu yana, 350 kişiyi işten attı. 150 işçi de yönetimin baskısıyla sendika üyeliğinden istifa etti. Ceyhan Belediyesi'nde sendikamızın yalnızca 30 üyesi kaldı. İşten çıkarıldığı işçilerin yerine yandaşlarını yerleştirdi. Yerel seçimlerden önce Ceyhan Belediyesi'nde 530 işçi çalışıyordu. Bunlardan 350'si işten atıldı, 150'si ise yönetimin baskısıyla sendika üyeliğinden istifa etti. Başkan Sözlü'nün yaptığı, tam anlamıyla bir işçi kıyımıdır."

Samet Kalıp fabrikasında işçi kıyımı

Kıraç-Hayrıbey'de kurulu bulunan Samet Kalıp fabrikasında geçtiğimiz hafta 305 işçi işten çıkarıldı. 3 vardiya tek vardiyaya indirildi. İşçiler belli sosyal hakları olduğunu, patronun taşeron firmalarla üretimi daha ucuza mal ettiğini, kendilerinin bundan dolayı işten çıkarıldığını söylüyorlar. 305 işçinin aynı anda atılmasına hiçbir tepki gösterilmemiş. Bu daha çok işçilerin birbirine olan güvensizliğinden kaynaklanıyor.

İşçiler sendikaya karşı oldukça tepkililer. Çünkü daha önce birkaç kez sendikal çalışma yapmalarına rağmen sonuç alamamışlar. İşçiler, Türk Metal Sendikası'nın kendilerini 20 milyara sattığını söylüyorlar.

İstanbul'da KESK eylemi...

“İnsanca yaşam için örgütlü mücadeleye!”

İMF'nin elinde oyuncak olan bütçeden kamu çalışanlarına %10'luk zam çıkınca, kamu çalışanları bir kez daha soluğu meydanlarda aldılar. Türkiye'nin dört bir tarafında 18 Ekim'de eylemler düzenleyerek, hiçbir şekilde bu sefalet ücretine razı olmayacaklarını haykırdılar.

Kamu çalışanları İstanbul'da da, %10'luk sefalet zammını protesto etmek ve haklarını aramak için Saraçhane Parkı'nda biraraya geldiler. KESK'e bağlı 500 civarındaki kamu çalışanı taşıdıkları dövizlerde “İnsanca yaşam için örgütlü mücadeleye”, “Sefalet ücretine teslim olmayacağız”, “Halktan emekçiden yana bütçe” ve sloganlarında “Genel grev genel direniş!”, “Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!”, “Sefalet ücretine boyun eğmeyeceğiz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Özelleştirmeye hayır!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” vb. ile kararlılıklarını dile getirdiler.

Bazı işçi sendikalarının da temsili düzeyde destek verdiği eylemde bir konuşma yapan KESK Genel Başkanı Siyami Erdem; İMF'nin gözetiminde hazırlanan bütçenin sermayedarlardan başka kimseye yarar sağlamayacağı, bütün haklarını ellerinden almaya çalışan ve sefalet ücretlerini dayatan İMF ve hükümete karşı artık fedakarlık sırasının Sabancılar, Koçlarda olduğunu belirtti. Kamu emekçilerinin diğer kesimlerle birleşik bir mücadele içerisinde olacağını, bu haksız uygulamalara izin vermeyeceklerini söyledi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Siyami Erdem'in eylemdeki konuşmasından...

“Gün hesap sorma zamanı!”

Hükümet 2001 bütçesini kapalı kapılar ardında İMF gözetiminde hazırlıyor. Bu bütçeyle kamu emekçilerine yine sefalet ücreti, yine açlık, yine yoksulluk dayatılıyor. Bu bütçeyle işçilerin, kamu emekçilerinin, işsizlerin, gençlerin, emeklilerin, bütün yoksul halk kesimlerinin geleceği ipotek altına alınıyor! Bu bütçeyle, İMF tahakkümüne, vesayetine tekrar boyun eğiliyor! (...)

2001 yılı bütçesi de halktan yana değil, İMF'den, sermayeden yana hazırlanıyor! Bu bütçede yine sosyal boyut yok, kamusal boyut yok, daha önemlisi hiçbir insanı boyut yok! Dün olduğu gibi bugün de sadece ücretlerimizi düşürmekle kalmıyorlar, eğitim hakkımıza, sağlık hakkımıza, iş hakkımıza da el uzatıyorlar, yok etmek istiyorlar. Kaynakları yine faize akıtıyorlar! Kaynaklar yine bir avuç tefeciye, soyguncuya gidecek! (...)

Siyasi iktidar, kamu emekçilerine yüzde 10'u dayatmakla kalmıyor! Emekçilerden zorla kestiği paraların üzerine yatmak istiyor. 12 yıldır bizi yasa zoruyla soyanlar, şimdi de zorunlu tasarruflarımızı geri ödememekte direniyorlar. 12 yıldır, ana para ve

nemalarımızı eritenler, şimdi de göz göre göre birikimlerimize el koymaya çalışıyorlar. (...)

Gün susma zamanı değil, gün sessiz kalma zamanı değil! Gün hakkımıza sahip

çıkma zamanı, gün hesap sorma zamanı! Yoksulluğa ve sefalete karşı sesimizi çıkarmayacağımızı, boyun eğeceğimizi sanıyorlarsa yanılıyorlar!

Hükümeti zor günler bekliyor, hükümeti emekçilerin eylemleri bekliyor! Dün ve bugün bütün ilk adımları attık. Bundan sonra sadece işyerinde değil, ülkenin en ücra köşelerinde bile hükümeti teşhir edeceğiz! Onlar emekçileri ve yoksul halkı ezme konusunda kararlıysalar, biz de bu memleketi onlara dar etmekte kararlıyız! Ferman İMF'ninse, ferman hükümetinse; alanlar, meydanlar, işyerleri ve sokaklar bizim! 57. Hükümet mi yaman, emekçi mi yaman göreceğiz!

Bu mücadele yalnızca kamu emekçilerinin mücadelesi değil! Bugünden itibaren işçilerle, gençlerle, emeklilerle, işsizlerle, kadınlarla yan yana omuz omuza hep birlikte olacağız. Sorumluluğumuzun farkındayız. Bunu yerine getirecek inanç ve kararlılığa da sahibiz. Kış günlerini, yükselteceğimiz mücadeleyle ısıtacağız! Bütün kamu emekçileri bu görevi yerine getirecek güce ve azme sahiptir!

İzmir'de KESK eylemi

Devletin kamu çalışanlarına reva gördüğü %10'luk zammı protesto etmek amacıyla 18 Ekim'de İzmir'de kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. KESK tarafından örgütlenen eylem saat 17:00'de Sümerbank önünden yapılan yürüyüşle başladı. Yaklaşık 2000 emekçinin Konak Meydanı'nda biraraya gelmesiyle birlikte, KESK İzmir Dönem Sözcüsü Alim Murathan basın açıklaması metnini okudu.

KESK'e bağlı sendikaların dışında, Genel-İş 3 No'lu Şube pankartının arkasında yürüyen İzelman işçilerinin kitleselliği ve coşkusu dikkat çekiyordu.

Eylemde, KESK'in sürece ilişkin eylem takvimi de açıklanarak mücadele çağrısı yapıldı.

Eylem boyunca; “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “İşçi-memur elele genel greve!”, “Sefalet ücretine teslim olmayacağız!”, “Hükümet zammını al başına çal!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları sık sık atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Belediye grevlerinin ertelenmesi Danıştay'dan döndü

Kazanmak için grev silahından başka yol yok!

Hükümetin keyfi bir kararla İstanbul ve İzmir'deki belediye grevlerini yasaklaması kararı Danıştay'dan geri döndü. Böylelikle grevleri ertelenen işçiler yasal olarak yeniden greve başlama hakkı kazandılar. Ancak sermayenin istediği zaman grev yaptırması gerçek bir hak değildir. Hak, işçilerin bunu mücadeleleri sonucu elde ettikleri zaman gerçek değerine kavuşur, başka şekilde hak almak mümkün değildir. Belediye işçileri ancak grev silahını fiilen kuşanırlarsa kazanabileceklerdir. Böylece, grev hakkı da gerçek içeriğine kavuşacak, yeni ve ileri kazanımların yolunu açacaktır.

Danıştay'dan yürütmeyi durdurma kararının gelmesiyle beraber, Belediye-İş Sendikası, Gürtuna'yı masaya yeniden oturtmak ve dokuz aydır geri çevirdiği sözleşmeyi imzalatmak için, bir basın açıklaması düzenledi. 18 Ekim'de Belediye-İş konferans salonunda düzenlenen basın açıklamasına sendika şube başkanları ve işyeri temsilcileri katıldılar.

Basın açıklamasından önce; sendikanın kesinlikle Gürtuna'nın deyimiyle provokatif olmadığı, yalnızca işçinin hakkını aradığı, uzlaşmanın sendika değil Gürtuna'nın kendisi olduğu, metroya harcanan reklam paralarının kendilerine verilmesi ile bu işin önceden bitirileceği, Danıştay kararı tebliğ edildikten sonra her an greve başlanabileceği belirtildi. Ancak, İstanbul halkının bu kış aylarında mağdur olmasını istemediklerini ve bu işin yüksek hakem kurulunda değil masada bitirilmesini istediklerini de eklediler.

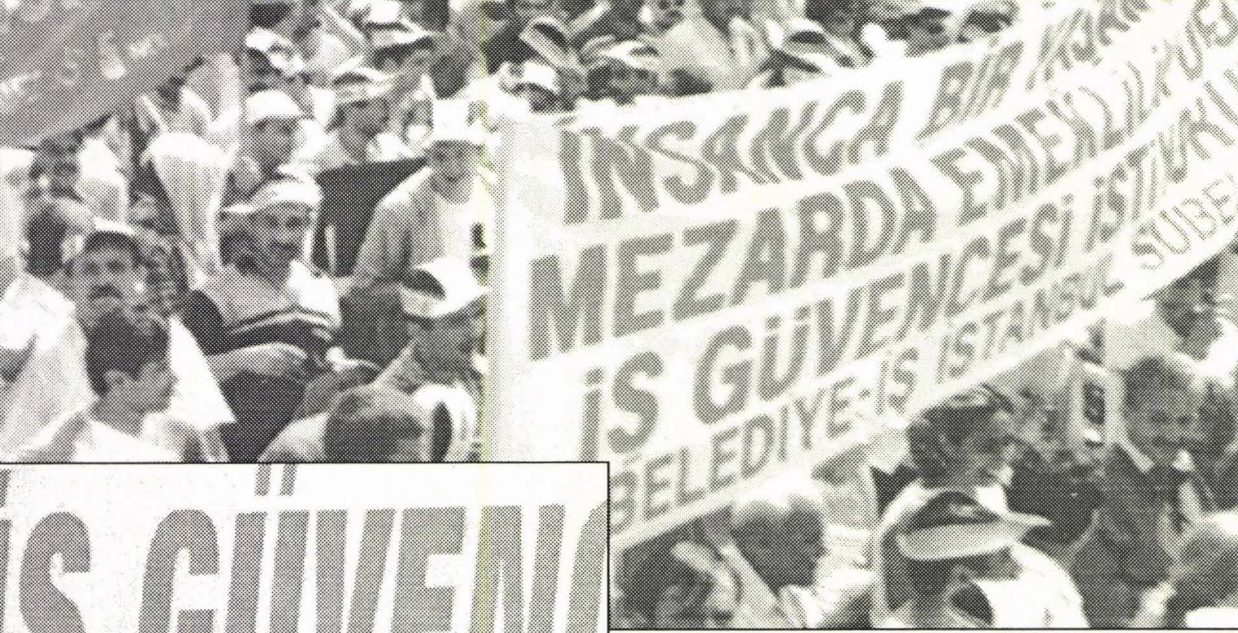
Salonda bulunan temsilciler ise greve yeniden hazır olduklarını, “İşçiyiz haklıyız kazanacağız!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” sloganlarıyla gösterdiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“İş güvencesi” yasa taslağı ve sendikalar...

Sendikal cephede yine ihanet

İşçi-emekçi düşmanı hükümetin hazırladığı “sözde” iş güvencesi yasa taslağı ve üzerinde koparılan fırtınadaki iki önemli tuzağa özellikle dikkat çekmek gerekiyor. Hükümetin böyle bir yasayı hazırlama niyet ve amacının bile kötü olduğu, sosyal güvenliği tasfiye saldırısında malzeme olmak üzere düşündüğü biliniyor. Ancak, niyetler ne olursa olsun, yasa vesilesiyle işçi sınıfının temel sorunlarından biri olan iş güvencesinin tartışılmaya başlanmış olduğu da bir gerçek.

Sermaye kesimi, yasa taslağını bahane ederek hiçbir yasa ve kural tanımayacağı vahşi kapitalizme geri dönüşü ifade eden bir yeni iş yasası önerisiyle çıkıyor örneğin. Bırakınız soysunlar, bırakınız sömürsünler, bırakınız çalsın-çırpsın-aşırsın-semirsünler... Canları istediği kadar ve canları istediği sürece çalıştırsın, keyifleri kadar ödesinler!...

Yani, sermayeye her konuda tam özgürlük, emeğe/emekçiye ise her konuda tam bir kölelik...

Yasa taslağının tuzakları

Birinci tuzak işte budur. Yani sermaye kesiminin yasayı IMF-TÜSİAD programının da üstünde bir saldırı için kullanmaya çalışmasıdır. IMF ve TÜSİAD birer sermaye örgütüdür. Dolayısıyla IMF-TÜSİAD programı bir sermaye programıdır. Bu böyle olduğu halde ve sözkonusu program uygulanmaya başlandığından beri sınıfa büyük kayıplar getirmesine rağmen, sermayedarlar bu kadarıyla yetinmediklerini ve asla yetinmeyeceklerini göstermektedirler bugünkü tutumlarıyla. Aldıkça daha fazla istiyorlar. Ya da, ölümü gösterip sıtmaya razı etme

planı uyguluyorlar.

Çünkü onlar da gayet iyi bilmekteler ki, karşı taslakta sıraladıkları saldırıları bir seferde uygulamak mümkün değildir. Daha dün “sosyal patlama” tezleri geliştirenler de bu aynı beylerdi çünkü. Öyleyse sorun, tam da, sınıfın IMF-TÜSİAD saldırı programına itirazlarını bastırmaktır. Bu program uygulanmaya devam ettiği sürece, patronların bugünden sıraladıkları istekler eninde sonunda gerçekleşecektir nasıl olsa.

Patronların bu karşı saldırısıyla da bağlantılı olarak kurulan ikinci tuzak, sendikalar üzerinden sınıfın desteğini almaktır. Sermaye çevrelerinin Çalışma Bakanı şahsında, hükümetle “şiddetli” bir kavgaya tutuşmuş görüntüsü bunu sağlamak içindir. Nitekim işçi sendikalarının hemen tamamı, sözkonusu kavgada hükümete desteğini açıklamış bulunuyorlar.

Unutulmasın ki, hangi vesileyle olursa olsun, desteklediği açıklanan hükümet, IMF-TÜSİAD saldırı programını “ne pahasına olursa olsun” uygulayacağını daha baştan ifade etmiş, bu konudaki kararlılığını her fırsatta sergilemiş faşist bir koalisyon hükümetidir. Cumhuriyet hükümetleri içinde, işçi-emekçi düşmanlığı/sermaye uşaklığını böylesine açıktan ifade etme cüreti gösterebilen tek hükümettir aynı zamanda.

Bu hükümetin bir tek görevi vardır ve bunu her fırsatta açıklamaktadır: “İstikrar programı” adını verdikleri, sermayenin sınıfa saldırı programını ne pahasına olursa olsun uygulamak. Zaten, bu derece açıktan ifade edildiği içindir ki, işçi sınıfı ve emekçiler, baştan itibaren bu hükümeti işçi-emekçi düşmanı ilan etmiş bulunuyor.

Sendikaların görevi işçi sınıfını aldatmak olamaz

İşte, işgüvenliği yasa tasarisına destekte ifadesini bulan sendikaların bugünkü tutumu, sınıfın, hükümete karşı tutumunda, hükümetin yapısı ve görevine ilişkin bilincinde bozulmaya yolaçabilecek bir özelliğe sahiptir. Sendikaların destek açıklamaları, patronların “şiddetli” karşı çıkmalarıyla birarada ele alındığında, sınıfın geri kitleleri üzerinde yaratacağı etki, yolaçacağı kafa karışıklığı tahmin edilebilecektir.

Toplumda sadece iki ana taraf, iki temel kutup vardır: Emek ve sermaye... Sermaye sahipleri ile onların siyasi iktidarı olan hükümet aynı taraftadır. Bunlardan birinin tarafını tutan, ötekini de, yani ikisini tutmuş demektir. İşçi sendikalarının görevi, bugünkü türden sahte kutuplaşmalarda taraf tutarak, toplumun asıl çelişkilerinin üstünü örtmek olamaz. Onlar, toplumdaki gerçek taraflardan birinin (işçi sınıfının) çıkarlarını

sermaye sınıfına ve siyasi iktidarına karşı savunmakla yükümlüdürler. Buna aykırı her davranış sınıfa ihanetle eş anlamlıdır.

Dolayısıyla iş güvencesi yasa tasarısıyla alevlenen tartışmada, sendikaların görevi işçi sınıfından yana taraf olmaktır. İşverenler-hükümet sahte kutuplaşmasını bozmak, bu ikisinin karşısına işçi sınıfını çıkarmak, bu ikisinin talep ve önerilerinin karşısına işçi sınıfının talep ve önerileriyle çıkmakla mümkün olabilirdi. Yapılması gereken hala da budur. Bu yapılamadığı sürece, IMF-TÜSİAD programları, yani sermaye sınıfının arzuladığı sömürü ve soygun düzeninin “istikrar”ı devam edecektir.

Onlar için bu “istikrar”, sömürü ve soygun çarkının güvenceye alınması için gereklidir. Yani; işçi sınıfı ve emekçilerin sefaletini derinleştirme, sermayenin sefaletini ise yükseltmede isticrardır, sağlanmaya ve korunmaya çalışılan. Bu isticrarı bozmak için ayağa kalkılmadığı, IMF-TÜSİAD saldırı programının karşısına dikilinmediği, sınıfsal talepler yükseltilmediği sürece, bu durum da böyle devam edecektir.

2001 bütçesine ilişkin ilk açıklamalar bir kez daha bunun kanıtı olmuştur. Geçen yılki bütçeden kamu çalışanları için yüzde 25 zam ayrılmıştı. Bu kesim güçlü bir itiraz yükseltmedi. Saldırıları karşısında geri adım attı. Bu yılki bütçede zam oranı yüzde 10’a düştü. Memur zammı olarak açıklanan bu oranın, asgari ücret ve tüm diğer ücretliler için baz alındığı ise biliniyor. Yani açıklanan zamma sadece kamu çalışanları değil, tüm ücretli emekçilerin ortak tepki göstermesi gerekmektedir.

Aynı şey, işgüvencesi yasa tasarısı için de geçerlidir. Bu tasarının tek başına sanayi işçilerini değil, tüm ücretli emekçileri ilgilendirdiği görülebilmelidir. Bunu özellikle kamu işçi ve emekçileri görebilmek durumundadır. IMF-TÜSİAD yıkım programının temel ayaklarından biri de “kamuda istihdamın azaltılması”dır. Bu, hem IMF ve hem de hükümet tarafından defalarca açıklandı ve adım adım, hızlandırılarak uygulanıyor. Yani, devlet bir yandan kendi işyerlerinden işçi/memur çıkarmaya devam ediyor, öte yandan bir “iş güvencesi yasa tasarısı” hazırlayarak, işçi sınıfının 150 yıllık mücadeleyle kazanılmış temel hak ve özgürlüklerini tartışmaya açıyor. Bu aynı süreçte, kamu emekçilerinin iş güvencesini tümüyle ortadan kaldırmayı da içeren bir sahte “sendika yasası”nın çoktan hazır olduğu ve ilk fırsatta ortaya çıkarılacağı da biliniyor.

Sendikal ihanete izin vermeyelim

İş güvencesi yasa tasarısı üzerine tartışmada takındığı tavırla, sendikalar, sınıf ihanetçisi kimliklerini bir kez daha belgelemiş oldular. Sınıfın sermayenin saldırılarına karşı yeniden ayağa kalkıp mücadeleye atılabilmesi için, bu ihanet çemberini parçalamak gerektiği açıktır. Ve elbette, bu konudaki temel görev ve sorumluluğun, artık sınıf devrimcilerinin omuzlarında durduğu da.

Bugünkü yapı ve yöntemleriyle, sendikal cepheden ciddi bir sorumluluk beklemenin hiçbir gerçekçi yanı kalmamıştır. Sendikalar cephesinde yapılabilecek olan, tabanın bu yapılar üstünde basıncını artırmaktır ve bu da tümüyle tabandan sınıf eksenli bir örgütlenmenin sağlanmasıyla mümkün olacaktır. Sınıfın aşağıdan yukarıya yeniden ve sınıfsal temelde örgütlenmesinin ekseninde ise, temel sınıfsal-siyasal telepler yer almak durumundadır.

Program silahını kuşanmış sınıf devrimcilerinin fabrika ve işletmelerdeki temel görevi, sınıfın ihtiyacı olan bu taban örgütlenmelerini geliştirmek için azami çaba harcamaktır.

Ordunun Kürdistan basın turu ve turdan yansıyanlar

Genelkurmay Başkanlığı'nın Kürt illerine düzenlediği ikinci basın turu yapıldı. Basın turu Elazığ, Dersim, Bingöl, Muş ve Tatvan'ı içine alan bir bölgede gerçekleştirildi. Tura yaklaşık 90 yerli ve yabancı gazeteci katıldı.

Bilindiği üzere ordunun bölgeye düzenlediği basın turlarının geçmişi oldukça uzun. Kirli savaşın en yoğun ve acımasız olarak sürdürüldüğü dönemlerde sıkça bu türden turlar düzenlenir, "teröre karşı askerın üstün mücadelesi", "terörün halka yönelik eylemleri", "halkın askere yakınlığı" anlatılırdı. Yani, böylelikle kirli savaşın medya cephesine zengin bir veri sağlanmış olunur ve kirli savaşın propagandası tirmandırılırdı.

Kirli savaşın yerini kirli barışa bıraktığı bu dönemde yapılan basın turlarında ise, bu kez kirli barışın "nimetleri ve güzellikleri" gösteriliyor. Kürdistan'da varolan yıkım ve sefaleti gizlemeye, kirli savaş makinasına makyaj tazelemeye çalışılıyor. Böylelikle turlar Kürt halk kitlelerinde barış hayallerini körüklemeye hizmet ediyor. Elbette aynı zamanda, Kürt halkının mevcut durumu ve yaşadığı sorunları da, bu basın turundan burjuva medyaya yansıyanlar içerisinde kısmen de olsa bulmak mümkün.

Basın turuna katılan gazeteciler, basın turundaki gözlemlerini gün gün gazetelerine yansıttılar. Yapılan anlatımlarda öne çıkan vurgu, ordunun "teröristi bitirdikten sonra şimdi de terörle (yani kaynaklarıyla) savaş"tığı şeklindeydi. Ordunun "terörün kaynağına" yönelik seferberliği ballandıra ballandıra anlatılıyordu. Buna göre ordu, bölgede çocuk parkı, dersane, yol, elektrik, su vb. gibi hizmetler yapıyor, imam nikahlı çiftlerin resmi nikahlarını kıymak için "şahidim mehmetçik olsun", sünnetsiz çocukları sünnet ettirmek için "kırvem mehmetçik olsun" kampanyaları düzenliyor vb. Kısacası halkın her derdine "mehmetçik" koyuyor. Dertlere derman buluyor.

Burjuva medyanın yürüttüğü bu propagandanın temel amacı, Kürt halkını yıllar boyunca kırımdan, kıyımdan geçirmiş bir orduyu temize çıkarma ve bilinçleri bulandırma olduğu açıktır. Elbette bu vesileyle, ordunun bölgede, Kürt halkının olgunlaşmış ulusal hafızasını bulandırmak, devletten uzaklığını kapatmak ve öfkesini söndürmeye dönük olarak sürdürdüğü çabaların boyutları da kendisini ele veriyor. Görünen o ki teslimiyetçi platform halkı tamamen devletin inisiyatifine terketmiş, ona alan açmış. Devletse açılan bu alandan ve halkın yaşadığı kırımdan hareketle, geçmişin mücadeleye açık tüm dinamiklerini bitirmeye dönük bir seferberlik içerisinde. Ancak bu seferberliğin bir göz boyamadan ibaret olduğu da açık. Bu durumun kendisini ele verdiği örneklerden biri şöyle yansıyor; "Bir köylü Tunceli'de gıda ambargosunun kaldırılmasıyla ilgili 'Ambargo siz geleceksiniz diye kaldırıldı' diyor." (Radikal, 15 Ekim '00)

Bu seferberliğe dair, basın turuna katılan gazetecilerin kaleminden hemen hemen şu aynı cümleler çıkıyor; "Bu çabaların en önemli hedefi ekonomik ve sosyal gelişmeye öncülük yaparak vatandaşla devlet arasındaki bağı güçlendirmek. Ulusal bütünlüğü perçinlemek ve ayrılıkçı akımların taban tutup, güçleneceği sosyo-ekonomik ortamı kaldırmak." (Fikret Bila/Milliyet, 15 Ekim 2000)

Devlet tarafından belirlenen hedeflerin yerine getirilmesi ise hep aynı sorunun çözümüne bağlı olarak sunuluyor: "Terörün beslendiği sosyo-ekonomik tabanı kurutmak". Bu "sosyo-ekonomik taban"ı oluşturan sorunlar ise şöyle sıralanıyor:

"Herşeyden önce bölgenin kökü yüzlerce yıl geriye giden ana sıkıntısı ekonomik yetersizlik. Bu daha oraya iner inmez göze çarpıyor. İşsizlik had safhada. Kent merkezlerinde bile ekonomik yetersizlik kendisini gösteriyor.

Terörün varlığı bu olumsuzluğu daha da büyütmüş. Yaylaların kullanılmaması, meraların kapatılması ve son yıllardaki ağır kuraklık hayvancılığı da tarımı da derinden etkilemiş. Buna köyden kırsal alana göçün yarattığı sonuçlar eklenmiş. Dolayısıyla bugün ister kentsel isterse kırsal alanda olsun herkes yeni yatırım, iş olanağı, ekonomik kalkınma bekliyor. Bu, olmazsa olmaz bir koşul." (H. Bülent Kahraman/Radikal, 16 Ekim '00)

Bölgedeki sosyal-ekonomik sorunları böylesine doğrudan aktaran yazar, sorulması gereken soruyu da soruyor; "Fakat bu nasıl olacak?" Elbette ki, düzenin tüm bu sorunları çözmesinin imkanı yok. Çünkü bu, sermaye çıkarları üzerine kurulu düzenin varoluşuna aykırı bir durum olur. Hele hele düzenin derin bir iktisadi kriz içerisinde debelendiği ve bu krizin faturasını işçi-emekçilere çıkarmak için akıl almaz yöntemlere, acımasız saldırı paketlerine başvurduğu bir dönemde... Böyle bir dönemde bunu düşünebilmek hayalperestlik değilse, göz boyamak için yapılan pespaye bir yalancılıktır.

Yazar bu gerçeği es geçerken, köye dönüş konusunda gerçeği doğrudan söylüyor:

"Mevcut imkânsızlığın aşılması aradan geçen 16 savaş yılından sonra yepyeni yaklaşımları gerektiriyor. Boşaltılmış köyler var örneğin. İnsanlar dönmek istiyor. Ama doğa ve arazi koşullarının da bir sonucu olarak bu köyler hem dağınık hem de çok az nüfuslu. Dolayısıyla bu kadar yaygın bir kırsal alan yerleşiminin topyekûn bir kalkınma seferberliği kapsamına alınması neredeyse olanaksız görünüyor. Son zamanlarda ordu yaylaları nispeten açmış. Fakat bu bütün köylere dönüş izni verildiği anlamına gelmiyor. Edindiğim izlenime göre 'köye dönüş' hiçbir zaman bütünüyle gerçekleşmeyecek. Bu yukarıda değindiğim nedenden kaynaklandığı kadar güvenlik kaygılarından ötürü de böyle."

Tura katılan gazetecilerin notlarından yansıyan en temel olgu, "Terör geriye düşerken ekonomik sosyal sorunların tüm yakıcılığıyla öne çık"ması oldu. Bu olgu, Kürt halkının ulusal özgürlük istemleri görmezden gelinmediği takdirde, temel önemde bir gerçeği de ifade ediyor. Bu, salt ulusal taleplere daraltılmış bir kurtuluş mücadelesinin geriye düşmesiyle, bölgedeki sınıfsal sorunların ön plana çıktığı ve buna bağlı olarak, sınıfsal-sosyal eksende bir mücadelenin gelişmesinin zemininin gitgide güçlendiği gerçeğidir. Düzenin tüm kurumları şimdi böylesi bir mücadelenin önünü almaya dönük çalışıyor.

Ancak, sermaye düzeninin hiçbir çabası böyle bir mücadelenin gelişmesinin önünü almaya yetemeyecektir. Çünkü bunun için, ne manevra yapabilecek olanaklara sahiptir, ne de varoluşu buna uygundur. Bunun içindir ki, gelecek Kürt emekçi halkının sınıfsal bir eksende açacağı mücadele cephesine tanıklık edecektir. Geçmişin tüm devrimci mirası ise, bu temel üzerinde yeniden şekillenecek ve düzenin karşısına dikilecektir.

En ucuz işgücü Türkiye'de!

UNICE'nin (Avrupa İşveren Sendikaları Konfederasyonu) 1999 yılında hazırladığı rapora göre, en ucuz işgücü Türkiye'de.

Rapora göre; saat başı üzerinden en yüksek işçilik maliyeti 24,4 Euro (21,3 dolar) ile Almanya'da. Bir Alman işçisinin TL cinsinden bir saatlik maliyeti 14 milyon 298 bin 400 lira. En ucuz işçilik olan Türkiye'de ise, bir işçinin bir saatlik maliyeti 4,1 Euro (3,6 dolar). Bu rakam TL cinsinden 2 milyon 402 bin 600 liraya denk düşüyor. Yani kapitalist patronlara işçilik maliyeti üzerinden bir mal Almanya'da yaklaşık olarak 6 liraya mal olurken, Türkiye'de 1 liraya mal olmaktadır.

Avrupalı emperyalistler bu raporda, Türkiye'nin nasıl bir ucuz işgücü cenneti olduğunun altını çizerek iştahla ellerini ovuşturmakta. Rapor, TÜSİAD ve TİSK tarafından da yayınlanmıştır. Türkiye'nin kan emici sermaye patronları bu rapor üzerinden Avrupalı ağababalarına; "bizde işgücü ucuz, eğer sermayenizi getirirseniz bu ganimeti birlikte yağmalayabiliriz" mesajı vermektedirler.

Tablo: Dünyada işgücü maliyeti

Ücret dışı maliyetler dahil saat başına işgücü maliyeti, Euro/saat, 1997 döviz kurlarıyla

Almanya	24.4
Norveç	22.2
İsviçre	21.8
Danimarka	20.7
Belçika	20.3
İsveç	20
Avusturya	19.8
Finlandiya	19.8
Hollanda	18.6
Lüksemburg	17.8
Japonya	17.8
Fransa	16.3
ABD	16.2
İtalya	15.2
Kanada	14.8
İngiltere	14.6
Avustralya	14
İzlanda	13
İspanya	12.7
İrlanda	12.6
Yunanistan	8
Portekiz	5.6
AB ortalaması	17.6
Türkiye	4.1

Kaynak: Avrupa'da Girişimciliğin Özendirilmesi ve Yaygınlaştırılması, UNICE Kıyaslama Raporu 1999, s.42, TÜSİAD ve TİSK yayını.

YÖK'ün babası yine sahnede

Sezer'e rektörler muhtırası

Doğramacı, 12 Eylül'ün en önemli kurumlarından olan YÖK'ün mimarı. Onun ilk ve uzun bir süre başında bizzat bulunan, ardından günümüze kadar perde arkasından hamiliğini yapan ve haleflerini seçen bir faşizm kurmayı.

Doğramacı, YÖK'e karşı mücadelenin yükselmesiyle devrimci öğrenci gençliği hedef tahtasına çakan bir sermaye uşağı.

Doğramacı, rektör seçimlerindeki kriz sırasında "rektörler seçimle değil, doğrudan atamayla gelmeli" diye görüş belirten, iflah olmaz bir generaller yalakaşı.

Ve şimdi Doğramacı yine sahnede. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde, aralarında kimi rektör ve eski rektörlerin de bulunduğu 265 "bilimadamı" ile birlikte bir deklarasyon yayınladılar. Osmangazi Üniversitesi'nin Doğramacı'ya Türk ve dünya çocuklarına sağlıklı yaşam alanındaki katkıları, Türk yükseköğretimine önemli hizmetlerinden dolayı fahri doktora vermesi, bu birlikteliğin bahanesi oldu. Tabii bu verilen ödülün içeriğinde aslında "sermaye yararına" ibaresini unutmamış olmalı. Zira yükseköğrenime verdiği "önemli hizmetleri" elbette öğrenci gençliğin yararına değildi.

Deklarasyonda rektörlük seçim sisteminin değiştirilip atama yönteminin getirilmesi isteniyor. Temmuz ayındaki kriz sırasında Doğramacı'nın belirtmek ihtiyacı duyduğu(!) görüşleri hatırlanırsa, bu görüşün şimdi daha güçlü savunulmak için harekete geçildiği görülür. Anlaşılan o ki, birileri Doğramacı'nın düğmesine basmış.

Peki, Doğramacı'ya neden yeniden sahnenin önünde ihtiyaç duyuldu?

Bilindiği gibi Sezer cumhurbaşkanı olduğundan beri düzen içinde hafif çaplı bir krize yolaçıyor. Üniversiteler cephesinden Sezer YÖK ile, rektör seçimleri skandalında ilk kez karşı karşıya geldi. YÖK'ün hukuksuz atamalarını engelledi. Şimdi de açılışlarda YÖK'ün yetkilerinin sınırlandırılması gerektiğini, örneğin rektörlük seçimlerinde herhangi bir yetkisinin olmamasını istiyor. YÖK'ü "demokratik geleneklere uygun hareket etmeye" çağırıyor. YÖK'ün demokratik davranmasını(!) istiyor. YÖK'ün varoluş amacı zaten antidemokratiktir. Sezer buna bir şey demiyor, demez de zaten. Ama bu yine de düzen içinde bir çatlak anlamına gelmektedir. Zira burjuvazinin faşist diktatörlüğü ve onun kurumları, birçok şeyi kendi hukukunu bile bir

kenara attığımda çok daha kolay, hızlı ve sorunsuz hallediyor. Elbette düzen içinde büyük bir kesim öyle davranmaya devam etmek isteyecektir.

İşte YÖK'le girilen gerginlik ortamında burjuva gerici cephesi YÖK'ün babasını yeniden bu sebeple sahneye itmiştir. Burada öne çıkarılan talepleri de üniversite rektörlerinin ne kadar şekilde kalsa da seçim gibi bir ara aşamaya gerek duymadan doğrudan YÖK (siz MGK diye okuyun) tarafından atanmasıdır.

Zira, evet, seçimlerde kim seçilirse seçilsin, YÖK kendi kafasına göre liste belirleyebilir. Üstelik kim seçilirse seçilsin üniversiteleri YÖK'ün denetiminden tam anlamıyla çıkarabilmesinin şansı yok. Ancak, eskiden YÖK'ün tercihleri cumhurbaşkanlığınca sorunsuzca kabullenilirken, şimdi bu rahatlığı ortadan kalkmış gözüküyor. Bundan sonrası için de, YÖK'ün bu konudaki diktatoryasının güvencelenebilmesi için doğrudan atama sistemini savunuyorlar.

Bize ise bir kez daha şunu tekrarlamak kalıyor: YÖK dağıtılmalı, üniversiteler özerk-demokratik bir yapıya kavuşturulmalı, eğitim her düzeyde parasız, anadilde ve eşit olmalıdır. YÖK'ün halihazırdaki antidemokratik yapısını ve diktatoryasını yeterli bulmayan kesimlere vereceğimiz en iyi yanıt ise, öğrenci gençliğin kendi öz sorunlarına sahip çıkmasını sağlamak ve üniversitelerde birleşik-örgütlü mücadeleyi yükseltmek olmalıdır, olacaktır.

8 yıllık eğitime katkı soygunu kalıcılaştırılıyor

8 yıllık eğitime katkı adı altında çeşitli vergi ve kesintilerle işçi ve emekçilerin soyulması uygulaması, 1 Eylül 1997'de yürürlüğe girmişti. Ancak bu uygulamanın süresi yasal olarak 31 Aralık 2000 tarihinde sona eriyor.

Bilindiği üzere, devlet bir soyguna başladıysa buna öyle kendiliğinden son vermeye pek yanaşmaz. Nitekim küçük küçük miktarlarla başlayan üniversite har(a)çları, yıldan yıla artarak asgari ücretin üzerine çıkmıştır. Bundan vazgeçilmesi de düşünülmektedir.

Şimdi de Millî Eğitim Bakanı Metin

Bostancıoğlu bu soygunun 10 yıl daha uzatılmasını istiyor. Üstelik bakanlık olarak bu konu, bir yasa tasarısı taslağı şeklinde Bakanlar Kurulu'na iletilmiş. Elbette 10 yıl sonra da bundan vazgeçilmesini düşünmüyorlar. Artık soygun başlamışsa devam edecektir deniliyor. Son üç yılda bu yasal soygundan kaldırılan para 755 trilyon liradır.

Bu soygunun sona ermesi yasal sürenin dolmasıyla değil (çünkü biri dolduğunda yenisi başlatılacaktır), işçi ve emekçilerin örgütlü, birleşik ve kararlı bir mücadele yükseltmeleriyle gerçekleşecektir.

Gençlik bareketinden kısa haberler...

DTCF'de faşist saldırı

Okulların açılmasıyla beraber faşistlerin düğmesine de basıldı. 16 Ekim Pazartesi günü Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde faşist saldırı yaşandı. Ayhan Koku adlı öğrenci faşistler tarafından bıçaklandı. Bunun ardından bir faşist cezalandırıldı. Bu arada sivil polisler faşistlerin imdadına yetişerek havaya ateş açtılar. Devrimci ve demokrat öğrenciler bunun ardından toplu halde okuldan çıkarak Yüksel Caddesi'ne kadar yürüdüler.

İÜ'de iki ayrı İsrail protestosu

Filistin'in siyonizme ve emperyalizme karşı ihanet çemberini yararak yeniden yükseltmiş olduğu özgürlük savaşını kanla bastırmak üzere katliamlara girişen, son üç haftada birçoğu çocuk yüzden fazla Filistinliyi katleden İsrail'e ve arkasındaki emperyalizme karşı protesto eylemleri, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de yaşanıyor. 17 Ekim Salı günü İstanbul Üniversitesi'nde bununla ilgili iki ayrı öğrenci eylemi gerçekleşti.

Devrimci ve demokrat öğrenciler, Hukuk Fakültesi kantininde düzenledikleri şirli dia gösteriminin ardından, saat 13:00'de fakülte binası önünde forum düzenlediler. Forumun ardından öğrenciler Beyazıt Meydanı'na yürüyerek burada bir açıklama yaptılar. Yapılan açıklamada, İsrail'in Filistin'e yönelik yürüttüğü katliamlar ve Ortadoğu'daki Amerikan emperyalizmi protesto edildi.

Diğer açıklama ise MGVLiler tarafından Edebiyat Fakültesi'nde gerçekleştirildi. Tekbir getiren grup Filistin'de ölenler için namaz kıldı.

Cebeci Kampüsü'nde de İsrail protesto edildi

İsrail'in Filistin'e yönelik giriştiği ABD destekli katliam, Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde de protesto edildi. 18 Ekim Çarşamba günü öğle saatlerinde İletişim Fakültesi'nde bir araya gelen devrimci ve demokrat öğrenciler, buradan sloganlarla önce Hukuk Fakültesi'ne yürüdüler. Burada pankart açan öğrenciler, daha sonra Eğitim Fakültesi'nin önüne kadar yürüyüp burada bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında Ortadoğu'nun emperyalizmin hedefi haline geldiği, TC'nin de bu konuda emperyalizm yanlısı bir tavır takındığı söylendi.

ODTÜ'de baz istasyonu protestosu

Baz istasyonları üniversitelerde de tehlike saçıyor. ODTÜ bunlardan biri. Yurt ve kampüsteki baz istasyonlarının sökülmesini isteyen ve buna yönelik 4000 imza toplamış olan ODTÜ öğrencileri, 18 Ekim'de bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada öğrenciler, baz istasyonlarından dolayı radyasyon oranının 10 miliwata çıktığını, New York'ta bile bu oranın 1 miliwatt düzeyinde olduğunu söylediler.

İnönü Üniversitesi'nde boykot

Malatya İnönü Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'nde formasyon derslerinin kaldırılmasının ardından öğrenciler ders boykotu başlattılar. Zira formasyon derslerinin kaldırılması öğretmenlik haklarının gaspedilmesi anlamına gelmektedir.

Boykotun başlamasının ardından öğrenciler taleplerini iletmek için rektörlüğe yürüyüş düzenlediler. Jandarma engeline rağmen rektörlüğe ulaşan öğrencileri rektör "muhatap kabul etmediğini" belirterek geri çevirdi.

Ancak tüm baskılara rağmen İnönü Üniversitesi öğrencileri, formasyon haklarını kazanana kadar mücadeleye devam edeceklerini belirttiler. İkinci öğretim öğrencilerinin de boykota katılması, boykotun moralini ve kararlılığını artırıcı bir özellik sergiledi.

Reformistlerin çirkin ve ilkesiz ittifakına karşı devrimci öfke...**SES Genel Kurulu'nda devrimci çıkış**

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES), 14-15 Ekim'de 3. Olağan Genel Kurulu'nu yaptı. Görünen o ki SES, içindeki devrimci dinamiklerle tekrar eski günlerine dönmeyen ve yeniden KESK'in yaramaz çocuğu olacağı dönemin haberini veriyor gibiydi.

Devrimcilerle reformistler arasındaki kalın çizgiler, Genel Kurul salonuna girerken belirginleşmeye başladı. Polisin salona girişte üst aramasına sessizce teslim olan reformistlerin karşısında, devrimciler salona polis barikatını aşarak girmişlerdir.

Genel Kurul oldukça sessiz ve coşkusuz geçiyordu. Ekonomik nedenlerle Kurul'un iki güne sığdırılması, gereksiz zaman kaybedilmesi, Genel Kurul'un, sendikanın yeni dönem politikalarını belirlemekten oldukça uzak olduğunu gösterirken; delege çoğunluğunu elinde bulunduranların günlerdir bitmeyen ucuz pazarlıkları da, SES açısından durumun ne kadar vahim olduğunu gösteriyordu.

SES, sessiz sedasız bir Genel Kurul geçiriyordu ki ilk kıpırtılar gelmeye başladı. Devrimci yapılardan delegeler bir bir söz almaya başladılar. Bir delege; "Size öneri sunmayacağım, bizim tüzüğümüzde insan hakları ihlallerine karşı mücadele edilir diyor. Ulucanlar katliamı, F tipi hücreler insan hakları ihlalleri değil mi? SES bunun için neden platformlarda yer almamıştır" diye soruyordu, cevabını alamasa da. Sloganlar yükseliyordu. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!", "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!" diye. Devrimciler az sayıda da olsalar Genel Kurul'un suskun havasını değiştirmeye başlamışlardı.

Derin tartışmalara ve gerginliklere neden olan diğer bir olay da, şubelerden birinin; neden kurulduğu açık seçik belli olan, birçoğumuzun üzerinde baskı oluşturan, emek düşmanı faşist Kamu-Sen ile herhangi bir birliktelik ve eylemde bulunulmaması ve bu yapının teşhir edilmesi için verdiği önergenin oylanmasında yaşandı. Kabul oyunun red oyunundan fazla çıkması, tartışmalara neden oldu. Önerge karşıtı reformistler, sayımı yapan arkadaşlara güvenmediklerini söyleyerek sayımın tekrarlanması istedi.

Bu arada dışarıda kulis çalışmalarını yapan delegeler salona çağırıldı, oylama yeniden yapıldı. Salona giren delegeler önergenin ne olduğunu bile bilmeden grupçu yaklaşımlarla önergenin reddi için oy kullandılar. Bu arada "Faşizme geçit vermeyelim!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "MHP güdümlü sendikaya hayır!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları uzun bir süre atıldı, alkışlı protesto başladı. Önerge oy çokluğu ile reddedildi. HADEP'lilerin çekimser kalmaları da devrimciler tarafından tepkiyle karşılandı.

Ama asıl bardağı taşıran son damla EMEP'lilerin blok oy kullanma önergesiyle başladı. Nispi seçim sistemine red oyu veren anti-demokratik yapı, şimdi blok seçim istiyordu. Belliydi ki ÖDP, EMEP, HADEP ilkesiz bir ittifak kararı almıştı. Ancak birbirlerine güvenmiyor, işlerini sağlama almak istiyorlardı.

Böylesine ilkesiz ve samimiyetsiz bir ittifakın önce SES'e, ardından KESK'e verebileceği bir şey yoktu bizim açımızdan. Son iki yıldır bu omurgasız yapıların yönetiminde olması, SES'i sinsi bir çürümeye doğru götürüyordu. İlk tepkiler "Kahrolsun sendika ağaları!", "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atılarak başladı. Dilek ve temenniler için kürsüye çıkacak adaylar ile MYK adayları sıralarını beklemeden (MDB memurları hariç), kürsü işgalleriyle adaylıktan çekildiklerini açıkladılar. Kimi devrimci delegeler ise; "Madem EMEP, HADEP ve ÖDP'liler böyle bir ittifak yapacaktınız, neden bizleri buralara kadar çağırdınız. Genel Kurul'a gerek yoktu. Masa başında da bunu yapabiliydiniz. Yazıklar olsun size. Bizlere karşı bir sorumluluk duymuyorsunuz, utanmanız da kalmamış. Hiç değilse şurada duran onur üyelerimizden (onur üyelerimiz; Behçet Aysan, Ayşenur Şimşek, Necati Aydın) utanın, birazcık onurunuz varsa", diye hesap soruyordu.

Yeniden alkışlar ve sloganlar salonu inletmeye başladı. "Devrim şehitleri ölümsüzdür! Behçet Aysan ölümsüzdür! Necati Aydın ölümsüzdür! Ayşenur Şimşek ölümsüzdür!" sloganları atılırken, bu iğrenç ittifakın yapılarından çit çıkmıyordu. HADEP'liler "Necati Aydın onurumuzdur" diyemiyordu.

Elbette onurlarını ayaklar altına almayanlar da vardı. Onlar da bizimle salonu terk ediyordu. Divan görevlilerinden biri, bu kadar iğrençliğe ortak olmayacağını söyleyerek, divandan istifa ediyordu. Sandık sayımında görevli Ankara delegelerinin birçoğu geri çekildi.

Bizler 3. Olağan Genel Kurul'dan başımız dik ve devrimci onuru koruyarak çıktık. Geriye dönüp baktığımızda omurgasız yapıların simsiyah kirliliği ve şekilsizliği gözüküyordu.

Daha dün Olağanüstü Genel Kurul'a giderek HADEP'lileri SES'ten tasfiye etmeye çalışan, birçok yerde bunlarla birlikte durmaktan kaçınanlarla bugün HADEP'in aynı ittifakta yer alması, HADEP'teki çürümenin görüldüğünden daha derin olduğunu gösteriyordu.

SES'in bu kongresinde başarıya ulaştıklarını zanneden reformist guruh, sendikamızı babalarının tekkesi gibi kullanamayacağını kongredeki devrimci kararlılığımızla anlamış olmalıdır. Bir dahaki genel kurul bu reformist guruhun sonu olacaktır.

Kahrolsun reformizm, yaşasın devrim!

Bir kamu emekçisi

Birleşik Metal-İş İzmir Şubesi'nin**8. Olağan Kongresi'nden notlar...****Sendika ağalarının tam denetiminde bir seremoni**

Tek liste ile eski yönetim tekrar seçildi, herhangi bir muhalefet girişimi yaşanmadı.

Kongreye izleyici olarak DİSK'e bağlı bazı sendikaların yanı sıra, Türk-İş'e bağlı Petrol-İş ve TÜMTİS'ten, ÖDP, SİP, İP'ten katılım vardı. Ayrıca BMS'nin örgütlü olduğu işyerlerinden işçi grupları ve delegeler vardı.

Kongre'nin havasına dönük söylenebilecekler özetle şunlar: Rıdvan Budak sendikanın eski değil, eskimeyen başkanı ilan edildi. Ve katılımcıların hiçbirinden en ufak bir tepki gelmedi. Rıdvan Budak, iş güvencesi ve işçilerin sorunları üzerine yaptığı demagoji yüklü konuşmasının sonunda, daha fazla sendikacıyı kendisi gibi siyaset yapmaya ve meclise girmeye çağırdı. İşçilerin buna karşı duyarsızlığı karşısında fırçalayıcı konuşmalar bile yaptı. Kongreye girerken ve çıkarken Birleşik Metal-İş'in sendikacıları ve delegeleri tarafından alkışlar eşliğinde karşılandı ve uğurlandı. Hatta DİSK'in birkaç ay önce yapılan kongresinde yuhlamalar ve pretostolar kınandı ve kendini bilmez birkaç kişinin eylemi olarak değerlendirildi. Bu anlamda oldukça planlı ve denetimli bir kongre gerçekleştirildiği söylenebilir.

Örgütlü olunan işyerlerinin tamamından temsilci veya baştemsilciler konuşma yaptılar. Bu konuşmalar üzerine gözlemimiz, konuşmaların önceden hazırlandığı; genel doğruların tekrarlandığı, sınırlı birkaç örneğin dışında hayattan, yaşananlardan çok fazla bahsedilmediğidir.

Bu noktaya biraz değinmemiz gerekiyor, işyerlerinde, işçinin dünyasında yaşanan sorunlar dile getirilmedi. Genel doğruların tekrarlanması gereksiz midir diye sorulacaktır? Evet, gereklidir. Ama İzmir'deki metal işçileri açısından örgütlü olunan veya yeni örgütlenen yerlerde o kadar ciddi sorunlar yaşanıyor ki, tabanda öyle bir kaynama var ki... Öncü işçiler biçiliyor, sendikal örgütlülüğün altı boşaltılıyor... Sürekli bir kan kaybı, %10 barajı 10,7 ile kılpayı aşıyor. Ve içinden geçtiğimiz dönem öyle bir dönem ki, fabrikasından katılan bir işçinin daha somuttan gitmesi, yuvarlak değil daha somut konuşması beklenir.

Bunun böyle olmaması şartı da değil. Ön süreçte yaşanan durum kendisini kongreye de yansıtıyor. Bir işçi kendini en doğal bir şekilde nasıl ifade eder veya bir topluluk önünde nasıl bir konuşma yapar? Genelleştirmiyoruz ama, tezgah başında arkadaşıyla konuşmasının yarısı küfürlüdür, kahvede okey başında, mahallede... Ama bir topluluk karşısında neyi nasıl söyleyebileceğini bilemez, yani konuşma yapmış olmak için konuştuğu zaman, ne söylediğini kendisi de pek anlayamaz. İşçilerin siyasal bilinç ve bunu konuşmaya dökmeye yönündeki zayıflıklarının mücadele süreçlerinde aşılabildiğini biliyoruz. Onların en doğal ve tutarlı konuşmalarını tam da mücadelenin ateşi içerisinde yaptığını biliyoruz.

Kongrelerde benim anlayamadığım bir durum da; çalışma raporlarıyla ilgili gündem maddesinin uzun olduğu ve zaman alacağı gerekçesiyle üzerinde durulmadan, okumadan oylamaya sunulması ve böylece tüm denetimden geçtirilmesidir. Bu birçok yerde böyle yapıyor. Yani icraat önemsenmiyor da gemi boş laflarla yürütülmeye çalışılıyor.

Ön süreçte yaşananlar üzerine de birkaç nokta. Örgütlü olunan işyerleri küçük fabrikalar. Azımsanmayacak sayıda fabrikada örgütlenme çalışması yürütüldü. **Konteynır**, Türkiye'de ender örneklerden birisidir; 500 üzerinde işçinin tamamına yakını Türk Metal'den istifa ederek Birleşik Metal-İş'e geçmişlerdi. Arkasından bir işçi kıyımı yaşandı ve bu mücadeleyi yaratan motor güç, öncü işçiler, işveren tarafından temizlendi. **BMC**, İzmir metal işçilerinin kalbi durumundaki bir fabrika; '98'deki patlamada çoğunluğu Türk Metal'den istifa ederek Birleşik Metal'e geçmişlerdi, ama sonrasını hepimiz biliyoruz, kapsamlı bir kıyım yaşandı. **Dikkan**, tamamen tasfiye oldu, **Şenkaya**, **Polkima**, **Beşer Balata**... hemen hemen tamamında saldırılar yaşandı. Kapitalist işverenin denetim altına alamadığı, mücadele açısından motor rol oynayabilecek eli ayağı düzgün ne kadar işçi varsa neredeyse tümü kıyımdan geçirildi.

Kapitalistler sendikal örgütlülüğün korkuyorlar. Uzlaşmacı sendikacılığın varlığı veya yokluğu onlar için çok fazla bir şey ifade etmiyor. Rahatsızlık duydukları öncü işçiler ve örgütlü kesime saldırmaktan geri durmadılar, durmuyorlar.

İzmir'de sınıfın öncü kesimine dönük bu saldırılar karşısında (**Dikkan** dışında) Birleşik Metal-İş cephesinden basın açıklamaları dışında herhangi bir gelişmeye tanık olmadık. Önümüzdeki sürecin daha ağır geçeceği kesindir. Militan öncü kuşağı kazanmadan başarılı bir örgütlülüğün sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına cevap vermesini beklemek hayalcilikten öte gerçekleri görmemek olacaktır.

Bir metal işçisi/İzmir

Birleşik Metal Kongresi (14 Ekim)

Metal sürecinde başlayacak olan TİS süreci öncesi Birleşik Metal Sendikası'nın diğer illerde başlayan genel kurullarının İzmir ayağı da yapıldı. Eski DİSK başkanı, şimdi DSP milletvekili Rıdvan Budak'ın da katıldığı genel kurulda, eski liste yeniden yönetime seçildi. Zaten başka aday da bulunmaktaydı. Bazı metal işçilerinin de katıldığı genel kurulda, en çok alkışı Rıdvan Budak gibi ihanet içindeki bir adamın alması dikkat çekiciydi. Genel kurulda ayrıca, işçilere esnek üretim saldırısı konulu Kızıl Bayrak broşürü dağıtımı yapıldı.

Çiğli 1. Kültür ve Sanat Festivali yapıldı

Çiğli Belediyesi'nin bu yıl ilkini düzenlediği kültür ve sanat festivali 13-14 Ekim tarihinde belediye binası önünde yapıldı. Paneller, el sergileri, kitap ve imza söyleşileri, halk oyunları, tiyatro gösterilerinin sergilendiği festivalde, Ferhat Tunç ve Grup Laçın birer konser verdi.

Ferhat Tunç'un konserinin ilk gün gerçekleşmesi insanların ilgilerini birinci güne kaydırıldı. Yaklaşık 7-8 bin kişinin katıldığı birinci günde özellikle genç kuşağın ve bölgede oturan aydın insanların yoğun ilgisi gözlerden kaçmadı. Bu ilgi emperyalist kapitalist sistemin yıllardır emekçi halk üzerinde estirdiği yoz kültüre duyulan hoşnutsuzluğun ve devrimci sanata karşı ilginin dışı vurumuydu. Özellikle gençler zafer işaretleriyle şarkılara katılıyorlardı. Ferhat Tunç, Sivas katliamına atıfta bulunarak türkü söylediğinde, gençler "Sivas'ın hesabı sorulacak!" sloganlarını attılar.

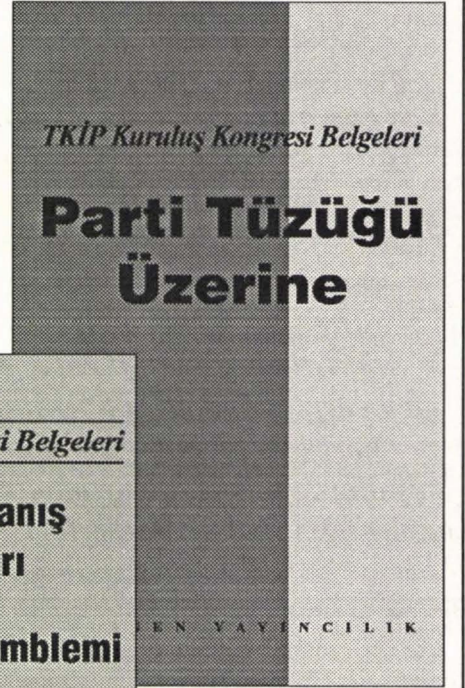
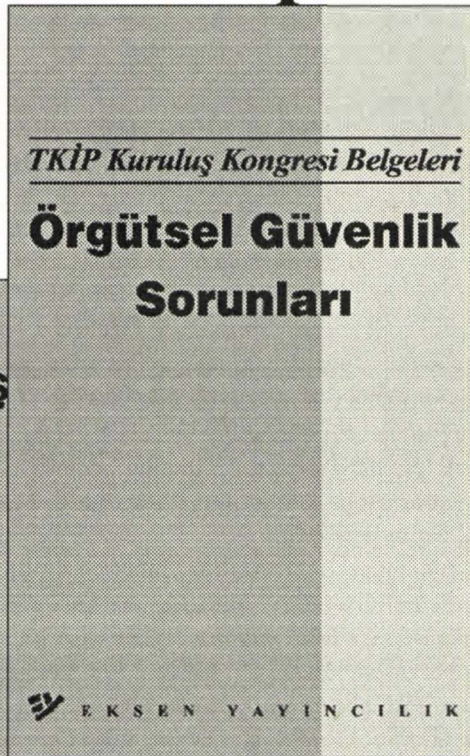
Festivalin ilk günü Ulucanlar katliamı ve hücrelere ilişkin TKİP ve Kızıl Bayrak kuşlamaları yapıldı. Bunun üzerine 2. gün yoğun güvenlik önlemleri gözden kaçmadı. Bir başka dikkate değer nokta ise Egeli ve organize edeki sanayicilerin reklam pankartlarının asılmasıydı.

Festival kültür/sanattan öte bir reklam festivaline dönüşmüştü. Belediye Başkanı Tefik Alyanak'ın imaj tazelemek için yaptığı demagojiler de göze çarpıyordu. Genel-İş Sendikası'yla kapalı kapılar ardında bağitlanan toplu sözleşmeyi, Tefik Alyanak festivalde işçilere ve ailelerine müjdeleyerek aktardı. Ve herkesin önünde güya demokratik bir toplu sözleşme imzalandığını ilan etmiş oldu.

Festival herşeyden önce Çiğli'de oturan emekçilerin devrimci sanata (ve devrimci önderliğe) duyduğu ilginin ve susamışlığın dışı yansıtılması bakımından anlamlıydı.

Çiğli'den Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

Düzenin hücre politikasının açmazını derinleştirmek için; **Gün ölümüne bir kararlılıkla harekete geçme günüdür!**

H. Yağmur

Düzenin ve devletin içinden geçtiğimiz süreçte ideolojik hegemonyası zayıflamıştır. Bu zayıflama, devleti "istikrarı" sağlama çerçevesinde çıplak zora yöneltiyor. Kuşkusuz bu durum, devrimci siyasal çalışmanın imkanlarını da artırıyor. Böylece devletin açmazını derinleştiriyor ve devrimcilere düzenin bu açmazlarından en iyi şekilde yararlanma görevini yüklüyor.

Saldırı programının başlatılmasında devletin hücre politikasının önemli oranda zaafa uğradığı, hücre karşıtı duruşun politik etkisinin arttığı böylesi bir sürecin, harekete geçmek için tercih edilmesi gerekir. Devletin yıpranmış politikasını yeniden ayağa dikmek için yoğun bir çaba içinde olduğu biliniyor. Hücre karşıtı mücadelenin gelişiminde şimdiki kadar zamanın lehimize işlemesini ölçü alarak, bundan böyle de sürecin lehimize işleyeceği sonucuna varmak gerçekçi olmayacaktır. Sürecin devletin gediklerini kapatmasına izin vermeden, politikasını felç etme yönünde harekete geçmeyi zorunlu kılıyor. Bu koşullarda inisiyatifi ele almak, ölümüne kararlılığın ifadesi olan eylem programını başlatmak gerekiyor.

Zorlu ve onurlu bir sürece doğru hızla ilerliyoruz. Hücre saldırısının niteliğini iyice özümsemek, saldırıyı karşılama noktasındaki politik mücadelenin imkan ve zaafalarını saptamak, buradan hareketle sürecin ihtiyacı olan taktik politikayı belirlemek, yani mücadelenin gelişim düzeyi ve sorunlarıyla bağlantılı olarak birleşik mücadeleyi öreceği yeni taktik açıklamalar yapmak, önümüzde duran temel bir tarihsel sorumluluktur.

Hücre saldırısının niteliği ve hedefleri

Hücre saldırısının kapsamı zindanlarla sınırlı değildir. Hükümet politikası olmaktan öte, MGK'nın başını çektiği stratejik bir devlet politikasıdır. Hükümetlere ya da değişen konjonktüre bağlı olarak değiştirilmesi sözkonusu olamaz. En fazlasından devletin hücre politikasını uygulamakta zorlandığı koşullarda, tıpkı içinden geçtiğimiz süreçte olduğu gibi, uygulamanın zamanlaması noktasında belli esnemeler sözkonusu olabilir. Zira hücre saldırısı, emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin içerdeki sömürüyü yoğunlaştırma ve bölgeye yönelik

saldırganlık politikası doğrultusunda düzenin tahkimatı süreciyle doğrudan bağlantılıdır.

Hücre saldırısı devrimci, ilerici toplumsal muhalefeti teslim almayı, devrimci örgütlenmeyi tasfiye etmeyi hedefliyor. Bu yanıyla yaşamın hücreleştirilmesinde ifadesini bulan kapsamlı bir örgütsüzleştirme saldırısının parçasıdır. Hücre saldırısının böylesi bir sürece rastlaması elbette tesadüfi değildir. İçinde bulunduğumuz dönem, sermaye iktidarının tarihin en kapsamlı sosyal yıkım programını uygulamaya çalıştığı, PKK'nin utanç verici teslimiyetinin yaşandığı bir süreçtir. Devlet, PKK'nin teslimiyet platformunun sağladığı olanakları da arkasına alarak, tasfiyeciliği devrimci hareketi de içine alacak tarzda genişletmeyi hedefliyor. Tabii ki böylesi bir hedefin başarısının önemli bir ayağı da, devrimci tutsakların bedel ödeyerek kazandığı özgür direnişçi kimliğin yok edilmesidir. Devrimci tutsaklara teslimiyetin dayatılmasıdır.

İçerde ya da dışarda tek bir devrimci akımın varlığına tahammülü olmayan sermaye devletinin amacı, devrimci öncülerden başlayarak toplumsal muhalefeti, işçi sınıfı ve emekçi hareketini tam denetim altına almaktır. Zira sözkonusu olan, sosyal yıkım programının başarısını güvencelemek, baskı ve sömürü düzenini orta ve uzun vadeli olarak ayakta tutabilmek hedefidir. Devrimci tutsaklara yönelik saldırı bu stratejik yönelimle doğrudan ilgilidir.

Bu amaca düzen dün de sahipti. Özellikle 9-10 yıldır bu amacın bir parçası olan hücre saldırısını hayata geçirmeye çalışıyordu. İçerisinde bulunduğumuz yeni dönemde, bu saldırıyı hayata geçirmek için daha kararlı bir tutum alıyor. Her geçen gün ideolojik-politik, maddi-teknik hazırlığını daha da yoğunlaştırıyor.

Hücre saldırısı, mekansal düzenlemelerle sınırlı olmayan ideolojik-politik bir saldırdır. Devletin hücre saldırısını sürece yayması, olayı basit bir askeri operasyon olarak görmediğini, bir mekana daraltmadığını gösteriyor. Sermaye devleti için aslolan, hücre saldırısını gerçek bir politik başarıya dönüştürmektir.

Devletin hücre politikasını yaşama geçirmek için yeni manevraları

Devrimci tutsakların başeğmez tutumu, bu paralelde sokağa taşan hücre karşıtı hareketlilik, devleti inceltmiş araç, yol ve yöntemlere, taktik açıklamalara yöneltiyor.

Peki devlet bu taktik açıklamaları oluştururken nasıl bir yöntem izliyor? Herşeyden önce, hücre karşıtı güçlerin soruna yaklaşımlarını dikkatle izliyor. Saldırılı nereye odaklayacağını, kimleri yedekleyebileceğini gözetiyor. Bu doğrultuda hücre karşıtı muhalefetin zayıf yanlarını dikkate alan düzenlemelere yöneliyor. TMS'deki değişiklik, infaz hakimliği, cezaevi izleme kurulları, genel af

tartışmaları, tam da bu çerçevede gündeme getiriliyor. Hedefi; hücre karşıtı muhalefeti kafa karışıklığına itmek, bölmek, zayıflatmak, hücre politikasında açılan gedikleri kapatmak, toplumsal meşruiyet alanını genişletmektir.

Düzen ayakta durmasını iki ayağına borçludur. Biri zor, diğeri rıza, yani ideolojik hegemonyadır. Düzen "istikrarı", bu iki ayağı üzerinde inşa eder. Krizin derinleştiği dönemlerde uygulanan sömürü politikalarına kitleleri razı etmek zorlaşır, düzenin ideolojik hegemonyası sarsılır. Deyim yerindeyse, düzen topallamaya başlar.

Düzenin ve devletin içinden geçtiğimiz süreçte ideolojik hegemonyası zayıflamıştır. Bu zayıflama, devleti "istikrarı" sağlama çerçevesinde çıplak zora yöneltiyor. Kuşkusuz bu durum, devrimci siyasal çalışmanın imkanlarını da artırıyor. Böylece devletin açmazını derinleştiriyor ve devrimcilere düzenin bu açmazlarından en iyi şekilde yararlanma görevini yüklüyor.

Bilindiği gibi af, hücre saldırısının bir parçası olarak gündeme getiriliyor. Adalet Bakanı da bu gerçeği; "Cezaevleri çok dolu, oda sistemine tüm cezaevlerinde geçmemiz için affı mutlaka çıkarmamız gerekiyor", sözleriyle ifade ediyor. Ayrıca yapılacak affın yaratacağı toplumsal yanılsamayı da, hücre saldırısının güçlendirilmesi doğrultusunda kullanmayı hedefliyorlar.

Devlet affın kapsamını genişletme veya şartlı tahliye yöntemiyle siyasal tutsakların bir kısmının salıverilmesi taktikine bağlı açılımı da çekmecesinde tutuyor. Son gelişmeler hücre saldırısının yaşam bulması, PKK'nin teslimiyet sürecinin derinleştirilmesi çerçevesinde, böylesi bir açılımın gündeme getirilmesi ihtimalini güçlendiriyor.

Devletin devrimci tutsakların bir kısmını da kapsayacak bir af yönelimine girmesi durumunda, hücre saldırısının karşılanması noktasında imkanların bir kısmının yitirileceği ortadadır. Zindan cephesindeki devrimci muhalefetin niceliksel olarak sınırlandığı, dışarda işçi sınıfı ve emekçiler cephesinde bir bilinç dağınıklığının ortaya çıktığı koşullarda, hücre saldırısının püskürtülmesi için çok daha ağır bedellerin ödenmesi gerekecektir. Bu bile inisiyatifi ele alıp ölümüne kararlılığın ifadesi eylem programının başlatılmasının önemini gösteriyor.

Hücre karşıtı mücadelede belirleyici rol devrimci tutsaklarıdır

Hücre karşıtı mücadelenin geliştiği, mücadele platformlarının yerellere doğru genişlediği, yeni güçlerin kazanıldığı bir sürecin içindeyiz. Henüz saldırıyı püskürtmekten uzak da olsa, alınan mesafe son derece anlamlıdır. Devletin hücre saldırısının darbelendiği bir düzey yakalanmıştır.

Yaşamın hücreleştirilmesi saldırısının sivri ucu devrimci tutsaklara yönelmiştir. Dolayısıyla devrimci tutsakların kararlılığı, kanlı-kansız operasyonlar karşısındaki ölümüne direnişi, hücre

karşıtı platformun gelişiminde, yeni güçler kazanmasında, yaşamın hücreleştirilmesi saldırısının darbelenmesinde yaşamsal bir önem taşıyor. Nitekim bu yöndeki kararlılığın ifadesi her devrimci direnişçi pratik tutum düşmanı sarsmış, hücre karşıtı güçlere umut vermiş, saldırıların boşa çıkarılmasına yönelik inancı büyütmüş, hücre karşıtı mücadele platformunun nicelik ve nitelik olarak gelişiminde temel rol oynamıştır.

Hücre saldırısının ön adımı olan Ulucanlar katliamı karşısındaki ölümüne direniş, devletin hücre politikasına vurulan ilk önemli darbeydi. Devlet açısından ortaya çıkan tablo gerçek bir politik başarısızlıktı. Burdur direnişi bu başarısızlığı daha da belirgin hale getirmiştir.

Burdur direnişi sonrası gelişmeler, hücre karşıtı tutumun ilerici toplumsal kesimler üzerindeki etkisinin daha da pekişmesinin zeminini düzlemiştir. Burdur direnişi, Ulucanlar'dan sonra, cezaevlerinde katliamları da içinde barındıran hücre saldırısının niteliğini ilerici toplumsal kesimler tarafından daha açık görülmesini sağlamıştır. Faşist devlet suçüstü yakalanmıştır. Sermaye medyası dahi ortaya çıkan vahşet tablosunun bir kısmını yansıtmak zorunda kalmıştır. Sonuç olarak, devlet düzenlediği operasyonların altında kalmış, teşhir olmuştur.

Tutsak yakınlarının sınırlı hareketliliğinde, ilerici muhalif kesimlerin duyarlılığında, devletin saldırı konumundan savunma noktasına gerileyişinde temel belirleyici etken, devrimci tutsakların kararlı duruşuydu. Hala da sürecin bu yönünün esas olarak değiştiği söylenemez.

Hücre karşıtı mücadelenin geldiği eşikte mücadelenin daha da güçlenmesi, devletin hücre politikasında oluşan gediklerin daha da derinleştirilmesi, hücre saldırısının püskürtülmesi, merkezinde devrimci tutsakların bulunduğu öncü devrimci müdahaleyi zorunlu kılıyor.

Ne yapılmalı?

Her türlü mücadelede olduğu gibi hücre karşıtı mücadelenin başarısının da birinci koşulu, devrimci öncü müdahalenin kendisidir. Peki hücre saldırısını püskürtme mücadelesinde devrimci öncü müdahalenin merkezinde hangi güçler yer alacaktır? Kitle ve sınıf hareketinin bilinç ve örgütlenme düzeyi düşünüldüğünde, hücre saldırısının püskürtülmesinde devrimci tutsakların kararlı duruşu halen belirleyicidir. Tek başına yeterli olup olmayacağı üzerinden bir hesap yapmak bile gereksizdir.

Gelinen noktada, hücre karşıtı mücadelenin dışardaki ayağını daha da güçlendirmek; saldırı pozisyonundan savunma pozisyonuna geçmiş ve yıpranmış olsa da, şu sıralar hücre politikasını ambalajlama çabası içinde bulunan devletin manevralarını boşa çıkarmak; düzen güçleri arasındaki çatlakları derinleştirmek; hücre karşıtı politik duruşu zayıflatan eğilimlerin olumsuz etkilerini sınırlamak; yedekleri çoğaltmak; merkezinde devrimci tutsakların bulunduğu devrimci öncü müdahaleyi zorunlu kılıyor. Süreç beklemeyi değil, inisiyatifi ele alıp daha üst düzeyden bir kararlılıkla döneme yüklenmeyi zorunlu kılıyor.

Kuşkusuz ki devletin hangi adımları ne zaman atacağı konusunda açıklığa sahip olmak önemlidir. Ama daha da önemlisi, hücre saldırısının püskürtülmesi doğrultusunda sağlanacak politik açıklıktır. Taktik taleplerde, mücadele ve eylem biçimlerinde ve nihayet eylemin zamanlaması noktasında bir açıklığın yakalanamadığı koşullarda, "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!" üst başlığında sağlanacak bir birliklilik tek başına hiçbir şey ifade etmeyecektir.

Saldırının niteliği, kapsamı, kazandığı biçim ve araçları bellidir. Ve aslında süreç içinde başvurulacak eylem biçimleri ve nihayet temel talepler-amaçlar,

tutsaklar cephesinde başvuracağımız temel eylem biçimleri de bellidir. Tutsaklar cephesinde belirsiz olan, mevcut güçlerin hangi momentte karşı karşıya geleceğidir.

Güçlerin karşı karşıya gelmesi çerçevesinde, şimdi harekete geçmenin zamanı mıdır? Bu soruya nesnel yanıt vermek için saldırının güncel durumuna ve hücre karşıtı mücadelenin geldiği düzeye bakmak gerekiyor. Devletin hücre politikası toplumsal meşruiyetini önemli oranda yitirmiştir. Hücre karşıtı mücadelenin meşruiyet alanı ise, hücre saldırısını darbeleyecek düzeyde genişlemiştir. Bu süreç aynı zamanda hücre saldırısının püskürtülmesi temelinde içerisi ve dışarısının hazırlıklarını tamamlama işlevi de görmüştür.

Saldırı programının başlatılmasında devletin hücre politikasının önemli oranda zaafa uğradığı, hücre karşıtı duruşun politik etkisinin arttığı böylesi bir sürecin, harekete geçmek için tercih edilmesi gerekir. Devletin yıpranmış politikasını yeniden ayağa dikmek için yoğun bir çaba içinde olduğu biliniyor. Hücre karşıtı mücadelenin gelişiminde şimdiye kadar zamanın lehimize işlemesini ölçü alarak, bundan böyle de sürecin lehimize işleyeceği sonucuna varmak gerçekçi olmayacaktır. Süreç devletin gediklerini kapatmasına izin vermeden, politikasını felç etme yönünde harekete geçmeyi zorunlu kılıyor. Bu koşullarda inisiyatifi ele almak, ölümüne kararlılığın ifadesi olan eylem programını başlatmak gerekiyor.

Devletin yapacağı manevraları izleme veya fiili saldırılara endeksli bir yaklaşım kabul edilemez. Ölümüne kararlılıkla, genel direniş silahının kullanılmasını, işçi sınıfı ve emekçilerin hücre karşıtı mücadeleye kazanılması sonrasına bırakmanın nesnel bir karşılığı yoktur. Henüz kendi öz talepleri doğrultusunda bile birleşik hareket yeteneği gösteremeyen bir işçi-emekçi hareketi ile yüzyüzeyiz.

Bir parça politikleşmiş bir sınıf hareketinin olduğu koşullarda harekete geçmek, ödenecek bedellerin asgariye inmesini, kazanımların kalıcılığını sağlar. Aklı başında hangi devrimci böylesi bir ortamda harekete geçmeyi tercih etmez. Ancak sınıf hareketinin parçalı olduğu koşullarda, devrimciler çoğu zaman eksik araç ve sınırlı güçlerle yola çıkmak zorunda kalırlar. Bu devrimci politikanın ABC'sidir.

Hücre karşıtı platformun güçlendirilmesi, hücre karşıtı tutumun işçi sınıfı ve emekçilere maledilmesi hedefiyle bağlantılı siyasal bir çalışmayı kesintisiz yürütmek elbette ki ertelenemez stratejik bir görevdir. Komünistler bu göreve kilitlenmekle birlikte sınıfın kazanılması sürecinin belli bir tarihsel sürece yayılacağını da elbette bilirler. Güncel görevler karşısında duyulan sorumlulukla, kazanılan mevzilerin tarihsel olanı yakınlaştıracığı bilinciyle soruna yaklaşırlar.

Sınıf ve kitle hareketine esas olarak kendiliğindenciliğin damgasını vurduğu bu dönemde hücre saldırısının püskürtülmesi devrimci tutsakların kararlılığıyla doğrudan bağlantılıdır. Elde edilecek başarı, sınıf ve kitle hareketinin politikleşmesi çerçevesinde bir dizi imkanı beraberinde getirecektir.

Kazandığımız mevzilere dayanarak ve düşmanın dağınıklığından yararlanarak, inisiyatifi ele alıp, hücre saldırısını püskürtmek amacıyla öldürücü darbeyi vurmak devrimci tutsakların kaçınılmaz tarihsel görevidir. Böylesi politik bir açıklık kendini cezaevlerine sınırlamak anlamına gelebilir mi? Aksine, sarsıcı ve bir o kadar da etkileyici olan SAG ve ÖO eylemleri birleşik mücadeleyi güçlendirecek sonuçlara yol açacaktır.

Taleplerimiz saldırıların kapsamı ve eylemimizin niteliği ile uyumlu olmalıdır

En açık ifadeyle eylemimizin temel taleplerini, hücre saldırısının durdurulması ve TMY'nin kaldırılması olarak belirliyoruz. Bu, diğer taleplerin ileri sürülemeyeceği anlamına gelmiyor.

Bizim özgül durumumuzla bağlantılı taleplerin yanısıra, sınıf ve kitle hareketinin politikleşmesi ve militanlaşmasına hizmet edecek yakıcı ekonomik-demokratik hak ve özgürlüklere ilişkin talepleri (kazanılıp kazanılmayacağından bağımsız olarak) formüle etmek, işçi ve emekçilerin hücre karşıtı politik platformu sahiplenmelerini kolaylaştırır. En azından bunun için yeni olanaklar açar.

Bir burjuvanın dillendirdiği gibi, "50-55 milyon işçi ve emekçiyi açlık ve isyan sınırına getiren" saldırılarla, devrimci tutsaklara dönük saldırı ve direniş arasında köprü işlevi görecek siyasal talepleri ileri sürmek ve propagandasını yapmak gerekir.

Eksiksiz demokratik hak ve özgürlüklerin (söz-basın, gösteri-yürüyüş ve örgütlenme özgürlüğü), hak gasplarına son verilmesi, İMF sosyal yıkım programının iptali çerçevesinde daha somut olarak ifade edilebilecek talepler, SAG ve ÖO eylemimizin siyasal kuvvetini artıracak, meşru eylemin ve taleplerin pozitif propagandasına yeni olanaklar sunacak, kitleysel destek ve sempatinin gelişmesinin önünü açacaktır.

Temel eylem talepleri:

- Hücre saldırısı durdurulsun, F tipi cezaevleri kapatılsın, siyasi tutsaklara özgürlük!
- TMY kaldırılsın!
- DGM'ler kapatılsın, DGM kararları iptal edilsin!
- Üçlü Protokol iptal edilsin!
- Adli ve siyasi tutsaklar üzerindeki baskılara va hak gasplarına son verilsin. Temel haklar tanınsın. (İletişim, sağlık, sosyal haklar, siyasi haklar vb.)
- Cezaevlerindeki hak ihlalleri ve sorunların çözümünde yardımcı olmak üzere, İHD-TBB-TTB-TMMOB-ÇHD, Adalet Bakanlığı yetkilisi ve tutsak yakınlarından bir izleme komitesi oluşturulsun.
- Tüm cezaevleri için haklar eşit bir biçimde sağlansın, tutsakların aleyhine işletilen fiili uygulama ve statü farklılıklarına son verilsin.

İşçi ve emekçilere yönelik saldırıların son bulmasına yönelik talepler:

- Sınırsız söz-basın, gösteri-yürüyüş, grev ve örgütlenme hakkı!
- İMF sosyal yıkım programı iptal edilsin!
- Emperyalistlerle yapılmış tüm anlaşmalar iptal edilsin!
- Kürt halkının meşru ulusal hak ve istemleri tanınsın!

Hücre saldırısı ve y

Hücre karşıtı mücadelenin yeni bir evresine girmiş bulunmaktayız. Devrimci tutsaklar ileriki bir aşamada Ölüm Orucu'na dönüştürülecek Süresiz Açlık Grevi eylemine başlamak üzereler. Eyleme başlama tarihi 20 Ekim olarak saptanmış durumda. Girmiş bulunduğumuz yeni evre bu büyük direniş eylemiyle karakterize olacak, sonuçları onun tarafından belirlenecektir.

Hücre saldırısının ve hücre karşıtı mücadelenin Ulucanlar katliamını izleyen son bir yıllık toplam seyri ve son iki aylık özel evresi, devrimci tutsakların artık bu tür çıkış yapmasını bir ihtiyaç olduğu kadar zorunluluk haline de getirmişti.

Ulucanlar katliamıyla başlayan ve Burdur vahşetine varan süreç, hücre karşıtı mücadelenin Burdur saldırısı ertesinde ulaştığı önemli gelişme düzeyi, bu aşamada devletin itildiği savunma konumu vb., tüm bunlar genel planda yeterince tartışılmış ve parti basınıımızda da yeterli açıklık ve genişlikte döne döne işlenmiştir. Bu nedenle, burada daha çok şu son birkaç ayın gelişmeleri üzerinde durmak, bu yakın sürecin zindan cephesinden devrimci bir çıkışı neden bir ihtiyaç olduğu kadar bir zorunluluk haline de getirdiğini ortaya koymak durumundayız.

Hazırlanan manevralar ve sürmekte olan saldırılar

Öncelikle herhangi bir özel tahlil gerektirmeyen, çıplak gözle görülebilecek bir açıklıkta önümüzde duran kaba bir gerçeğin altını çizerek başlayalım. Burdur vahşeti sonrasında politik açıdan savunmaya itilen devletin, pratik açıdan herhangi bir geri adımı sözkonusu değildir. Tersine, devlet o günden beri genel bir saldırıya yönelik hazırlık ve manevralarını bütün hızıyla sürdürdüğü gibi, birçok cezaevinde sistematik hak gaspları da birbirini izlemektedir. Devletin Burdur vahşeti sonrasında teşhir olması ve savunma konumuna düşmesi olgusu bazı çevrelerde tehlikeli yanılgılara yolaçmış bulunduğu için, bu gerçeğin altını çizmek burada özellikle gereklidir.

Önce son birkaç ayın pratik seyrine kabaca bakalım. Bergama saldırısının ardından Buca'da ağır bir fiili durum yaratılmıştır ve bu haftalardır sürmektedir. Cezaevlerinde ve dışarıda buna karşı anlamlı bir tepkinin yükseltilmemesi, pervasızlığı daha da artırmaktadır. Birçok başka cezaevinde ise, sürekli saldırı ve provokasyonlarla bir taraftan haklar gaspedilirken, öte taraftan yıldırıcı bir hava yaratılmaya, bir moral üstünlük durumu elde edilmeye çalışılmaktadır. Ve bu arada, yeterince ilgi görmeyen, fakat politik anlamı son derece önemli bir gelişme daha yaşanmıştır. İlgili cezaevindeki PKK'lı tutsakların yakın günlerdeki açıklamasına göre, Erzurum Cezaevi'nde hücre uygulamasına resmen geçilmiş bulunmaktadır. Yakında bunu Elazığ ve başka cezaevlerinin izleyeceği de, aynı açıklamalarda yer almaktadır. Ulucanlar'ı önceleyen süreçte iki devrimci tutsağın Eskişehir hücrelerine götürülmesi karşısında gösterilen politik hassasiyet gözönüne alındığında, Erzurum üzerinden başlatılan uygulamanın politik anlamı ve sonuçları çok daha iyi görülebilecektir.

Bütün bunlara paralel olarak, hücre saldırısıyla ne yapmak istediği açığa çıkarıldığı ölçüde savunmaya itilen devletin bu konumdan kurtulmak için giriştiği manevralar, buna yönelik girişim ve hazırlıklar da aynı hızla sürmektedir. Hücre karşıtı muhalefeti şaşırtmayı, tereddüte düşürmeyi ve bölmeyi, mümkün mertebe yeniden devrimci tabana doğru daraltmayı amaçlayan bu manevralar, meclis çalışmalarıyla birlikte bir karşı saldırı

olarak gündeme getirilecektir.

Ve en kritik noktaya geliyoruz. Burdur vahşeti sonrasında önemli bir güce, dinamizme ve özgüvene kavuşan hücre karşıtı muhalefet ise, bu aynı süre içerisinde günden güne aktivitesini yitirmiş, gelinen aşamada belirsiz bir bekleyişe sürüklenmiştir. Devrimci akımların ve tutsak yakınlarının tüm çabalarına rağmen, bu durum halen de kırılmamaktadır. Ulucanlar vahşetinin yıldönümünde bile bunun kırılmaması, ortadaki tablonun "olağan" değil fakat bir zaafiyet durumunu yansıttığını göstermektedir.

Strateji-taktik, savaş-muhabere vb. kategoriler üzerinden konuşup yazmaya pek meraklı bazı çevreler, son birkaç aylık gelişmelerin bu kaba tablosunu, "savaşın karmaşık seyri" içinde yaşanan "olağan" durumlar saymaya özel bir eğilim gösteriyorlar. Burada bir samimiyetsizlik yoksa eğer, bu tür değerlendirmelerle gerçekte ve yalnızca kendi kendilerini aldatmış oluyorlar.

Zorlu bir mücadele elbette düz bir çizgi değil, fakat karmaşık bir seyir izler. Bunu unutmamak mücadeleye sabır, soluk ve esneklik kazandırmakla kalmaz, isabetli taktikler ve tutumlar izleme olanağı da sağlar. Fakat bu diyalektik düşünce tarzının bir başka temel kuralı daha var; buna göre, gerçek her zaman somuttur. Ortada çıplak gözle bile görülebilir bir somut durum varken, bir takım genel kategorilerle oynayarak, bunu somut gerçeğe gözlerini kapamanın olanağı haline getirmenin anlaşılır bir mantığı olabilir mi?

Böylelerine durumu bir parça anlatabilmek için, biz de biraz o çok eğilim duyulan "savaş dili"ne başvurmak yolunu seçelim. Savaşta düşman karşısında kazanılan bir üstünlük, ya ona karşı yeni bir saldırının dayanağı olarak kullanılır, ya da gelecekte hazırlanacak bu türden bir saldırının önemli bir mevzisi olarak korunup sağlanabilir. Burdur vahşeti sonrasında elde edilen üstünlüğe bakıldığında, devrim cephesi olarak bu iki açıdan da başarısız kaldığımızı kabul etmek zorundayız. Elde edilen üstünlüğü hücre saldırısını püskürtmenin yeni bir imkanı ve dayanağına dönüştürmekte başarılı olamadığımız gibi, edilgen bir bekleyiş içerisinde düşmanımıza kendini toparlaması, yeni manevra ve saldırılarını serbestçe hazırlaması için akıl almaz bir kolaylık da sağlıyoruz. Bununla da kalmıyoruz, bu arada, Buca örneğindeki türden pervasızlıkları, birçok başka cezaevindeki ardı arkası kesilmeyen hak gasplarını aşırı bir "sabır"la karşılıyoruz. Ve bunun düşmana yeni bir moral güç ve saldırı inisiyatifi kazandırdığını görmezlikten ve anlamazlıktan geliyoruz. Dahası, böyle işleyen bir sürecin, kendi saflarımızda ve destek güçlerimiz içerisinde, bir duyarlılık, toparlanma ve aktifleşmeye değil, tam tersine, bir belirsizliğe, yer yer ciddi kafa karışıklığına ve özellikle de destek güçler arasında tereddüt, yalpalama ve kanıksamalara yolaçtığını bilmezlikten geliyoruz.

Zindan cephesindeki çatışmanın kendine özgü karakteri

Kendilerini belki masum ama o ölçüde tehlikeli yanılgılara mahkum edenlerin en temel yanlışlarından biri, devletle devrimciler arasında zindan cephesinde gündeme gelen çatışmanın, bu çerçevede hücre saldırısının, kendine özgü karakterini gözden kaçırmaktır. Genel bir politik yaklaşımla, demek oluyor ki nihai politik amaçları ve sonuçları açısından ele alındığında, zindanlarda devrimcilerin teslim alınmak

istenmesi elbette ki dışardaki toplumsal muhalefetin teslim alınması amacına yöneliktir. Bu gerçeğin kitlelere anlatılması ve propaganda edilmesi, bu sayede ilgi ve desteklerinin uyarılması, böylece hücre karşıtı mücadeleye kazanılmaları, elbette özel bir önem taşımaktadır. Fakat biz bunu alır, mevcut çatışmaya "kitle hareketi diyalektiği" kategorilerini uygulamanın bir dayanağına çevirirsek, (üstelik kitle hareketinin oldukça geri ve parçalı bir çizgide seyrettiği, kendilerine yönelik en hayati saldırılar karşısında bile kitlelerin anlamlı bir varlık ortaya koyamadığı bir evrede), bir kez daha kendi kendimizi aldatmış oluruz.

Kendimizi aldatmayalım; Türkiye'nin bugünkü siyasal koşullarında, sınıf mücadelesinin ve kitle hareketinin bugünkü gelişme düzeyinde, zindan cephesindeki çatışmada sürükleyici ve tayin edici kuvvetler, devrimin ve karşı-devrimin öncü kuvvetleridir. En somut biçimde bakıldığında, bir tarafta boyun eğdirilmek istenen devrimciler, öte tarafta boyun eğdirmek isteyen devlet durmaktadır. Elbette ki bu çatışmada taraflar sonuca, kitlelerin ve kritik anlarda onların duyarlılığı altında hareket edebilen kamuoyunun desteğini alabildikleri ölçüde yürüyebileceklerdir. Ama işte bu desteği alabilmek için de devrimciler kendi cephelerinden tok, kararlı ve boyun eğmez davranmalıdırlar. Zira ancak böyle davranabildikleri ölçüde, devletin saldırıları karşısında inisiyatifi ele alıp gerektiğinde yeni sarsıcı çıkışlar sergileyebilecekleri ölçüde, başarılı olabileceklerdir.

Elbette böyle olduğuna kimsenin kuşkusu yok, bu kadarını herkes paylaşmakta, görünürde kendince uygun da davranmaktadır. Fakat son bir kaç ayın kritik gelişmeleri üzerinden baktığımızda, durum gerçekten tam böyle midir, bu çok tartışma götürür.

En haksız ve vahşi bir saldırının ardından, maskesinin düştüğü ve politik açıdan tecrit olduğu böyle bir durum sonrasında bile, devletin ardı arkası kesilmeyen saldırılarına karşı büyük ölçüde sessiz ve hareketsiz kalan bir devrim cephesi tablosunun etkilerini somut olarak görebilmek için, son ikibuçuk aylık tabloya biraz yakından ve somut olarak bakmak yeterlidir. Bunun, sert bir çatışmanın ardından "tarafların geri çekilmesi ve karşılıklı bir bekleyiş içerisinde girmesi" gibi bir durumla yakından uzaktan bir alakası var mıdır? Sorunu böyle sunmak kendini aldatmak değilse nedir?

Tersine, taraflardan biri, ötekinin rehabetinden ve belirsiz bekleyişinden de en iyi bir biçimde yararlanarak, bir yandan saldırıyı rötüşlama ve böylece kabul edilebilir kılma manevralarını rahatça ve hummalı bir biçimde sürdürürken, öte yandan hücre saldırısının hayata geçirilmesinin temel bir basamağı olan "Üçlü Protokol" çerçevesinde pervasızca fiili durumlar yaratmakta, peşpeşe haklar gaspetmektedir. Ve bu aynı süre içerisinde, taraflardan öteki, bu hazırlıkları ve manevraları bozacak, sonu gelmeyen fiili saldırılara bir parça gem vuracak herhangi bir çıkış yapamamıştır, durum bu minvalde sürerse yapacak gibi de görünmemektedir.

Devrimci tutsakların kararlılığının belirleyici önemi

Biz bu sorunun çok özel önemine, tam da hücre karşıtı muhalefetin en ileri bir düzeye ulaştığı bir sırada, Burdur vahşetinin hemen sonrasında en açık bir biçimde işaret etmiştik. "Başarıya ulaşabilmenin bazı zorunlu önkoşullarını" sıralarken, ilk ve en temel önkoşula ilişkin olarak şunları söylemiştik:

eni zindan direnişi

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Ekim '00 tarihli 219. sayısının başyazısıdır)

"En temel önkoşul, zindanlardaki devrimcilerin, hücrelere girmeme ve buna karşı ne pahasına olursa olsun direnme kararlılığını en ufak bir zaaf belirtisi göstermeksizin sürdürmeleridir. Saldırı kuşkusuz dışardaki mücadelenin gücü ve etkisi ölçüsünde püskürtülebilecektir. Fakat dışardaki mücadelenin gücü ve etkisi ise, doğrudan içerdeki devrimci kararlılığa bağlıdır, bu bir an bile unutulmamalıdır. Ulucanlar'daki ve Burdur'daki ölümüne direnişler olmasaydı, bugün dışarıda ulaşılan güç ve etki de yaratılamazdı.

"Devletin bu kararlılık karşısında yalnızca iki seçeneği var. Ya çaresizlik, ya katliam! İkincisinin neyi ne kadar çözeceği de Ulucanlar ve Burdur'da somut olarak görülmüştür. Her iki vahşi saldırı da siyasal sonuçları bakımından ters tepmiş, devletin ayağına dolanmış, devletin teşhirine ve belli bakımlardan geri çekilmesine neden olmuştur. Bundan çıkan sonuç, devletin vahşete başvurmasının da belli sınırları olduğu gerçeğidir.

"Devrimci tutsakların büyük bir titizlik ve hayatiyetle gözönünde bulundurması gereken temel nokta şudur. İçerden yansıyacak ve zayıflık ya da zaaf olarak anlaşılabilir en ufak bir belirti, dışardaki desteği de zaafa uğratar ve saldırıyı püskürtmenin bedelini kat kat arttırır. Bu sorunu, taşıdığı çok özel önemden dolayı ve dışarıda büyüyen desteğin içerde en ufak bir rehavete yol açmaması gerektiğini vurgulamak için hatırlatmış oluyoruz." (Ekim, sayı: 217 Ağustos '00, başyazı)

İçinde bulunduğumuz evrede, zindan eksenli çatışmanın bu kendine özgü karakteri konusunda herhangi bir tartışma olamaz. Buna, bu çok açık gerçeğe rağmen, gelinen yerde samimiyetleri artık çok tartışmalı başka birileri de, kalkıp ciddi ciddi, sürmekte olan "bu yeni muharebede de, 'sokak' bir kaç adım önde olmayı sürdürmelidir" buyuruyorlar. "Sokak"ın dili olsa, böylelerine "emriniz olur" diyecektir herhalde.

Ortada gerçekten "sokak"ın, normal ifadeyle hücre karşıtı toplumsal muhalefetin bir adım ilerde olduğu bir olgusal durum olsaydı, kuşkusuz sorun kalmazdı ve bu pek arzu edilir bir durum olurdu. Fakat böyle bir durumun gerçekten varlığı ile, gerçekte olmayan bir durumun böyle olması gerektiğine ilişkin subjektif telkinler, tümüyle iki ayrı şeydir. İlk durumda, bir adım önde olan toplumsal muhalefetin birkaç adım daha öne geçmesi için gerekli çabaya yoğunlaşmak gerekirdi. Fakat gerçek durumun bu olmadığı, tersine, hücre karşıtı muhalefetin bir durgunluğa ve belirsizliğe sürüklendiği, "sokağın" ise bir kez daha bir avuç tutsak yakınından ibaret kaldığı bir sırada, "savaş" ve "muharebe" türünden pek süslü ve çekici, ama aynı ölçüde içi boş sözlerin içine sıkıştırılmış temennilerin herhangi bir kıymeti harbiyesi olamaz. Bu, kaba gerçeklerden ve yakıcı sorumluluklardan kaçmaktan başka bir şey değildir.

Devletin harıl harıl saldırı hazırlıklarını sürdürdüğü bir sırada, bu kolay ve engelsiz gidişin boşa çıkarılması için gerekli çıkışı yapmak bugünün en acil görevidir. Dışardaki hücre karşıtı muhalefetin bugün yapma gücünden yoksun olduğu bu tür bir çıkışı içerden devrimci tutsaklar yapabilir, yapmaları gerekir ve yapmak zorundadırlar. Bu, zindanlarda 20 yıllık bir mücadele birikimi ve direniş geleneğinin olduğu kadar, devletin bu çok tehlikeli saldırısının mutlak biçimde püskürtülmesi zorunluluğunun da onların omuzlarına yüklediği temel önemde bir sorumluluktur. Bu çerçevede, bugün zindanlarda başlamakta olan büyük

direnış dalgası, mevcut engelsiz ve tehlikeli gidişe karşı devrim cephesinden yapılmış anlamlı bir çıkıştır. Bunun hücre karşıtı tepkileri yeniden ve yeni bir kuvvetle nasıl uyaracağı da çok geçmeden bütün açıklığıyla görülecektir.

Devrimci cepheye birlik zaafiyeti

Şu ana kadar söylediklerimiz, mevcut durumun değerlendirilmesi ve buna karşı alınacak tutumun belirlenmesi noktasında, devrimci akımlar arasında halihazırda bir görüş birliği olmadığını kendiliğinden ortaya koymaktadır. Doğal olarak bu, zindanlarda başlamakta olan direnişin tüm devrimci yapıları henüz kapsamadığı anlamına da gelmektedir. Kuşkusuz bu, hücre karşıtı mücadele ve muhalefet için önemli bir zaafiyet noktasıdır.

Ayrıntılarına girmenin yeri burası değil, fakat çok yeni de sayılmamalıdır bu durum. Öncesi bir yana, Ulucanlar' ı izleyen süreçten beri, partimizin ve tutsak yoldaşlarımızın bu konuda çok ciddi kaygıları olagelmıştır. Tutsak yoldaşlarımız bunu bir çok kez eleştirel değerlendirme olarak ortaya koymuş, yayınlanmak üzere partiye de iletilmişlerdir. Fakat partimiz, hücre karşıtı mücadelede zaafiyete yolaçmamak kaygısıyla, bu sorunların kamuoyu önünde tartışılmasından son bir yıldır özenle kaçınmıştır. Gelişmelerin de yardımıyla, iç tartışma ve eleştiri süreçleri içinde bu görüş ayrılıklarının giderilebileceği umulmuştur. Fakat bugüne kadar bunda başarılı olunamadığı ve gelinen aşamada sorunun, görüş ayrılığı sınırlarının ötesinde, geriye çekici bir zaafiyet kaynağı haline geldiği görülmektedir. Böyle olunca, birliği korumaya ve zindan cephesinden toplu bir çıkış örgütlemeye yönelik tüm çabalara rağmen, gelinen aşamada izlenecek yol üzerinden bir kopma kaçınılmaz olmuştur.

Sorun gerçekten yalnızca bir çıkışı en uygun bir fırsatı kollayarak ve bu arada yoğunlaştırılmış bir ön faaliyet üzerinden gündeme getirmek olsaydı, kuşkusuz bunu tercih etmek gerekirdi ve partimiz bunun gerektirdiği esnekliği fazlasıyla gösterirdi. Nitekim komünist tutsaklar haftalardır bu doğrultuda bir esneklik sergilemekte, bir görüş birliğine ulaşmak için yoğun bir çaba içinde bulunmaktaydılar.

Fakat yazık ki, hiç değilse bazı çevreler üzerinden, sorun salt bir değerlendirme ve zamanlama farklılığından ötedir. Teslimiyet sürecinin ve onun körüklediği tasfiyeci eğilimin ağır tahribatı, zindan cephesindeki bazı tutumlar üzerinden bugün giderek daha açık bir biçimde görülmektedir. İçinden geçmekte olduğumuz dönemin gözler önündeki tablosuna rağmen, örneğin birileri hala "yaşadığımız süreci" şöyle ele alabilmektedirler: "Yaşadığımız süreçte ön siperlerde çarpışma görevi, hala işçilerin, gençlerin, kadınların, kamu emekçilerinin ve tüm ezilenlerin omuzlarındadır. Devrimci tutsaklara düşecek rol ve zamanlaması onlar tarafından bir başka ifadeyle, sokağın sorunu çözmek yeterlilik veya yetersizlik düzeyi tarafından belirlenecektir." (Atılım, 7 Ekim '00)

Bu sözleri bir başka zamanda ve coğrafyada birileri okusa, "yaşadığımız süreçte", "işçilerin, gençlerin, kadınların, kamu emekçilerinin ve tüm ezilenlerin" Türkiye devrim ordusunun düzenli birlikleri içinde yer aldığını ve kendilerinden istendiğinde "ön siperlerde çarpışma görevi"ni tereddütsüz üstlenecek durumda olduklarını düşünürlerdi herhalde. İnsan gözlerini orta

yerde duran kaba gerçeğe ancak bu denli kapatabilir. Düşünün ki bunlar kısa bir süre öncesine ait bir başyazının bitiş/final cümleleridir. Buradaki sorun yanılığın değil, düpedüz bir zaafiyettir.

Bu zaafiyet açık bir biçimde saptanmış bulunduğu içindir ki, TKİP, DHKP-C ve TKP (ML) davalarına mensup tutsaklar, dönemin omuzlarına yüklediği ağır sorumluluğu kendi başlarına üstlenmek yolunu seçmişlerdir. Herşeye rağmen, zindan cephesinde direniş birliğini yeniden kurmak için gerekli en azami çaba bundan sonra da gösterilecektir. Bunun en etkili yolu ise, tereddütlü olanları belirsiz bir süreye kadar beklemek değil, fakat faşizmin gelmekte olan saldırısına karşı tereddütsüzce ileriye atılmaktır. Bugün yapılmakta olan da budur.

Ölümüne direnişe yaşamsal destek!

Başlamak üzere olan zindan direnişi ile birlikte hücre karşıtı mücadele yeni olduğu kadar zorlu da olan bir yeni sürece girmektedir. Bunu ölümüne bir karşı saldırı olarak algılamak; başlamış olan direnişi her alanda ve her yolla desteklemek sorumluluğuna da bu gözle bakmak gerekmektedir. Devrimciler, zindanda sürmekte olan direnişten de aldıkları güçle hücre karşıtı muhalefeti geliştirmek için gerekli azami çabayı harcarsa eğer, böylece direnişin amacına ulaşması da kolaylaşacak, ödenecek bedeller en aza inecek, devletin örülmekte olan tezgahı bozulacak, hücreleri iyileştirme tartışmaları yerini hücrelerin kesin bir biçimde kapatılması isteminin özel ağırlığına bırakacaktır.

Zindanlarda bedenlerini ölüme yatan devrimcilerin bu yolla üstlendikleri fedakarlık olağanüstü önemdedir. Bu tür direnişlerin ancak birbirini izleyen ölümler pahasına sonuç verdikleri, son 20 yılın deneyimleri ışığında, bugün Türkiye'de artık herkesin bildiği basit bir gerçektir. Fakat tam da çok bilinen bu basit gerçeğin kendisi, direnişin en az bedelle başarıya ulaşması için bir imkan olarak da ele alınabilmelidir. Devrimciler, bir kez ölümüne direnişe yattıklarında ölümü tereddütsüz bir yiğitlikle karşıladıklarını da, bugüne kadar sayısız kez kanıtlamışlardır. Bu sarsıcı kanıtlamanın kendisi, yeni direnişle bir kez daha ölümüne yola çıkmış devrimcilerin hayatlarını güvenceye almanın en büyük olanağı olarak değerlendirilebilmelidir. Bu olanağı en iyi biçimde değerlendirmek zorunluluğu, devrimci parti ve örgütlerin, ilerici kuruluş ve çevrelerin, özetle hücre karşıtlığında samimi olan herkesin, ihmal edilemez bir sorumluluğudur. Ve bu sorumluluğun gerekleri, hücre saldırısını püskürtebilecek bir büyük muhalefeti dışarda örmekle yerine getirilebilir ancak.

Bu görev ve sorumluluğun hakkını verebilmek ise, hücre saldırısının anlamı, kapsamı, amacı ve sonuçları üzerine bir kez daha derinlemesine düşünmeyi gerektirir. Tecrit ve izolasyon demek olan hücrelerle amaçlanan; devrimci kimliği ezmek, devrimcileri düşüncelerinden ve inançlarından arındırmak, onları utanç verici bir teslimiyete ve ihanete mecbur etmektir. Faşizm, bunu başardığı takdirde; devrimci kimliği dışarda da öldürebileceğini, toplumsal muhalefeti derinlemesine demoralize edebileceğini, böylece bilinçli ve kararlı öncü kesimlerden yoksun bıraktığı işçi sınıfı ve emekçileri daha kolay denetim altına alıp boyun eğdirebileceğini düşünüyor ve hesaplıyor. Bu çok yönlü karşı-devrimci hesap kuşkusuz yaygınca bilinmektedir ve "yaşamın hücreleştirilmesi" olarak veciz bir biçimde dile de getirilmektedir. Bunu burada bir kez daha

yinelememiz, bu bilincin gerektirdiği bir karşı koyuşun, buna uygun düşen bir çalışma ve mücadelenin taşıdığı çok özel öneme vurgu yapmak içindir.

Bugünkü zindan direnişi geçmişle kıyaslanamaz avantajlara sahiptir. F tipi denilen hücre saldırısıyla devletin gerçekte neyi amaçladığı, bunun ne türden insanlık dışı faşist bir uygulama olacağı toplumun önemli bir kesimi nezdinde iyi-kötü açığa çıkmıştır. Ulucanlar ve Burdur bu çerçevede sarsıcı tablolar sunmuşlardır. Öte yandan bu alanda oluşan duyarlılık, Burdur sonrasında somutça görüldüğü gibi, ilerici toplumsal kesimlerde daha bilinçli ve örgütlü bir biçimde kendini gösterebilmiştir. Bu duyarlılık son birkaç ayda biraz yatışmış görünse de, zindanlardaki çıkış onu yeniden uyarmak ve öteki biçimlerin yanısıra, "hücre karşıtı platformlar" halinde örgütlemek için önemli imkanlar sunmaktadır bize. Zindan direnişinin bu sonucu kendiliğinden yaratmayacağını, fakat bu sonuca ulaşmayı bir hayli kolaylaştıracağını bilerek davranmak, görev ve sorumluluklarımızı bu bakış açısıyla ele almak durumundayız.

Devlet, geçmiş örneklerde hep görüldüğü gibi; açlık grevlerini uzun süreli olarak görmezden gelmek, aldırılmaz görünmek, bu çıkışı topluma kanıksatmak ve bu arada kararlılık gösterileri eşliğinde bilinen tehditlerini yinelemek yolu ve taktiği izleyecektir. Devletin bu taktiğini gözönünde tutarak, daha ilk gününden itibaren direnişi ve direnişin taleplerini toplumun gündemine sokmak için en azami bir çabayı harcamak durumundayız.

Hücre karşıtı muhalefette samimi olan tüm ilerici-demokratik örgüt, çevre ve kişiler de omuzlarına düşen sorumluluğa bu gözle yaklaşabilmelidirler. Bu gibi çevrelerden duyarlılık ve destek girişimlerinin ancak direnişler ölüm sınırına vardığında geldiğini geçmiş deneyimlerden bildiğimiz için, bunu burada özellikle hatırlatıyoruz. Benzer davranışlar bu kez ağır bir sorumluluk yaratır. Herkes hücre saldırısının başarıya ulaşması durumunda toplumsal muhalefetin geneli için yaratacağı ağır sonuçları gözetererek davranmak zorundadır.

Zindan direnişçileri olarak devrimci tutsaklar bir kez daha zorlu, fakat o denli onurlu bir sorumluluğun altına girmiş bulunmaktadırlar. Üstlendikleri misyon, kelimenin gerçek anlamıyla tarihi değerdedir. Faşizmin saldırısı, devrimin beynini ve yüreğini, düşünce ve ideallerini, ilke ve amaçlarını hedeflemektedir. Dolayısıyla devrimin direnişi de bütün bunları savunmaya, korumaya ve yenilmez kılmaya yönelmiştir. Bu, bu ülke tarihinin gördüğü en haklı, en meşru ve o ölçüde de hayati önemde bir mücadeledir. Bunda sağlanacak gerçek bir başarı, demek oluyor ki direnişin tam zaferi, bunu elde etmek için hayatlarını ortaya koyanları sonsuza kadar onurlandıracaktır.

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

TKİP Cezaevleri Merkezi Örgütü:

Süresiz Açlık Grevi direnişindeyiz! Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!

Dışarıda işçi sınıfına ve emekçilere baskıyı ve köleliği, açlığı ve işsizliği, sosyal yıkımı ve demokratik haklardan yoksunluğu dayatan sermaye devleti, içeride biz devrimci tutsaklara da terör, işkence ve katliamları reva görmektedir. Fakat bu kadarı devlete yetmediği içindir ki, o bize ek olarak boyun eğmeyi, teslim olmayı dayatmakta, düşünce ve inançlarımızdan utanç verici bir biçimde vazgeçmemizi istemektedir. "F tipi" diye etiketlenen, tecrit ve izolasyonu amaçladıkları gizlenemez biçimde açığa çıkmış bulunan hücre tipi cezaevleri bunun için gündeme getirilmektedir. Hedeflenen, bizi bu hücrelere diri diri gömmek, uygulanacak sistematik baskı ve işkenceyle ya manevi bakımdan çökertip teslim almak, ya da adım adım ruhsal ve fiziksel yıkıma sürüklemektir.

Buna boyun eğmedik, eğmeyeceğiz! Devlet bizi o manevi ve fiziki ölüm hücrelerine diri diri sokamayacak! Hücrelere girmektense ölümüne direneceğimizi, buradan dost-düşman herkese bir kez daha ilan ediyoruz.

Öncesi bir yana, son bir yıl üzerinden yaşananlara bakalım.

Bundan bir yıl önce basit bir koğuş sorunu bahane edilerek, Ulucanlar'da, kararı devletin zirvelerinde verilen bir katliam vahşetine maruz kaldık. On arkadaşımız işkenceyle katledildi. Onlarcamız yaralandık. Faşist katliamcılar hakkında bugüne kadar kılını kıpırdatmayanlar, daha bir de Nazilere taş çıkartırcasına, bizi kendi arkadaşlarımızı katletmekten yargılamak arsızlığı gösteriyorlar.

Ulucanlar katliamının hücreleri kabul ettirmek için bir gözdağı olarak kullanılmak istendiğini söylemiştik. Katliamı izleyen MGK toplantılarında bu niyet açıklandı, hücre tipi cezaevlerinin inşasına hız verilmesi kararları alındı. Emekçilere üç kuruş zam vermekten sakınanlar, ölüm hücreleri için trilyonlar ayırmakta tereddüt etmediler.

Ardından hücre saldırısını fiilen başlatan ve bunun için tüm önkoşulları hazırlamayı amaçlayan "Üçlü Protokol" gündeme getirildi. Ocak ayından beri bu protokole dayanılarak, geçmişte uğruna canımızı ortaya koyduğumuz ve birçok canlarımızı feda ettiğimiz bir dizi hakkımız gaspedildi, hala da gaspedilmektedir. Bu protokolden beri DGM'lerdeki her türlü savunma hakkımız da fiilen ortadan kaldırılmış bulunmaktadır. Biçimsel savunmalarımıza bile gerek duyulmaksızın kendilerince yargılıyorlar, en ağır biçimde keyiflerince cezalandırıyorlar. Anayasaları "eşitlik ilkesi"nden dem vurduğu halde, katlanmış cezalar almakla kalmıyoruz, ayrı bir infaz yasasına tabi tutularak verilen cezanın tamamını fiilen yatmakla yüzyüze bırakılıyor.

"Üçlü Protokol"le gündeme getirilen sistematik saldırı ve provokasyonlar, sonuçta Burdur vahşetine vardı. Arkadaşlarımızın kolları koparıldı, kafaları parçalandı ve iğrenç biçimde tecavüze uğradılar. Aylar öncesinden ve sayısız kez Burdur'da yeni bir Ulucanlar tezgahlanmak isteniyor diye uyardığımız halde, sonuçta bütün bunlar oldu. Faşizm adeta hücre saldırısındaki pervasızlığını bu saldırı üzerinden bir kez daha göstermek istedi.

Fakat bir kez daha baltayı taşa vurdu. Tüm üstünü örtme çabalarına rağmen, kanıtlarıyla birlikte bütün çıplaklığıyla ortaya çıkarılan ve meclis raporlarına bile geçen Ulucanlar vahşetinin ardından Burdur vahşeti devletin yüzündeki maskeyi indirdi; "F tipi" ile neyin amaçlandığı toplumun geniş katmanları nezdinde daha somut olarak görülür hale geldi. Pervasızlığını gösterme kaygısı devletin ayağına dolandı ve hücre saldırısı konusunda onu köşeye sıkıştırdı.

Fakat köşeye sıkışanlar, şimdi o köşeden çıkmak ve önümüzdeki kısa zaman dilimi içerisinde bize ölüm hücrelerini bir kez daha dayatmak için, sinsi ve hummalı bir faaliyet içerisindedir. Hesapları, gözboyayıcı rötuşlarla hücreleri toplum nezdinde şirinleştirmek ve böylece bize dayatmaya kalkmaktır. Haklarımıza yönelik saldırılar ve yeni saldırılara yönelik provokasyonlar ise, Burdur vahşetinden sonra bir nebze olsun hız kesmek bir yana, gitgide artmakta ve yaygınlaşmaktadır. Bergama'da varılan uzlaşmaya ve verilen tüm sözlere rağmen, bunlar anında çiğnenmiştir. Bergama'dan Buca'ya götürülen tutsaklar iki ay aşkın bir süredir faşist bir toplama kampı koşullarında tutulmaktadırlar. Bu arada PKK'lıların tam teslimiyeti kullanılarak Erzurum'da hücrelere fiilen geçilmiş durumdadır.

Tüm bunlar, sonuçları devrim davası için olduğu kadar her türlü ilerici toplumsal muhalefet için de ağır bir biçimde yıkıcı olacak olan hücre saldırısının adım adım yaklaştığının göstergesidir.

Fakat yineliyoruz, bu o kadar kolay olmayacak. Faşist katliamcılar teslimiyet ya da ölüm ikilemine dayalı hücrelere bizi diri diri gömemeyecekler. Bunu kabul etmeyeceğiz, buna boyun eğmeyeceğiz! Ölümüne bir direniş pahasına! Habip Gül yoldaşımızın Ulucanlar katliamının hemen öncesinde haykırdığı gibi, bu saldırı karşısında eğileceğimize kırılmayı yeğleyeceğiz! Yine Habip yoldaşımızın aynı vesile ile vurguladığı gibi, faşizmin her türlü saldırısına karşı "Biz hazırız, Partimizin bayrağına leke sürmeyeceğiz!"

Bu inanç ve kararlılıkla, DHKP-C ve TKP (ML) davası tutsakları ile birlikte Süresiz Açlık Grevi direnişimizi 20 Ekim tarihinden itibaren başlatıyoruz. PKK'lı tutsaklar da dahil tüm devrimci tutsakları bu direniş bayrağı altında kenetlenmeye, devrimci iradeni yıkılmaz barikatını daha güçlü bir biçimde örmeye çağırıyoruz.

Direnişimizin en temel talepleri şunlardır:

- * **F Tipi Hücre hapishaneleri derhal kapatılsın!**
- * **Cezaevlerinde gaspedilen tüm haklar iade edilsin!**
- * **Terörle Mücadele Yasası kaldırılınsın!**
- * **Üçlü Protokol iptal edilsin!**
- * **DGM'ler kaldırılınsın, DGM yargulamalarının tüm sonuçları geçersiz sayılsın!**
- * **İşkenceciler ve katliamcılar yargılsın!**

Devrimci inanç ve ilkelerimiz için direniyoruz; bu inanç ve ilkeler tümüyle işçi sınıfı ve emekçilerin temel ve yaşamsal çıkarlarıyla örtüşmektedir. İşçi ve emekçilerin haklı davası için direniyoruz; zindanlara tıklanmamız, işkence ve katliamlara maruz kalmamız tam da bunun içindir.

İşçi sınıfını, emekçileri, tüm ezilenleri, tüm ilerici-devrimci çevreleri bunun bilinciyle hareket etmeye, haklı davaları uğruna, devrimci kimlik ve insanlık onuru uğruna hayatımızı ortaya koyduğumuz bu direnişte bize omuz vermeye çağırıyoruz. Sizleri tüm yaşamınızı hücreleştirmeyi amaçlayan saldırının en kritik halkası olan hücre saldırısını birleşik bir güçle püskürtmeye çağırıyoruz.

Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

20 Ekim '00

TKİP Cezaevleri Merkezi Örgütü

TİKB, TKP/ML, MLKP, TKEP/Leninist, TDP, Direniş Hareketi, THKP-C/MLSPB ve Devrimci Yol davalarından tutsaklar:

“Her türlü bedeli ödemeye hazır ve kararlıyız!”

“F Tipi” olarak adlandırılan hücre tipi cezaevleri, biz devrimci siyasi tutsakları katı bir tecrit ve izolasyona tabi tutarak politik teslimiyet ve pişmanlığa zorlama amacıyla faşist devlet tarafından gündeme getirilmiştir.

Ancak, “F Tipi” cezaevlerinin gündeme getirilmesini, cezaevleriyle sınırlı, salt siyasi tutsaklara yönelik bir saldırı olarak görmek büyük bir yanlıgı olur. Saldırı çok daha geniş kapsamlıdır ve tüm emekçi sınıflara yöneliktir. Sorunun temelinde, sistemin içinde debelendiği krizin derinleşmesi ile bu krizden çıkabilmek için işçi sınıfı ve emekçi halkın siyasal ve ekonomik haklarına gitgide daha fazla saldırma ihtiyacının büyümesi vardır. Emekçi sınıfların politik özgürlük mücadelesi ve kesin kurtuluş özlemi büyürken, daha fazla sömürü ve daha fazla soygun ihtiyacı içindeki sömürücü egemen sınıflar ve emperyalist sermayenin buna yanıtı daha fazla baskı, daha zorba bir saldırganlık olmaktadır. Cezaevlerinde hücre tipi saldırısının gündeme getirilişi, temeldeki bu yönelimin bir parçası olmakla kalmayıp, eğer önü zamanında kesilmezse önümüzdeki süreçte tüm topluma karşı girişilecek yeni hayasız saldırıların da habercisi ve öncüsüdür. Başbakan Ecevit’in, “Cezaevlerine hakim olmadan bu ekonomik programı uygulayamayız” sözü, bu gerçeğin açık bir itirafıdır.

Devrimci siyasi tutsaklar olarak siyasal kimliğimize ve kazanılmış demokratik insani haklarımıza yönelik bu faşist saldırıya asla boyun eğmeyeceğiz. Bedeli ne olursa olsun buna karşı direnecek ve hücrelere girmeyeceğiz. Bizim bu direnişimiz, haklı ve meşru olanın ötesinde genel demokrasi ve emekçi sınıfların politik özgürlük mücadelesinin bir parçasıdır. Bizim, hücre tipine karşı çıkışımız ve direnişimiz, onlarca yıllık sendikal kazanımları dahi gaspedilmek istenilen işçi sınıfının ve diğer emekçilerin politik özgürlük ve kurtuluş mücadelesinden ayrı değildir. Kürt ulusunun varlığını dahi tanımayan, kendi kaderini özgürce tayin etme hakkı başta olmak üzere en temel demokratik haklarını zorbalıkla gaspeden Türk şovenizmine ve faşizme karşı mücadelenin bir parçasıdır. Emekçi memur sendikalarını tanımaya bile yanaşmayan güçlerle cezaevlerindeki devrimci tutsakların yaşamı paylaşma temelindeki örgütlülüklerine dahi tahammül edemeyen saldırgan güçlerin adresi aynıdır... Üniversitelerde faşist YÖK düzeninin alçaltıcı boyunduruğuna karşı çıkan öğrenciler, öğretim üyeleri ve üniversite çalışanları, hücre tipine karşı mücadeleyi kendi dışlarında görmemelidir... IMF ve Dünya Bankası’nın sömürü ve soygun reçetelerine, MAİ ve MİGA’ya, “küresel” emperyalist haydutluğa ya da MGK saltanatına,

vurgun ve talana, ahlaki çürümeye, kültürel yozlaşma ve yoksullaşmaya, kısacası sömürü düzenine, faşizme ve emperyalizme karşı içten ve tutarlı bir mücadele ile hücre tipine karşı mücadele bir ve aynıdır.

Politik özgürlük ve demokrasi mücadelesi, son tahlilde bir iktidar mücadelesidir. Sömürücü sınıfların her türlü egemenliğine son verilmediği sürece, işçi sınıfı ve emekçi halkın hakları ve özgürlükleri kalıcı ve gerçek olamaz. Onların egemenliği altında bu hak ve özgürlükler her zaman için sınırlı, sahte ve sürekli bir saldırı tehdidi altındadır. Fakat bu gerçek, iktidar mücadelesi yolunda bu hakların her biri uğruna diş diş bir mücadele yürütmenin zorunluluğunu ve bu mücadelenin önemini ortadan kaldırmaz. Çünkü, işçi ve diğer emekçi sınıfları iktidara ve kurtuluşa yaklaştıracak mücadele budur. Bu nedenle bütün emekçi sınıfları, Kürt halkını, ilerici, devrimci güçleri şu hedef ve istemler temelinde birlikte mücadele vermeye çağırıyoruz:

- 1- F Tipi projesinden vazgeçilmeli, yapımı tamamlanan zindanlar kapatılmalı, süren inşaatlar durdurulmalıdır;
- 2- Zindanlar yıkılsın, bütün tutsaklara özgürlük;
- 3- Terörle Mücadele Yasası (TMY) bütünüyle ortadan kaldırılmalıdır;
- 4- DGM’ler kapatılmalı, yaptığı yargılamalar sonuçlarıyla birlikte iptal edilmelidir;
- 5- Savunm hakkımız başta olmak üzere, bütün saldırıların yasal temeli haline getirilen “Üçlü Protokol” iptal edilmelidir;
- 6- Başta Ulucanlar, Buca, Ümraniye, Diyarbakır ve Burdur zindanları olmak üzere zindanlardaki katliam ve işkencelere katılanlar ile onların sorumluları cezalandırılmalıdır.

Faşizmin hücre tipi saldırısına karşı mücadelemizin asgari taleysel çerçevesi budur. Genel demokrasi ve politik özgürlük mücadelesinin bir parçası olarak ele alınacak tutarlı ve bütünlüklü bir hücre karşıtı mücadele de bu talepler temelinde yükselmelidir.

Bu temel perspektiften hareketle bugün hücre tipi saldırısına karşı mücadele ve direnişimizin merkezinde, “Hücre tipi saldırısından vazgeçilsin. F Tipi cezaevleri kapatılsın” güncel talebi vardır. Hiçbir gözboyama manevrası ve kısmi revizyon, hücre tipi cezaevlerini bizlere kabul ettiremez. Kamuoyunda doğan tepkileri yatıştırmak amacıyla devletin girişebileceği, örneğin TMY’nin 16. Maddesi’nin değiştirilmesi ile sınırlı vb. göz boyama manevraları kimseyi aldatamayacaktır. Çözüm, zindanların yıkılması ve tutsakların özgürleştirilmesi mücadelesinin bir parçası olarak bizleri siyasal düşünce ve idealleimizden vazgeçirmeye yönelik

baskı ve yaptırımlara dayalı faşist “ıslah” amacını boşa çıkarmak ve bunun somut kanıtı olacak adımlarının atılmasıdır.

Siyasi varlığımıza, kazanılmış haklarımıza ve can güvenliğimize yönelik faşist bir saldırı olarak hücre tipi cezaevlerine karşı bütün benliğimiz, gücümüz ve olanaklarımızla direneceğimiz bilinmelidir. Bu süreçte yeri ve zamanı geldiğinde Süresiz Açlık Grevi-Ölüm Orucundan fiili eylemlere kadar her türlü eylem biçimine başvurmakta tereddüt etmeyeceğiz. Hücreleri ve hücre sistemini hiçbir koşul altında kabul etmeyeceğiz, buna karşı direnişimizi her durum ve koşulda sonuna kadar sürdüreceğiz. Bu amaçla tek bir cezaevine yapılan bir saldırıyı bütün cezaevlerine ve hepimize yapılmış kabul edeceğiz. Aynı şekilde yeni yakalanan hiçbir devrimci tutsağın hücre tipi cezaevlerine kapatılmasına seyirci kalmayacağız.

Bizler, kendi cephemizden her türlü bedeli ödemeye hazır ve kararlıyız. Bu bedellerin asgariye indirilmesi, demokratik güçlerin ve emekçi sınıfların, bizim tamamen haklı ve meşru taleplerimizi sahiplenerek eylemli bir tarzda yanımızda yer almalarına bağlıdır. Bugün bu konuda bizler için çok değerli bir sahiplenme ve duyarlılık ortaya çıkmıştır. Her zaman yanımızda bulduğumuz ailelerimiz ve yakınlarımızın yanı sıra demokratik güçler, işçi ve memur sendikaları, Barolar, Tabip Odaları ve diğer meslek odaları, aydın ve sanatçı girişimleri, üniversiteler ve semtlerde gençlik tarafından verilen mücadele daha bugünden faşist devlete bu konuda belirgin geri adımlar attırmıştır. Fakat asıl hedeflenen sonuca ulaşılabilmesi için daha alınması gereken yol, yapılması gerekenler vardır. Bu gerçekten hareketle:

- Tüm işçi ve emekçi memur sendikalarını, öncü işçi ve emekçi platformlarını vb.
- Baroları, Tabip Odalarını, TMMO ve bağlı odaları,
- Bütün demokratik kitle örgütlerini ve yöre derneklerini,
- Faşizme ve sömürü düzenine karşı olan tüm aydın ve sanatçıları,
- Üniversiteli ve liseli gençliği,
- Gecekondu semtlerinin emekçilerini, kısacası, faşizme ve sömürü düzenine karşı politik özgürlük ve sınıfsal kurtuluş mücadelesi veren tüm güçleri, faşizmin hücre tipi saldırısına karşı kararlı bir tutum almaya, mevcut hareketi ve eylemleri büyütme ve yaymaya, salt açıklamalarla vb. yetinmeyerek kitlesele eylemler düzenlemeye, “F Tipi Cezaevleri Kapatılsın” talebini kendi sınıfsal talepleri ve genel demokrasi ve politik özgürlük talepleriyle birleştirerek güçlü ve birleşik bir emekçi kitle hareketinin kaldırıcı haline getirmeye çağırıyoruz.

Hücre saldırısı ve devrimci sorumluluk

D. Özgür Yılmaz

Hücre saldırısını püskürtme mücadelesinde kritik bir aşamaya gelmiş bulunuyoruz. Bu aşamada, taktik eylem hattımızı belirleyecek olan toplam hazırlık düzeyimiz, kitle ve sınıf hareketinin seyri, düzen cephesinin manevraları, ya da saldırının aldığı biçimin çözümlenmesini yapmak ve bunu devrimci kamuoyuna maletmek, devrimci her akım açısından bir zorunluluktur. Sıraladığımız etkenlerin bir süreç değerlendirmesinin içinde yerli yerine oturtulması durumunda sorumluluklarımız, öne çıkan görevler ve bugüne kadar sürdürülen çabaların önemi daha iyi kavranabilecektir.

Hazırlık düzeyi

Hücre saldırısını püskürtme mücadelesinin gelişim sürecini, hazırlık düzeyimizin bir ifadesi olarak da görmek mümkündür. Zira bu mücadelede gelinecek düzey, öncelikle devrimci hareketlerin zindanlarda ve dışarıda sergiledikleri kararlılık ve hücrelere karşı kamuoyunda tepki yaratma çabasındaki ısrar ile gerçekleşmiştir. Bu kararlılık ve çaba, devrimci hareketlerin dar etki alanının ötesinde bir etki yaratmıştır. Devrimci tutsakların, tutsak yakınlarının, kitle örgütlerinin ve toplumun ileri kesimlerinin çabası, burjuva basın kimi köşe yazarlarından duyarlı aydın ve sanatçılara, hatta CHP gibi burjuva düzen partilerine kadar (samimi sayılmasalar da) etkide bulunmuştur. Ulucanlar'dan sonraki bir yıl içinde, F tiplerine karşı toplumun önemli bir kesiminde bir karşı duruş geliştirilmiştir. Hücre karşıtı mücadele bu açıdan '96 ile karşılaştırılmayacak üstünlüklere sahiptir.

Ancak bütün bu olumlu yanlar bizi hücre karşıtı mücadelenin sınırlılıklarını görmezden gelmeye götürmemelidir. Dışarda sürdürülen mücadele, bütün güçlü yanlarına karşın, devrimci hareketlerin etkilediği kesimlerin ve onun da etrafındaki daha geniş bir kesimin sınırlarını aşamamıştır henüz. Konuya duyarlılıkla yaklaşan kesimlerin şöyle bir sıralanması bunu görmeye yetecektir.

Hazırlık düzeyinin ikinci boyutu zindanlardır. Zindanlardaki devrimci tutsaklar hücre saldırısını püskürtme kararlılığını her fırsatta dile getirdiler. "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!" şiarına uygun olarak, Ulucanlar'dan başlayarak Burdur ve Bergama'da buna uygun bir tutum sergilenmiştir.

Devrimci tutsakların hücrelere girmeme kararlılığına rağmen, son bir yılda hak kazanımı anlamında ciddi bir gelişme olmadığı gibi, giderek hak kaybetmeyle yüzyüze olduğumuz gerçekliğine de gözümüzü kapatamayız. Devletin il merkezlerindeki zindanları kapatma ve kenar bölgelere taşıma politikası, belli ölçülerde başarılı olmuştur. Bayrampaşa'ya dokunulamamış olmasına karşın, Ulucanlar katliamının ardından Buca ve Ankara Ulucanlar boşaltılmıştır. (Ulucanlar'da kalan az sayıda bayan devrimci tutsak ile Bergama'dan Buca'ya yapılan sevkler ile hücrelerin bir biçiminin

buralarda yaşama geçirilmiş olması, değerlendirmemizin yanlışlığını değil, tersine, doğruluğunu gösterir.)

Ankara ve İzmir'de devletin aldığı bu mesafenin ardından, bu kez "üçlü protokol" gündeme getirilmiştir. Ancak "üçlü protokol"e karşı etkili bir mücadele verilememiş, protokol kimi yerlerde kısmen, kimi yerlerde tümüyle yaşama geçirilmiştir. Burdur ve Bergama saldırılarına ise gereken cevap verilememiş, devletin saldırılarının teşhiriyle yetinilmiştir. Bütün bunlara karşın, tek tek zindanlarda karşılaşılan kimi sorunlarda, Burdur ve Bergama'da gösterildiği gibi bir direniş tutumuyla saldırıların karşısına geçileceği ifade edilmiştir. Bir yılda kaybedilen mevzilerin tekrar ele geçirilmesi ve yeni hak kazanımları, gelinen aşamada, ancak saldırının temelini yapılacak bir vuruşla sağlanabilir. Farklı bir tutumla yaklaşmış olsaydı, geçtiğimiz bir yıl içindeki saldırıların püskürtülmesi mümkündür. Bugün gelinen yerde ise, hesaplaşma saldırının odağı üzerinden, yani F tiplerini püskürtme ve "üçlü protokol"ü kaldırma üzerinden olacaktır.

Bir diğer kazanım ise, hücrelere girmeme noktasında devrimci hareketlerin ortaklaşmasıdır. Eğer bu temel önemde noktada bir ortaklaşma varsa, kimi görüş farklılıkları üzerinden birleşik eylemliliği sekteye uğratmak affedilmez bir hata olacaktır.

Kitle ve sınıf hareketinin gelişimi

Taktik eylem hattımızı belirleyen ikinci konu, kitle ve sınıf hareketinin gelişim seyridir. Kitle hareketi '99 Temmuz-Ağustos aylarındaki yükselişin ardından depreme yaşadığı kırılmayı bugüne kadar aşamamıştır. Dipten dibe mayalanan bir öfke ve mücadele isteği olsa da, bunun ifadesi olan tepkiler çeşitli defalar düzenin manevraları ve saldırılarıyla boğulmuştur. Yılbaşından bu yana, önce lastik işçilerinin, ardından belediye işçilerinin grevleri ertelenmiş, bu yolla grevler kırılmaya çalışılmış, ancak buna karşın güçlü bir çıkış yapılamamıştır. Düzen cephesinden özelleştirme, sosyal güvenliğin tasfiye edilmesi, kamu emekçilerinin örgütlülüğüne dönük saldırılar vb. bir yerinden kırılıp saldırı cephesinde anlamlı bir gedik açılmamıştır.

Saldırının kapsamının bilincinde olan devlet, emekçilerin öfkesini bastırabilmek için, saldırılara paralel olarak manevralarını da devreye sokmaktadır. İşsizlik sigortası ve iş güvencesi yasası gibi manevralar, işçi sınıfı ve emekçilere karşı girilen kapsamlı saldırıyı şirin gösterebilmeyi amaçlamaktadır. Topyekûn saldırının işçi sınıfı cephesine düşen işsizlik sigortası ve iş güvencesi yasası gibi aldatmacalara paralel olarak, devrimci tutsaklara dönük hücre saldırısı için de TMY'de değişiklik, infaz hakimliği vb. devreye sokulmaktadır.

Toplu yıkım saldırısına bir yerinden gedik açacak

adımlar, sınıfın görece ileri bir kesimi olan belediye işçileri ya da daha birleşik bir hareket olan kamu emekçileri cephesinden gelebilirdi. Bugüne kadar bu yapılamadı, sadıruları püskürtecek cevaplar verilemedi. Düzenin bir taraftan grev yasaklama, işten atma, KHK gibi saldırıları, diğer taraftan göz boyama amaçlı işsizlik sigortası, iş güvencesi gibi manevraları, bir karşı saldırıyla/hareketle püskürtülemedi.

Kitle ve sınıf hareketinin saldırıları püskürtememesi, hiç kuşkusuz onun parçalı yapısı ve siyasallaşma düzeyi ile ilişkilidir. Bu durumdaki bir hareketliliğin hücre karşıtı mücadelenin bileşeni haline gelememiş olması, tek başına devrimci öznelerin yetersiz çalışmalarıyla açıklanamaz, bir nesnelliliği ifade eder. Devrimci hareketler, belli bakış sorunları olsa da (bunun başında birlikte hareket konusundaki tutum ve işçi sınıfına dönük çalışmanın önemini kavrayamama gelmektedir), hücre karşıtı mücadeleyi kitlelere ve kitle hareketine taşımada kendi yaklaşımları ekseninden asgari bir çaba göstermektedirler. Bu çabayı daha ileri düzeylere taşımak elbette mümkündür. Bu çaba, bütün olanaklar seferber edilerek harcanmalı ve daha ileri düzeylere taşınmalıdır.

Devrimci hareketler kitle hareketi ile zindan mücadelesi arasındaki ilişkiyi '96'daki gibi değil, daha ileri bir bakışla ele almaktadırlar. Zindan mücadelesi toplumsal hareketin bir parçası olarak ele alınmakta ve bir cephedeki saldırıyı püskürtmekle toplam mücadele arasındaki bağlantı daha doğru bir tarzda kurulmaktadır. Ancak buna rağmen, kitle hareketini öne çıkarma ya da tersinden gözden kaçırma eğilimleri hala da önümüzü çıkabilmektedir.

Saldırı topyekûn bir saldırıdır. Saldırının muhatabı olan kesimler ise kendi özgüllüğü/alanı üzerinden saldırıyı karşılamada daha özel bir sorumlulukla hareket etmek durumundadır. Nasıl ki belediye işçilerinin grevinin yasaklanması öncelikle belediye işçileri cephesinden fiili bir direniş başlatılarak karşılanabileceyse, zindan mücadelesinde de böyle bir sorumluluk devrimci tutsaklara düşmektedir. Hücre saldırısının sadece zindanlardaki devrimcilere dönük olmaması, gerçekte devrimci hareketlere ve emekçi kitlelere dönük olması, bu sorumluluğu, ancak geniş kesimlerin siyasallaşması oranında yayma olanağı sağlar. Nitekim '70'li yıllarda DGM'ler işçi sınıfının politik direnişleriyle püskürtülebilmiştir.

Dışarda gelişen hücre karşıtı mücadele hücre saldırısını püskürtmek için gerekli zemini oluşturmuştur. Ancak yine de saldırıyı püskürtecek vuruş zindanlardaki direnişler olacaktır. Bu açıdan '96'daki durumdan çok daha fazla olanaklara sahibiz. Topyekûn saldırının zindanlara düşen kısmı olan hücre saldırısını kırmak hiç kuşkusuz kitle hareketi üzerinde de büyük bir etki yaratacaktır. Zindan mücadelesi açısından bir sıçrama anlamına

gelecek böyle bir gelişme kitle ve sınıf hareketi üzerinde önemli bir prestij sağlayacak, kitlelere güven aşılayacaktır.

Kitle hareketi ve dışardaki hücre karşıtı mücadele ile zindan direnişleri arasındaki bağlantıyı gözden kaçırma, devrimci tutsakların mücadelesini onlarla devlet arasındaki bir çatışmaya indirgemeye götürür. Bir dizi hatalı eylem tarzının ortaya çıkmasına ve devletin provokasyonları ve manevralarıyla toplumun çeşitli kesimlerinin zindan mücadelelerine desteğinin yitirilmesine yolaçar. Tersinden, bu bağlantıyı abartmak ise, sınıf ve kitle hareketinin düzeyinin üstünde beklentilere ve dolayısıyla düzenin saldırılarının altında kalarak tasfiye olmaya ve ezilmeye götürür.

Hücre saldırısının toplam saldırının bir parçası olduğunun kitlelere anlatılması, kitle hareketinin politikleşmesi ve birleşik bir hareketin geliştirilebilmesi açısından büyük bir öneme sahiptir. Kitle hareketinin en önemli kesimi olan işçi sınıfına dönük yürütülen çalışma ise bu çalışmanın en önemli ayağını oluşturmaktadır. Devrimci hareketlerin buna uygun bir çalışmayla hücre karşıtı mücadeleyi bu kesimlere taşıması gerekmektedir. Tersinden, hücre saldırısının püskürtülmesi, emekçileri de kapsayan ve yaşamı hücreleştirmeyi hedefleyen saldırıyı püskürtmek için ilk ama çok önemli bir adım olacaktır. Zindan cephesinden saldırının kırılması, İMF patentli toplam saldırının da püskürtülebileceğini işçi ve emekçilere gösterecektir.

Saldırının aldığı biçim/düzenin manevraları

Taktik eylem hattının belirlenmesindeki son halka, düzenin saldırılarıdır. Devlet 6 adet F tipinin inşaatını önemli ölçüde tamamladı. Ayrıca çok sayıda cezaevinde hücre inşaatları yapıldı. Gardiyan

alımları için sınav açıldı ve bazı gardiyanlar F tipleri için eğitime gönderildi. Artık F tiplerinin açılmasının önündeki engel teknik hazırlıkların tamamlanması değil, siyasal zeminin hazırlanmasıdır. Bu çerçevedeki ideolojik propaganda ise uzun zamandır sürdürülmektedir.

Hücre karşıtı mücadele cephesi '96 ile karşılaştırılırsa, bugün çok daha büyük bir mesafe katetmiştir. Ancak bunun karşısındaki hücre saldırısı da '96'dakinden çok daha kapsamlıdır. Saldırının kapsamı ve buna karşı geliştirilen tepkiler devleti de bir dizi manevraya zorlamaktadır. Bu manevraların bir kısmı tümüyle söylem düzeyinde ve sahtedir. Diğer bir kısmı ise, en azından ilk etapta bazı küçük rötuşlarla hücreleri kamuoyuna kabul ettirmeye dönüktür.

Tümüyle söylem düzeyinde olan manevralar, düzenin politik etkisi altında kalan kesimlerde ciddi etkiler yaratabilmektedir. Örneğin, '99'daki Eskişehir sürgünlerinin ardından CMK tarafından yapılan rehin eylemlerinde, Adalet Bakanı her gün televizyonlara çıkıp tehditlere papuç bırakmayacaklarını, "teröristlerle" anlaşma falan yapmayacaklarını açıklıyordu. Ancak üç-dört gün sonra anlaşma yapıldı ve devrimci tutsaklar zaferlerini ilan ettiler. O dönem toplam siyasal gelişmeleri izleyenler, "mezarda emeklilik" yasasına karşı devlete öfkenin sokaklara taşıdığına, tam da böyle bir süreçte devletin zindanlara çekeceği bir operasyonun kitleleri hızla politikleştirebileceğini görmüşlerdir. Ulucanlar'da 2 Eylül'deki koğuş işgalinden sonra idare-asker görüşleri kaldırılmış, bir dizi yaptırıma girilmiş olmasına karşın, aynı Adalet Bakanı bu sefer televizyonlara olayı görüşmeler yoluyla çözeceklerini açıklıyordu. Halbuki depremin ardından sınıf hareketi bir kırılma yaşamış ve zindanlara yönelik provokasyonlar başlatılmıştı. İyiniyet telkinleri yapılırken, gerçekte

Hücre saldırısının toplam saldırının bir parçası olduğunun kitlelere anlatılması, kitle hareketinin politikleşmesi ve birleşik bir hareketin geliştirilebilmesi açısından büyük bir öneme sahiptir. Kitle hareketinin en önemli kesimi olan işçi sınıfına dönük yürütülen çalışma ise bu çalışmanın en önemli ayağını oluşturmaktadır. Devrimci hareketlerin buna uygun bir çalışmayla hücre karşıtı mücadeleyi bu kesimlere taşıması gerekmektedir. Tersinden, hücre saldırısının püskürtülmesi, emekçileri de kapsayan ve yaşamı hücreleştirmeyi hedefleyen saldırıyı püskürtmek için ilk ama çok önemli bir adım olacaktır. Zindan cephesinden saldırının kırılması, İMF patentli toplam saldırının da püskürtülebileceğini işçi ve emekçilere gösterecektir.

operasyon hazırlıkları yürütülüyordu.

Devletin söylem düzeyindeki manevraları düzenin politik etkisi altında kalan kesimleri aldatmaya yöneliktir. Ancak ideolojik tutarsızlıklar, eklektik siyasi bakışlar taşıyan bir dizi grup ve çevre de bu manevralardan etkilenmektedir. Operasyonların adım adım yaklaştığı bir dönemde bile, "henüz bir şey yok, bekleyelim bakalım neler olacak" denebilmektedir.

Devletin gerçek manevraları ise TMY'de değişiklik, infaz hakimliği, af, infaz yasası gibi konulardır. Bu manevralardan TMY'nin 16. maddesinin değiştirilmesi, infaz hakimliği, cezaevi kurulları bugün öne çıkartılmış durumdadır. Af ve infaz yasası değişiklikleri henüz sadece söylem düzeyindedir. Bu manevralar ise düzene karşı eleştirel yaklaşan, ancak düzenle bağlarını tümüyle koparmamış, dolayısıyla devrimci bir karşı duruş sergilemeyen kesimlere yöneliktir. Demokratik kitle örgütleri, bir kısım tutsak yakını, reformist partiler, bu manevralarla yedeklenmeye çalışılmaktadır. Bu manevralar saldırıyı şirinleştirmek için devreye sokulmaktadır. Aynı zamanda yükselen hücre karşıtı mücadeleyi parçalamak ve sersemletmek hedeflenmektedir.

Devletin manevralarını boşa çıkarmanın yolu taktik eylem hattımızı gününbirlik değiştirmek değil, manevraların gerçek anlamını açıklamak ve daha güçlü bir şekilde teşhir etmektir. Bu manevralarla cephenin içten bölünmesine kesinlikle izin verilemez. TMY'de yapılacak bir değişiklik hiçbir anlam ifade etmez. İnfaz hakimliği bir iyileştirme değil, tersine bir saldırıdır. Cezaevi komisyonları, demokratik kitle örgütlerinin zindanlarla ilişkisini, ilgisini koparmayı hedeflemektedir. Devlet, manevralarında bile saldırı politikalarını güçlendirmeye çalışmaktadır.

Devletin manevraları aynı zamanda saldırıyı

zamana yayararak hücre karşıtı mücadeleyi yıpratıp yormayı hedeflemektedir. Hücre saldırısını bir vuruşta hayata geçiremeyeceğini anladığı için çeşitli manevralarla bir yandan bilinçleri bulandırırken, diğer taraftan kaba zoru kullanarak mücadele isteklerini bastırmayı hedeflemektedir. Düzenin bu politikası, dünyanın pek çok ülkesinde mücadeleyi zamana yayararak ezmeyi hedefleyen "düşük yoğunluklu savaş" ya da "düşük yoğunluklu demokrasi" politikasının bugünün Türkiye'sinde hücre saldırısı çerçevesindeki bir uygulanmasıdır.

Devletin manevralarını boşa çıkarmanın yolu, devrimci kararlılık ve hücre karşıtı mücadeleyi yeni boyuta sıçratan bir eylem hattını hayata geçirmektir. Mücadelenin yükselmesi, devletin manevra alanını hızla açığa çıkaracak ve zor durumda bırakacaktır. TMY'de değişiklik yaparak, infaz hakimliği getirerek hücrelerin zeminini yaratamayacağını görecektir ve manevra alanı daraldıkça daha çok geri adım atmak zorunda kalacaktır.

Kararlılıkla yükseltilecek ve bir üst boyuta sıçrıtılacak mücadele, hücre saldırısını boşa çıkartmanın en kolay, en az zararla çıkılacak yoludur.

Hücre politikası yıllardan beri bir düzen politikasıdır ve bunun kurulu düzen yıkılmadıkça bitmeyeceği açıktır. Nitekim '90'ların başında Eskişehir Cezaevi'ne yapılan sürgünlere karşı yürütülen açlık grevleri ile saldırı püskürtülmüş, ancak '96'da devlet Eskişehir'i yine gündeme getirmiştir. '96'daki zindan direnişinde 12 şehit pahasına püskürtülen saldırı, dört yıl sonra yeni biçimlerde yine karşımıza gelmiştir. Düzenin geri adım atması, toplumun çeşitli kesimlerini politikalarına kazanamaması, tersine, hücre karşıtı mücadelenin bu kesimleri etkilemesiyle olmuştur. Önümüzdeki süreçte de, saldırının püskürtülmesi aşamasında yanımıza çektiğimiz kesimleri tekrar kazanabilmek için devletin bir dizi çabaya gireceği açıktır. Biz de hücre karşıtı muhalefeti daha da güçlendirmeye çalışacağız. Saldırı olanaklarını yarattığı ya da yakaladığı bir dönemde, devletin yeniden saldıracağı ise gün gibi açıktır.

Toplumsal mücadelenin bu temel kuralından yola çıkılarak, devlet hücreleri eninde sonunda hayata geçirecek demek, işin özünde mücadeleye **inançsızlıktır**. Bugüne kadar işçi sınıfına karşı birçok saldırının hayata geçirilmiş olmasından yola çıkılarak, özelleştirme eninde sonunda hayata geçecek, sosyal güvenlik kurumları eninde sonunda tasfiye edilecek vb. demek ne kadar yanlışsa, F tiplerinin veya hücrelerin hayata geçirileceğini söylemek de o kadar yanlıştır. Düzen olanağını bulursa ya da aynı anlama gelmek üzere mücadelemiz güç kaybeder, zayıflar ya da ezilirse, F tipleri elbette hayata geçer. Ancak son 20 yılın zindan mücadelelerinin tarihi bize güvensizlik değil güven, ümitsizlik değil ümit aşılmalıdır.

Zindanlarda başlatılacak bir toplu eylem ve dışarda yükseltilecek hücre karşıtı mücadele devlete, TMY'de değişiklik, infaz hakimliği gibi manevralarla hücreleri hayata geçiremeyeceğini gösterecektir. Elbette bu manevraların boşa düştüğünü görünce af ya da infaz yasası gibi yeni manevraları gündeme

getirebilirler. Ancak bu durumda yeni manevralar mücadelenin sağladığı bir siyasal kazanım haline gelebilir. Böyle bir süreçte bu manevralar devlet açısından hiç de kolay değildir. Zira bunlar aynı zamanda F tipleri ile af ya da infaz yasası arasındaki bağlantıyı kitlelere anlatmanın bir imkanına dönüşür.

Hücre saldırısını püskürtmek için ileri!

Devlet hücreleri hazırlamış, bunun zeminini oluşturmak için de liberal bir hücre paketi açıklamıştır. (Bu pakette bulunan manevraların arkasında saldırılar ve operasyonlar vardır). Şimdiden, Ümraniye'de tünel söylentisi, Bayrampaşa'da telefon santrali, örgütünden ayrılmak isteyenlere başka cezaevlerine geçme kolaylığı gibi provokasyon hazırlıklarıyla, saldırıların zeminini yaratılmaya çalışılıyor. Bu adımların arkasından hala da sürecin nasıl gelişeceğini bekleme düşüncesi, boynumuzu giyotinin altına yatırıp bıçağın inmesini beklemekten farksızdır.

Böylece, taktik eylem hattımızın oluşturulmasında gözönünde bulundurulması gereken temel bileşenleri; hazırlık düzeyimizi, kitle hareketinin gelişim seyrini ve saldırının aldığı biçimi tanımlamış olduk. Bu noktada sorulacak soru şudur: Hücre saldırısını püskürtecek karşı saldırıya geçmek için koşullar uygun mudur? Dışarda hücre karşıtı mücadelenin geldiği düzey saldırıyı püskürtebilecek düzeyde değildir. Ancak bunun için gerekli olan zemin oluşturulmuş, pek çok kesim mücadelenin içine ya da desteğine çekilmiştir. Geline aşamada hücre karşıtı mücadele ya bir sıçrama yaşayarak daha geniş kesimlere ulaşacak ve güçlenecektir, ya da giderek yorulup güçten düşecektir.

Dışarda kararlılıkla sürdürülen hücre karşıtı mücadeleyi sıçratma olanağı, bugün zindanlardan yükseltilecek bir eylemlilikle mümkündür. '96'daki SAG-ÖO, 50'li 60'lı günlere geldiğinde dışarda bir hareketlilik başlamıştı. Bugün mücadelenin geldiği aşama o zamandan çok daha farklıdır. Zindanlarda eylemlerin başlamasıyla birlikte dışardaki eylemler yükselecek ve devleti sıkıştırıp geri çekilmeye zorlayan bir düzeye gelecektir.

Hücre saldırısını püskürtmek, düzenin topyekûn saldırısını zindan cephesinden püskürtmek anlamına gelecektir. İşçi ve emekçilere dayatılan yıkım saldırısını zindan cephesinden kırmak, saldırının tamamının da püskürtülebileceğine dair kitlelere güven verecektir. Bu, komünistler açısından bütün kazanımların üstündedir. Düzenin aralıksız süren saldırılarını püskürtebilmek bugüne kadar mümkün olamamış, işçi ve emekçiler yaşadıkları sosyal yıkımla sefalet koşullarına mahkum olmuşlardır. Yoksulluk, işsizlik, yozlaşma, kimliksizleşme toplumsal yaşamı bir cehenneme çevirmiştir. Toplumdaki dört insandan birinin ruhsal bozukluklar yaşadığı bir düzen, bugün bize dayatılan bataklığın boyutunu göstermektedir. Hücre saldırısını püskürtmek, toplumsal yaşamı cehenneme çeviren bu düzene karşı mücadeleyi ateşleyen, onu yükselten bir işlev taşıyorsa, devrimci tutsaklar bu kutsal görev için bedenlerini ölüme değil, fakat gerçekte yaşama yatıracaklar demektir.

Tutsak devrimcilerden açıklama...

Ümraniye'de provokasyonlar ve saldırı hazırlığı

Ümraniye Zindanı'nda yapılmak istenenlere yabancı değiliz.

Tarih 26 Eylül '99. Yer, Ulucanlar Zindanı. Ulucanlar katliamına gerekçe olarak sunulan: "Tünel bulundu."

Tarih 5 Temmuz 2000. Yer, Burdur Zindanı. Burdur saldırısının gerekçesi olarak sunulan: "Mahkemeye çıkmıyorlar."

Tarih 26 Temmuz 2000. Yer, Bergama Zindanı. Bergama saldırısının ve gerginliğinin gerekçesi olarak sunulan: "Tünel bulundu."

Yukarıda sıraladığımız senaryoların benzeri Ümraniye Zindanı'nda devreye sokulmuş durumda. '99 yılının sonundan itibaren hapishane çevresinde periyodik olarak "tünel arama" amaçlı kazı çalışmaları yapılmaktadır. Yine o dönemde, "firara önlem" adı altında bazı tutsakların fotoğrafları dış nizamıya ve hapishanenin muhtelif yerlerine asılarak hedef gösterilmiştir.

Bu senaryo hala devam etmektedir. Son 15-20 gündür hapishanenin dört bir yanında ve yakın çevresinde yoğun kazı çalışmaları sürmektedir. İstanbul Valisi'nin, İstanbul Emniyet Müdürü'nün, İstanbul Alay Komutanı'nın katıldığı çeşitli olağanüstü toplantılar yapılmıştır. Ailelere, yeni tutuklanana "içerde tünel bulduk" vs. yalanları söylenmektedir. Yine hapishane ve çevresine komando ve özel tim yerleştirilmiştir.

Tüm bu gelişmelerin zemini, provokatörlük görevini, yalan haber yazma sorumluluğunu başkalarına kaptırmamak için yoğun çaba sarfeden *Sabah* gazetesinin 14 Eylül tarihli sayısında çıkan haberle hazırlanmıştır. Haberde idareye sığınan iki kişinin "tünel kazıyorlar" şeklindeki ihbarı üzerine idare tarafından yapılan araştırmalar sonucu, "kanalizasyonda toprak bulunduğu", ayrıca hapishanede (yakında açlık grevine başlayacağı için) tutsakları şeker stoku yaptıkları vb., tamamen uydurma bilgiler yer almaktadır.

Periyodik olarak yapılan aramalardan sonra (ki son aramadan bir hafta sonra), Ümraniye Hapishanesi idaresi, bakanlıktan gelen talimatla "tünel şüphesi" üzerine, arama yapmak istediğini söylemiştir. Ümraniye Hapishanesi'ndeki tutsaklar arama vermemiştir. Hapishane idaresi 2 Ekim günü arama yapmıştır. Tüm bu gelişmelerden sonra başına yansıyan "Ümraniye Cezaevi'nde tünel bulunduğu"na ilişkin çeşitli spekülasyon haberlerin devam etmesi oldukça dikkat çekicidir.

F tipi zindan uygulamasının gündemde olduğu ve hazırlıklarının yapıldığı bu süreçte çıkan yayılan haberler hiç tesadüfi değildir. Yine F tipi zindan uygulamasını meşrulaştırmak ve olası bir saldırı veya katliamı kamuoyunda kabul edilebilir kılmak için "tünel bulduk", "sayım vermiyorlar", "isyan çıktı" gibi yalan haberler yaymaktadırlar. Biliyoruz ki, devlet, mafya-çete hesaplaşmalarını bilinçli olarak F-Tipi zindan uygulaması için kullanan, hatta zaman zaman bu tür olayları özellikle yaratarak ve körüklüyerek, sonradan siyasi tutsakları hedef göstererek, "cezaevlerinde devlet otoritesini kuramıyoruz" demagojilerine çevirmektedir.

Ümraniye zindanında yaşanan gelişmeler, yaratılan gerginlik ve olası bir saldırı ve katliamın sorumlusu, başta Adalet Bakanlığı olmak üzere, Ümraniye Hapishanesi idaresi ve jandarma, İstanbul Valiliği, Emniyet Müdürlüğü olacaktır. Bu kurumları yalan ve uydurma senaryolara son vermeye, spekülasyon haberleri durdurmaya çağırıyoruz. Keza, "tünel şüphesi" ile yapılan arama sonrası, hapishane çevresindeki kazı çalışmaları ve olağanüstü gelişmeler son bulması gerekirken, tüm hızı ile devam etmektedir. Bu gelişme başlı başına, devletin yeni saldırılar ve senaryolar peşinde olduğunu göstermektedir.

Halkımızı, yeni Ulucanlar katliamı yaşanmaması için F tipi zindan saldırısına karşı gelişen eylemliliklere katılımı yaygınlaştırmaya, devletin faşist yüzünü teşhir etmeye çağırıyoruz.

Hiçbir saldırı, provokasyon ve demagoji biz devrimci tutsakları yıldıramaz. Tüm kararlılığımızla, işçi sınıfı ve emekçi halkımızdan aldığımız güçle, F-Tipi zindan saldırılarını püskürteceğiz.

Devrimci tutsaklar teslim alınmaz!

Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!

Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!

TKP/ML, DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TDP, MLSPB, TKİP, TİKB, TKEP/L ve TKP-Kıvılcım dava tutsakları

Habip ve Ümit'i andık

Frankfurt bölgesinde iki önder yoldaşımız için özel bir anma toplantısı düzenledik. Anmaya 60'ın üzerinde emekçi ve devrimci katıldı. Ulucanlar'da şehit düşen on devrimciyi ise daha önce öteki gruplarla ortak olarak gerçekleştirilen bir etkinlikle anmıştık.

İki önder yoldaşımızı anma etkinliğine saygı duruşuyla başlandı. Ardından zindanları, '71 devrimcilerinin direniş geleneğini, 12 Eylül sonrası zulmü ve buna karşı direnişleri anlatan bir dia gösterisi yapıldı. Sıra Ulucanlar'da gerçekleştirilen vahşi katliama geldiğinde, Habip yoldaşın Eylül '99'da yazdığı ve tok bir biçimde "Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz!" dediği son mektubundan parçalar okundu

Ardından iki yoldaşımızın politik yaşamları

özetlendi. Habip yoldaşın mahkemelerdeki savunmalarından, Ümit yoldaşın kongre kapanış konuşması ve mahkemede savunmasından parçalar okundu. Genç bir yoldaşımızın Ümit yoldaşın bir şiirini okumasının ardından politik konuşmaya geçildi. Bu katliamın neden gerçekleştirildiği, devletin bununla neler hedeflediği özetlendi. F tipi cezaevlerinin ne anlama geldiği ortaya konuldu. İki önder yoldaşımızın bu katliamda şehit olmasının anlamı üzerinde duruldu. Ardından TKİP'nin programını anlamaya, okumaya, sindirmeye ve TKİP'nin bayrağı altında toplanmaya çağrı yapıldı.

Habip ve Ümit'i anmaya, onların şahsında kurucusu oldukları partinin ilke ve amaçlarını kitlelere yaymaya devam edeceğiz.

TKİPtarafı/ Frankfurt

Cenevre Halkevi:

Devrimci tutsaklarla dayanışmayı her alanda sürdürüyoruz

Cenevre Halkevi olarak , bugüne kadar bütün gücümüzle devletin cezaevlerindeki katliamları, baskıları, işkenceleri, her türlü insanlık dışı uygulamaları karşısında susmadık ve de susmayacağız. Şunu çok iyi biliyoruz ki; susmak onaylamaktır ve işlenen insanlık suçlarına ortak olmaktır.

Devletin, devrimci tutsaklara yönelik işlediği bütün suçların cezasız kalmaması için, uluslararası insan hakları kuruluşları ve kurumlarının duyarlı olmaları ve tavır almaları için, çok yönlü girişimlerimizi sürdürdük ve sürdürmeye devam ediyoruz.

Son olarak hazırladığımız 10 sayfalık "Devletin Suç Dosyası" raporunu yaklaşık 500 kurum, kuruluş, BM yetkililerine, Avrupa parlamenterlerine ve dünyanın önde gelen basın kuruluşlarına ilettilik. Ayrıca topladığımız 3000 imzayla Avrupa Parlamentosu'na F tipi cezaevlerinin yapımının derhal durdurulması, sağlık sorunları olan tutsakların tedavilerinin acilen yapılması ve bugüne kadar devrimci tutsaklara yönelik olarak işlenen suçların sorumlularının yargılanması için başvuruda bulunduk.

Cenevre HALKEVİ, internet de hazırladığı "SİYASİ TUTSAKLARLA DAYANIŞMA KOMİTESİ" web sayfasıyla, devrimci tutsaklarla dayanışmayı bu alanda da sürdürmektedir.

Sayfanın adresi: <http://stdk.anatoli.com>

24 Ekim 2000 tarihinde Ankara Adliyesi'nde asil katillerin yerine sanık sandalyesine oturtulan devrimcilere sahip çıkmak ve dayanışma insanlık görevidir.

TUYAB'ın (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği) mücadelesini devrimci coşkuyla selamlıyoruz.

18.10.2000

Cenevre Halkevi

IHD Genel

Kurulu'ndan notlar...

* IHD Genel Kurulu 14-15 Ekim tarihinde Ankara'da yapıldı. Katılımcılar arasında Filistin, İtalya, İspanya, Finlandiya, Hollanda, İsveç, İngiltere, Fransa, Bulgaristan, Irak büyükelçileri vardı. Ayrıca birçok kurum temsilcisi de genel kurula katılmıştı.

* Açılış konuşmasını Hüsnü Öndül yaptı. Kısaca, IHD'nin her zaman ezilen insanların yanında yer aldığından, barışın savunucusu olduğundan sözetti. Diğer konuşmacılar da hemen hemen aynı şeyleri söylediler. Kuşkusuz kendi bakışaçılarını ön plana çıkartarak... Dikkat çekici olan ise konuşmacıların nerdeyse hiçbirininin F tipi cezaevine değinmemiş olmasıydı. (Çağdaş Hukukçuların temsilcisi ile bir tutsak babası dışında).

Bu arada hummalı bir kulis çalışması da devam ediyordu.

* İkinci gün ise konuşmak isteyenler söz isteyerek görüşlerini bildirdiler. Genel Kurul'un devamında karar alınması için çeşitli öneriler verildi.

Bu önerilerden kabul edilenler şunlardı:

- Cezaevleriyle ilgili yapılacak çalışmalara IHD bütçesinden pay ayrılması,
- F Tipi uygulamalara karşı verilen mücadeleye aktif katılımı,
- 24 Ekim'deki Ulucanlar davasına bütün yönetici ve delegelerin katılımının sağlanması,
- Genel af için mücadele,
- "Onurlu barış" için mücadele.

Bunların dışında birçok başka önerge de verildi. En çok üzerinde durulan F tipi cezaevleriydi.

* Önergelerin ardından Ankara IHD'nin yeni aldığı, her ayın 15'inde siyah giysili oturma eylemi kararı doğrultusunda Yunus Emre Kültür Merkezi önünde bir oturma eylemi yapıldı.

* Oturma eyleminin arkasından oylamaya geçildi. Yönetim için iki liste çıktı. "Kırmızı liste"de Alinterimiz ve D. Mücadele, "Beyaz liste"de ise; EMEP, ÖDP, HADEP, Atılım ve YÖN'cüler vardı. Yeni yönetimi Hüsnü Öndül başkanlığındaki "Beyaz liste" kazandı.

RİVAYET

*Diyor ki şair
sulamıyorsa şiirim
çoraklığımı ülkelerin,
boşadır dizelerim*

*Diyor ki aydın
yontamıyorsa
yozlaşmış kafaları düşüncelerim
boşadır düşlerim*

*Diyor ki işçi
kıramıyorsa zulmün zincirini
ellerim
haketmiyor alinterini
emeğim*

*Ve diyoruz ki hep beraber
proleter bilincin ışığında
kuramıyorsak iktidarımızı
zulüm ıslık çalarak
sürecektir saltanatını*

Cihan Ekin

Emperyalist barış politikası Filistin halkının özgürlük tutkusunu yokedemedi

A. Göksu

Ortadoğu'daki son gelişmeler, emperyalizmin halklara barış değil savaş, uygarlık değil yıkım ve sefalet getirdiğinin bir kez daha kanıtlanması oldu. Bundan birkaç ay önce Ortadoğu'da estirilen barış rüzgarlarının yelkeni bugün savaş naraları ile doluyor. Bu, öznel tercihlerin ötesinde, emperyalist siyasal ve ekonomik politikanın nesnel sonucudur.

Filistin-İsrail arasında Oslo Antlaşması'yla başlatılan sürecin evrildiği aşama, yeni bir çözümsüzlük olarak emperyalist masada duruyor. Oslo "barış süreci"nin sonuçları ise hiç de sürpriz değildir. Toprakları ve özgürlüğü gaspedilmiş bir halkı emperyalist "barış süreci"ne yedekleme uğraşının sınırları açığa çıkmıştır. Sözde çözüm olarak kitlelere sunulanların gerçek çözümden ne kadar uzak olduğu da... Sorunların gerçek bir çözüme kavuşturulmadığı yerde, mücadele dinamiklerinin boğulamayacağı, tersine daha güçlü dinamikleri mayaladığı, Filistin'de yaşanan son intifada ile kanıtlanmış bulunuyor.

Filistin intifadası ne ifade ediyor?

Filistin intifadasının ikili yönünü görmek önem taşımaktadır. Birincisi, emperyalist-siyonist saldırganlığa karşı geliştirilen ölüme mücadele kararlılığı; diğeri, emperyalist politikalara yedeklenen teslimiyetçi önderliğe ilişkindir. Filistin halkının yükselttiği yeni mücadele bayrağı bu ikisine birden yönelmekte, dolayısıyla ortaklanan politikayı iflasa sürüklemektedir.

Emperyalizmin İsrail üzerinden sürdürdüğü Ortadoğu politikasının başını bir dönem İngiltere ve Fransa çekiyorken, güç dengelerinin değişmesinin ardından ABD bölgedeki inisiyatifi eline almıştır. Yahudilerin Ortadoğu'ya yerleşmeleri 1800'lü yılların ikinci yarısında başlamış, hızlanması ise 1900'ün başları olmuştur. Birinci emperyalist savaşın ardından Ortadoğu'da yeni statüko belirlenirken, Filistin toprakları da bölünmeye başlamıştır. Yahudi yerleşim yerleri oluşturabilmek için emperyalist devletlerin koruması altında Yahudi göçü hızlandırılmıştır. Filistin ise İngiltere'nin mandası altına alınmıştır.

Emperyalist devletlerin ve onlarla işbirliği içindeki gerici bölge yönetimlerinin çıkarları gözetilerek oluşturulan devletlerin ve sınırların bölgeye kalıcı barış getirmek bir yana, istikrarsızlığı körüklediği ve sorunları büyüttüğü biliniyor. Stratejik-ekonomik öneminden dolayı emperyalist bölüşümün kurtlar sofrası olagelen Ortadoğu'da, topraklarından sürülen ve en ağır koşullara tabi tutulan Filistin halkı, emperyalist ve gerici yaptırımların acısını çok yoğun yaşamış ve mücadele dinamiklerini güçlendirmiştir.

1929-36 yılları, Filistin halkının yoğun başkaldırlara giriştiği bir dönemdir. İngiliz sömürgeciliğine ve Yahudi göçüne karşı verilen mücadelede 1936 yılı, tepkilerin doruğudur. Üç yıl süren ayaklanma, emperyalizmden bağlarını koparamayan dinsel gerici önderlik nedeniyle başarısızlıkla sonuçlandı. Yahudilere karşı mücadelede dinsel gerici ideoloji öne çıkartıldı. Modern devrimci bir önderlikten yoksunluk, halk ayaklanmasının İngilizler tarafından bastırılmasıyla sonuçlandı.

Ayaklanmanın bastırılmasının ardından siyonist politikalar daha rahat uygulama alanı buldu. İkinci emperyalist savaş sonrasında Yahudilere yurt bulma girişimi 1948'de Birleşmiş Milletler'de resmîyet

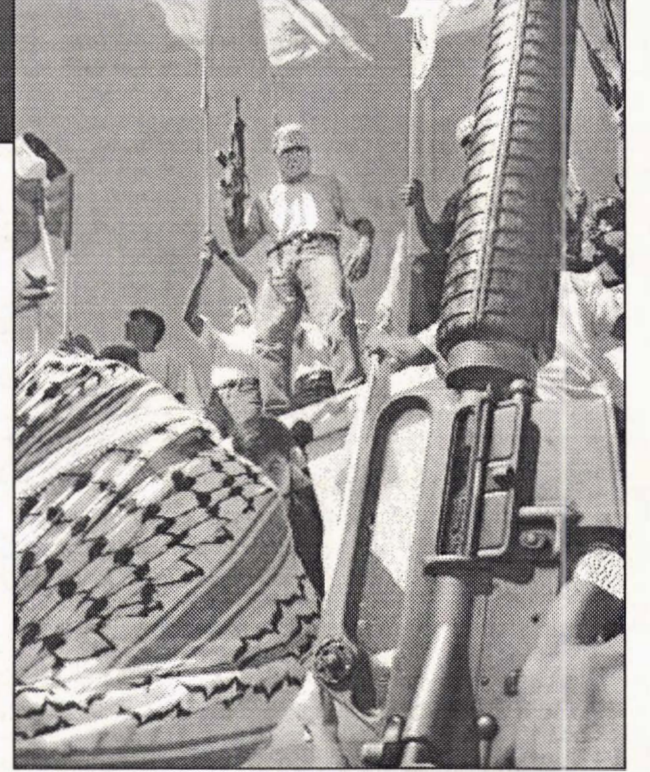
kazandı ve Filistin sorunu bir üst boyuta sıçradı.

Emperyalist devletleri arkasına alan saldırgan İsrail devleti, bir taraftan Ortadoğu'da emperyalizmin koçbaşı görevini üstlenirken, diğer taraftan topraklarını sürekli genişleterek varolan sorunlara yeni halkalar ekledi. Bölgede İsrail'in yayılmacı saldırganlığına karşı birlik oluşturmaya çalışan Arap devletleri ise, halkların anti-emperyalist bilincini törpülemek amacıyla Arap milliyetçiliğini öne çıkartan politikalar güttiler. Emperyalizm ile bağlarını sürdüren bu gerici devletlerin birlik ve mücadelelerinin sınırları bellidir. Arap milliyetçiliği ve dinsel gerici çerçevesinde bir siyonizm karşıtlığı, özellikle dünyadaki güç dengelerinin değişimi ardından dar bir alana sıkıştı. Arap savaşlarının ardından İsrail'le yapılan anlaşmalar, bir biçimde statükonun tanınması anlamına geldi.

Fakat Filistin halkı özgürlük mücadelesini bırakmadı. Ve bölge halklarına olduğu kadar diğer ezilen halklara da özgürlük tutkusunu taşıma misyonunu yerine getirdi.

1993'de Oslo'da başlayan sözde "barış süreci", Filistin halkının özgürlük istemine yanıt olmak bir yana, bölgede emperyalist çıkarların daha da derinleştirilmesi anlamına geliyordu. Ardından taviz üzerine taviz istendi. Filistin'in bütün şehirlerinin pratik denetimi İsrail'e geçti. Bu Filistin topraklarını tecrit etme ve ablukaya alma olanağı demektir ve bu olanak kullanılıyor. Barış süreci adı altında baskı ve gasplar artırıldı. Bunun önemli bir bölümü FKÖ önderliği eliyle yaptırıldı. Hedef, ceza ve baskı politikalarıyla bir halkı teslim almak ve özgürlük davasından vazgeçirmektir. FKÖ önderliği teslimiyeti kabul ettikçe, ABD-İsrail gerici daha da cesaretlendi. Bir halkın özgürlük tutkusunu yok edebileceklerini sandılar. Oysa bu halk yılların mücadele birikim ve deneyimine sahipti. Bu halk yıllarca büyük bedeller ödeyerek mücadele etmiş, '87'lerde intifadalar gerçekleştirmişti. Bir halkın özgürlük ateşinin sonsuza kadar söndürülebileceğini düşünmek, emperyalistlerin gerçekleşme şansı olmayan gerici hayali olabilirdi ancak.

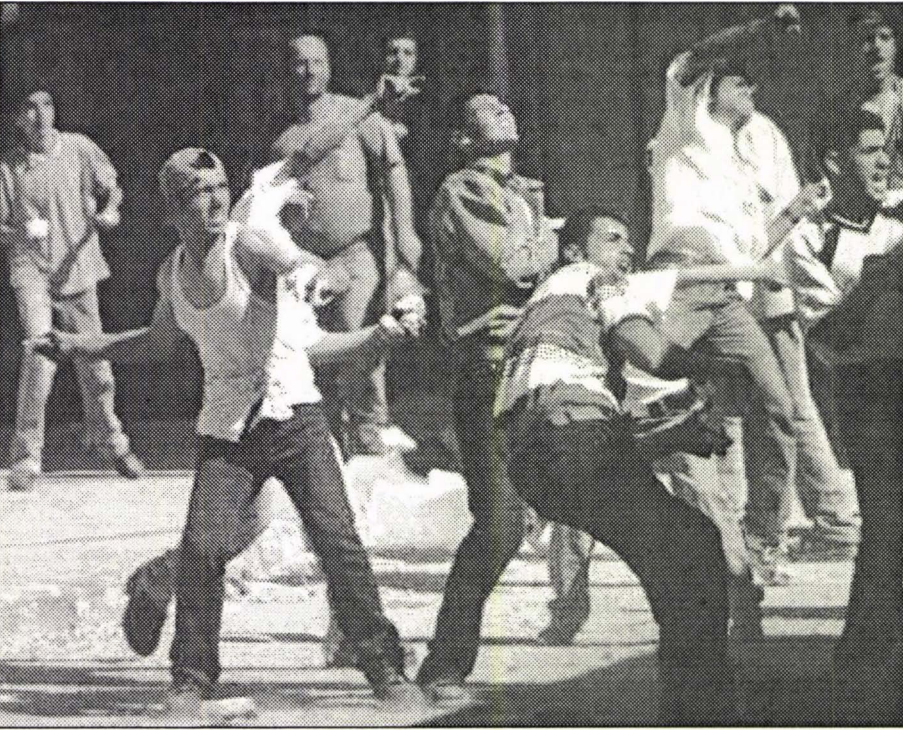
İşte 2000'e gelindiğinde, Filistin halkı intifadasını daha da büyütürken ABD barışına yanıt veriyor. Bu, bir halkın özgürlük tutkusunun yokedilemeyeceğinin

kanıtıdır.

Intifada'nın aynı zamanda FKÖ önderliğine karşı olduğunu söylemiştik. FKÖ önderliğinin emperyalist dayatmalara teslimiyet politikasının sonu tam bir iflas olmuştur. Filistin halkının son çıkışı bu politikalara daha fazla yedeklenmeyeceğinin eylemli ifadesidir. Taviz üzerine tavizler eşliğinde halka vaadedilenlerle gerçekler arasındaki mesafe somut sonuçlarıyla ortaya çıkmıştır.

Arafat'ın önderliğinde kurulan rejim siyasal olarak iflas ettiği gibi, halkın yaşadığı ekonomik yıkım gelişen hoşnutsuzluğun diğer nedenidir. Yolsuzlukların ayyuka çıktığı, sefaletin derinleştiği, bürokrasinin bütçeden aldığı payın yüzde 60'lara vardığı bir rejimde halk yalan ve vaadlerle kandırılmaz ve kandırılmamıştır. Filistin halkı tercihini emperyalist "barış"tan yana değil özgürlük mücadelesinden yana yapmıştır. Bu tercihte FKÖ yönetiminde kurulan rejimin halka yaşattığı sefalet de belirleyicidir. Düne kadar Filistin polislerinin kendi halkına karşı kullandığı kurşunlar da unutulmamıştır. Bu da göstermektedir ki, emperyalist politikalara teslim olan, ondan kopuşu gerçekleştiremeyen bir önderlik adaletli bir sistem kuramaz. Ve uygulananlar eninde sonunda kendi önderliğine de yönelen bir savaşımın ateşleyicisi

olur. Filistin örneği bu açıdan da ulusal kurtuluş mücadelelerinin kalıcı çözümünün ne olduğuna çarpıcı bir örnektir.

Şimdi FKÖ önderliği yükselen dalganın önüne geçemediği içindir ki, yıpranan önderlik misyonunu bu dalga üzerine binerek onarmaya çalışıyor. Fakat ilk fırsatta yine Filistin halkının mücadelesinin önüne geçmeye çalışacaktır. Emperyalizmle girdiği ilişki, ona daha farklı davranma imkanı vermemektedir.

Devrimci önderlikten yoksunluk mücadelenin en temel zayıflığıdır. Bölgedeki gerici dinsel örgütlenmeler bugün için öne çıkmış olsalar da, halkı sefalet ve yıkımdan kurtaracak politikalara sahip değillerdir. Dinsel temelde İsrail karşıtlığı üzerinden politikaların ve kurulan rejimlerin örnekleri Ortadoğu'da fazlasıyla mevcuttur. Neye çare olabildikleri bölge halklarının deneyimleriyle açığa çıkmıştır. FKÖ'nün yarattığı boşluğu doldurmak üzerinden kendilerine alan açmaya çalışan gerici örgütlenmelerin başarısı da ancak geçici olabilir.

Yeni intifada '87'yi aşmıştır

Yeni intifadanın '87'yi aştığını bugün burjuva medya dahi teslim etmek zorunda kalıyor. İntifada Filistin'in bütün şehirlerine yayıldığı gibi, İsrail topraklarını da kapsamıştır. '87'den farklı olarak nicel katılım da oldukça ileridir. Süreç mücadele dinamiklerini mayalamış ve son gelişmeler bu birikimi açığa çıkarmıştır.

Bir halkın belleğinin kolay kolay silinemeyeceği, aynı zamanda eylem biçimleri üzerinden kanıtlanmaktadır. '87'de İntifada'ya girişen halk bugün eylemini daha da geliştirerek ortaya koymaktadır. Salt emperyalist dış odaklara karşı değil, kendi teslimiyetçi önderliğine de yönelmektedir.

Bu deneyimi her açıdan doğru değerlendirmek gereklidir. Özellikle kardeş Kürt halkının Filistin deneyiminden çıkartacağı dersler çok önemlidir. Kürt halkının çok daha ağır koşullarda girdiği süreci Filistin halkı

tamamlamaktadır. Deneyimlerden yararlanılabilirse, bu acıları tekrar yaşamak gerekemeyebilir. Kaldı ki bu topraklarda bunun olanağı fazlasıyla mevcuttur. Komünist işçi partisinin varlığı bu bakımdan da büyük bir olanaktır.

Gerçek barış sosyalizmde!

Filistin'de son gelişmelerle birlikte bölgede ve dünyada kitlesel gösteriler gerçekleşti. Bu salt Arap milliyetçiliği ya da müslümanlıkla açıklanamaz. Filistin halkı anti-emperyalist birikimin ortaya çıkışının yeni ve anlamlı bir vesilesi oldu. 2000 yılı boyunca dünyanın değişik yerlerinde süren anti-emperyalist gösterilere bu kez Filistin halkı soluk taşıdı.

Ortadoğu'da her zaman anti-emperyalist bir mücadele dinamiği olduğu biliniyor. Hiç kuşkusuz bu, emperyalizmin bölge halklarına yaşattığı acı ve yıkımdan bağımsız değil. Onca zengin petrol yataklarına karşın sefaletin diz boyu olduğu, gelir dağılımındaki uçurumun her geçen gün açıldığı, en ufak bir başkaldırıda tepelerine bombaların yağdığı bir bölgede anti-emperyalist bir damarın olmaması mümkün değildir. Bunun dönem dönem dinsel görünüm alması yanıltıcı olmamalıdır. Önderlik boşluğu bugün için dinsel gerici örgütlenmeleri öne çıkarmıştır. Öte yandan, anti-emperyalist mücadeleyi ciddiyetle yürüten modern devrimci örgütlenmeler de hep olmuştur.

Filistin'deki son gelişmeler, Ortadoğu'da emperyalist çıkarlar doğrultusunda statükolar oluşturmanın sanıldığı kadar kolay olmadığını, öte yandan emperyalist egemenlik koşullarında gerçek ve kalıcı bir barışın mümkün olmadığını göstermiştir. Ortadoğu'ya da kalıcı ve gerçek barış ancak birleşik bir sosyalist cumhuriyetle gelecektir. Bugün Filistin halkı emperyalist barışın sonunu hazırlamaktadır. Yarın bölgenin emekçi sınıfları ve ezilen halkları birlikte sosyalizmde gerçek barışı tesis edeceklerdir.

Barış süreci çifte standarttan ibaret

Edward Said

Baştan beri yanlış aktarılan, defolu Oslo barış süreci son aşamasına girdi; şiddetli çatışmalar, İsrail'in orantısız yıkımı, geniş çaplı Filistin ayaklanması ve büyük bölümü Filistinli olmak üzere önemli can kayıpları... Ariyel Şaron'un 28 Eylül'de Harem-üş Şerif'e yaptığı ziyaret Ehud Barak'ın onayı dışında gerçekleşemez. Başka türlü göbekli, yaşlı savaş suçlusu binlerce asker eşliğinde oraya nasıl gidebilir? Ziyaretin ardından Barak'a destek yüzde 20'lerden 50'lere fırlarken, sahne daha sert davranacak ulusal birlik hükümeti kurmak için hazır hale geldi.

Bu karışıklığın belirtileri 1993'teki başlangıçtan beri mevcuttu. İşçi ve Likud partili liderler Oslo'nun, Filistinlileri, İsrail tarafından çevrelenen, birbiriyle temassız bölgelere ayırma amacıyla olduğunu açıkça dile getirdi. Rabin, Peres, Netanyahu, Barak hükümetleri döneminde istimlaklar, yıkımlar sürerken, Yahudi yerleşimlerinin sayısı katlandı. (Batı Şeria ve Gazze'ye 200 bin Yahudi geldi. Kudüs'se bu rakama tek başına ulaştı). İşgal sürerken, Filistin egemenliğine dair en küçük adımlar İsrail'in istekleri doğrultusunda ertelendi, iptal edildi. İşgal altındaki Doğu Kudüs saldırgan bir İsrail kampanyasına hedef oldu. Filistinliler görmezden gelinerek şehrin İsrail'in "ebedi ve bölünmez başkenti" olduğu iddia ediliyor. 4 milyon Filistinli mülteciye -dünyanın en eski ve en kalabalık sürgün kitlesi- geri dönüşü ve tazminatı unutmaları söylendi.

İsrail hâlâ kurban rolü oynuyor

Mossad ve CIA tarafından desteklenen yolsuz ve baskıcı bir rejimin tepesindeki Yaser Arafat, ABD barış ekibi İsrail lobisinin eski çalışanlarıyla doluyken, Washington yönetiminin arabuluculuğuna dayanmaya devam etti. Uysal fakat halk tarafından seilmeyen, yalıtılmış Arap şefler (özellikle Mısır lideri Mübarek) aşağılayıcı bir şekilde Amerikan çizgisinde yer almaya zorlandı; böylece ülkelerinde, kalan inandırıcılıklarını da yitirdiler. İsrail'in temelsiz güvenlik sorunu, abes istekleri ve öncelikleri hep ilk sırada yer aldı.

Barış sürecinin ardında gerçeğin yanlış anlaşılmasından kaynaklanan iki İsrail/Amerikan öngörüsü bulunuyor.

İlk olarak, 1948'den beri yeterince ceza ve kavga olduğu ve Filistinlilerin pes edip, Arafat'ın yapmış olduğu gibi tavizin tavizine razı olacağı yolunda. Böylece Filistinliler davaları bırakacak ve İsrail affedilecek. Bu yüzdendir ki 'barış süreci' Filistinlilerin geçmişteki kayıplarına, sürülmelerine ve devletsizliklerine önem vermezken, en gelişmiş ordulardan birine sahip nükleer güç İsrail hâlâ kurban rolü oynuyor. ABD, Irak ve Kosova'da mülteciler yüzünden savaşa tutuşurken, 1948 trajedisi hakkında hâlâ resmi bir tanımlama yok. Ancak Araplar için gerçek, temeldeki adaletsizliğin yansıması görüldüğü sürece kimse halkın unutmamasını bekleyemez.

İkinci olarak, yedi yıl boyunca Filistinlilerin ekonomik ve sosyal durumu kötüleşirken, İsrail ve ABD'li siyasetçiler borazan çalarak başarılarını ilan etti. BM'yi ve diğer kurumları dışlayarak, yanlarına taraflı medyayı alarak gerçeği değiştirip 'barışın' zaferlerinden dem vurdular.

Şimdi İsrail'in helikopterlerine karşı Arap dünyası ayağa kalkarken, İsraili Araplar üçüncü sınıf vatandaş muamelesine karşı başkaldırırken, statüko yıkılıyor. BM'de yalıtılan, İsrail'in hamisi olduğu için Arap dünyasında seilmeyen ABD'nin artık yapacak katkısı kalmadı. Bundan sonra geçiş anlaşması olamaz. En ilginçiyse, ABD, Avrupa ve İsrail'deki barış âşıkalarının insanlar boğazlanırken ya şiddeti desteklemesi, ya da Filistinlilere yönelik hayal kırıklıklarını belirtmesi. En kötüsü de, İsrail lobisinin etkisindeki Amerikan medyasının olayları çarpıtarak vermesi, İsrail'in kuşatıldığından bahsetmesi. ABD yönetimi Sırbistan'da halkın adaletsizliğe karşı ayaklanmasına alkış tutarken, Filistinlilerin aynı gerekçeyle sokaklara döküldüğünü görmezden geliyor.

Bence yeni İntifada bir ölçüde Arafat'a da yönelik. Yıllarca halka vaatler dağıtan Arafat yolsuz bir rejim kurdu. Bütçenin yüzde 60'ı bürokrasi ve güvenliğe aktarılırken, altyapının payı yüzde 2 oldu. Kendi muhasebecisi bile 400 milyon doların kayıp olduğunu kabullendi. Uluslararası patronları bunu 'barış süreci' adına kabullenebilir, ancak bu kelime artık Filistinlerin en nefret ettiği sözcük haline geldi.

Artık kutsal topraklarda alternatif bir barış planı beliriyor. Oslo sürecine geri dönmeyen, BM kararlarından ödün vermeyen, İsrail işgalinin tamamıyla bitmesini öngören, İsrail mallarını ve hizmetlerinin boykotunu içeren... Ayrıca İsrail-Filistin barışı artık işgal bittiğinde eşitler arasında olabilir. Arafat dahil hiç bir Filistinli daha aşağısını kabul edemez.

The International Guardian'ın 12 Ekim '00 tarihli sayısından *Radikal* gazetesinden yapılan çeviri metnidir.

Kıbrıs'ta TC'nin yıkım programına karşı genel grev "Yıkım paketine karşı birleşelim!"

Türk devletinin dayattığı İMF patentli "istikrar paketi"nin Derviş Eroğlu hükümetince kabul edilmesine, Kıbrıs emekçileri hayatı felç eden bir günlük uyarı genel greviyle yanıt verdiler.

Genel grev, kamuda örgütlü beş büyük sendika; Kamu-Sen, KTAMS, KTOEÖS, KTÖS ve Kamu-İş ile Türk-Sen, Hür-İş ve Dev-İş federasyonlarına bağlı sendikaların yanısıra herhangi bir federasyona bağlı olmayan birçok sendika tarafından birlikte örgütlendi. Katılımın yüzde 80'lere ulaştığı genel greve, öğretmenler de katıldılar. Okullarda eğitim dururken, Basın-Sen'in greve katılmasıyla, resmi yayın organı Bayrak Radyo ve Televizyon Kurumu ile resmi haber ajansı Türk Ajansı-Kıbrıs çalışanları da greve gittiler. Bu kurumlarda da işler durma noktasına geldi. Ayrıca gemi ve uçak seferleri yapılmadı, arızalanan telefon hatları tamir edilemedi, hastaneler "acil durumlar hariç" hizmet vermedi.

Genel grev, salt işe gitmeme eylemiyle sınırlanmayarak miting alanlarına taşıdı. Lefkoşe'de yapılan mitinge binlerce emekçi katılırken, dayatma paket ve onun yerli uygulayıcısı kukla hükümet protesto edildi. "Yıkım paketine karşı birleşelim!" şiarı altında yapılan mitingte emekçiler, konuşmalar ve sloganlarla, yıkım paketini kabul etmeyeceklerini, bunun için mücadeleye devam edeceklerini ilan ettiler.

Denктаş öfkenin sokağa taşmasını engellemek için; grevin iş bırakmakla sınırlı tutulması, alana çıkılmasının Türkiye karşıtı bir provokasyon olacağı şeklinde tehditler savurdu. Ancak yıllardır adada Türkiye'nin kılıcını sallayan bu uşağa aldırılmadı. Sendika konfederasyonlarından Hür-İş ve Kamu-İş'in Denктаş'ın tehditleri üzerine üyelerini mitinge katılmamaya çağırmaları da boşa çıkarıldı. İşçi ve emekçiler miting alanına çıktılar ve verdikleri mücadelenin Kıbrıs'ın özgürlüğü, yıkım programının ise Türkiye'nin Kıbrıs'ı ilhakı için olduğunu haykırdılar. Mitingte "Ankara'nın dayatma paketine ve kuklalarına hayır!" yazılı pankartlar taşındı, "Denктаş, Eroğlu istifa!" sloganları atıldı.

Genel grevden bir gün önce de, "Bu memleket bizim platformu" tarafından bir miting düzenlendi. Bu miting devyıkım paketini, Türkiye'nin dayatmalarını ve kukla rejimi protesto gösterisine dönüştü, bağımsızlık ve özgürlük talepleri haykırıldı. Mitinge yaklaşık 15 bin kişi katıldı.

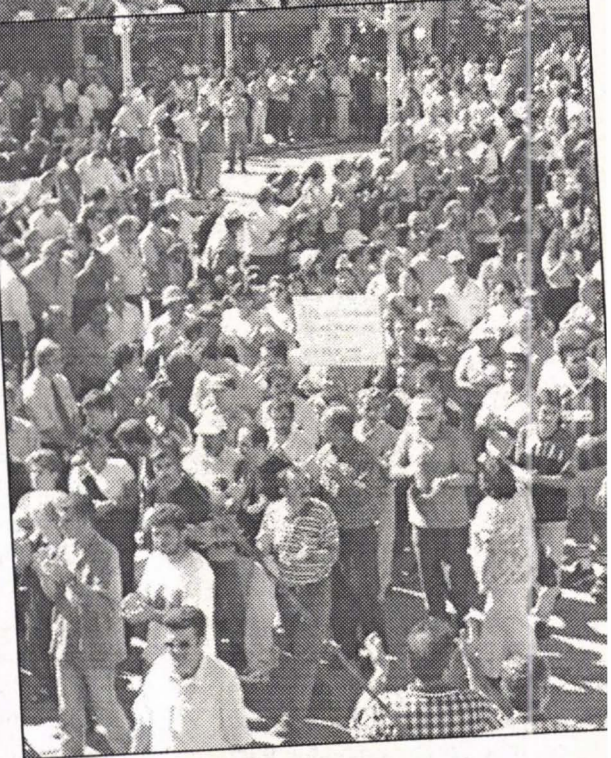
Türkiye'nin adadaki kukla rejimi aracılığıyla yürürlüğe konulan yıkım paketiyle, memurlara her üç ayda bir enflasyon oranında verilen maaş artışları kaldırıldı. KDV dahil tüm vergiler artırılırken, "kalkınma vergisi" adıyla yeni bir vergi getirildi. Ek mesai ödenekleri sıfırlandı ve sosyal yardım ödenekleri kaldırıldı. KİT'lerin özelleştirilmesi ve istihdamda indirim karara bağlandı. Kuzey Kıbrıs emekçilerinin yıllardır işgalin yarattığı yıkım altında ezilmeleri yetmiyor gibi, şimdi de kapitalist yağma ekonomisinin krizinin faturası dayatılıyor.

Bu yıkım paketinin yürürlüğe konulması için Türk devleti aylar boyunca Kuzey Kıbrıs'a adı

konulmamış bir ekonomik ambargo uygulamış, baskı ve şantaja başvurmuştu. Çeşitli iç hesaplar nedeniyle paketi kabul etmeyen Eroğlu hükümetine sonunda yıkım saldırısı kabul ettirildi. Paket tüm yıkıcı etkileriyle beraber uygulamaya sokuldu. Kıbrıs'ı yıllardır askeri işgali altında tutan Türk devleti, yarattığı ekonomik yıkımın faturasını böylelikle Kıbrıs emekçi halkının üzerine yıkacak ve gaspettiği kaynakların akışını güvenceye alacaktır.

Ancak Kıbrıs halkının sokağa taşan öfkesi, işgal karşıtı mücadele dinamiklerinin giderek büyüdüğünü göstermektedir.

Kuzey Kıbrıs'lı ilerici güçlerin ortak açıklaması:

**HALKIMIZA;
BU MEMLEKET BİZİM BİZ YÖNETECEĞİZ!
DAYATMALARA BOYUN EĞMEYECEĞİZ!**

Kıbrıs'ın kuzeyinde dağ gibi yığılan sorunların temeli siyasidir.

Kıbrıs Türkünün kendi ülkesini yönetmesi engellenmektedir.

Polisi ve askeri biz yönetmiyoruz.

Merkez Bankası, Kıbrıs Türk Hava Yolları, Kıbrıs Türk Petrolleri gibi kurumlar bizim kontrolümüzde değildir.

Bütün yatırımlar TC Lefkoşa Büyükelçiliği tarafından yürütülmektedir.

Siyasi kararlar koordinasyon kurulunda alınmaktadır.

Kısacası Kıbrıs Türkü kendi ülkesinde iktidar değildir.

Türkiye Cumhuriyeti yöneticileri tarafından dayatılan ve yerli işbirlikçileri sayesinde hayata geçirilmeye çalışılan Ekonomik Paket, Kıbrıs Türkünü ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel olarak tüketmeyi hedeflemektedir.

Bu paketin siyasal anlamı;

Kuzey Kıbrıs'ın TC'ye ilhakıdır.

Kıbrıs Türk Halkının varlığının tümüyle bu adadan silinmesi demektir.

Göç demektir.

Kıbrıs Türkü bu yok oluşu kabul etmeyecektir.

Bizler kendi ülkemizi yönetecek bilgi, yetenek ve güçteyiz.

Kıbrıs'ta Bağımsızlık, Demokrasi ve Barış Mücadelesini hep birlikte verecek, kendi ülkemizde inadına özgür ve onurla yaşayacağız.

Bu çerçevede düzenlenecek her türlü eyleme destek verecek, halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük mücadelesinin yanında olacağız.

CTP, YBH, KTÖS, KTOEÖS, DEV-İŞ, DEVRİMCI GENEL İŞ, EMEK-İŞ, BES, TÜRK-SEN, KTAMS, KTMMOB, EL-SEN, TEL-SEN, BASIN-SEN, BEL-SEN, TIP-İŞ, YÖN-SEN, KOOP-SEN, GÜÇ-SEN, DAÜ-SEN, PEY-SEN, Mağusa Türk Genel-İş Sendikası, K.T. Esnaf ve Zanaatkarlar Odası, K.T.Hayvan Üreticileri Birliği, YKB, Kıbrıs Türk Sanatçı ve Yazarlar Birliği, Haklar ve Özgürlükler derneği, Girne Halk Sanatları Derneği, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, EKİM Kültür-Sanat Derneği, Kıbrıs Sanat Derneği, Barış Derneği, Barış ve Demokrasi İnsiyatifi, KIB-YAY, Naci Talat Vakfı, Kutlu Adalı Vakfı, Barış ve Federal Çözüm için Kadın Hareketi, Kadın Araştırmaları Merkezi, Kıbrıslılar Bilim, Eğitim, Sağlık ve Dayanışma Derneği (KİBES), Gençlik Merkezi, Çağ-Sen

17/10/2000

(17 Ekim tarihinde yapılan mitingde halka dağıtılan bildiri)

Yükselmeye başlayan dalga

Ergin Yıldızoğlu

Küreselleşmeye karşı ilk tepkiler, ABD küreselleşmenin meyvelerini toplamaya, finansman ve tüketim gücüyle dünya ekonomisini de peşinden sürüklemeye başladığı, diğer bir deyişle işlerin görelî olarak iyi gittiği (Asya krizini saymazsak!), ABD ve Avrupa'nın enflasyonsuz, istikrarlı bir büyüme yaşadığı dönemde başladı. Bu tepkiler, Asya krizinin arkasından, 1990'ların son çeyreğinde yaşanan hızlı bir toparlanma döneminde yoğunlaştı.

Şimdi 2000 yılının başında hızla yaşamsal bir anlam kazanan sorular şunlar: Bir görelî refah döneminde bu derecede hızla büyüyen toplumsal muhalefet, ABD ekonomisi, hatta Avrupa ekonomileri yavaşlamaya, bunu da dünyanın geri kalanı izlemeye başladığında, diğer bir deyişle geniş kitlelerin yaşamı daha da zorlaştığında nasıl bir yoğunluğa ulaşacak, hangi siyasi-ideolojik enerjileri harekete geçirecek? Bu enerjilerle tüm insanlık için daha iyi bir gelecek inşa etmek mümkün olacak mı?

Küreselleşme karşıtları

Tarihsel hafızalarını korudukları için küreselleşme söylemini hemen, daha 1990'ların başında tanımış ve teşhir etmeye başlamış kimi sosyalistleri bir kenara bırakırsak, "ekonomik küreselleşmeye" ilk "saygın tepkiler", 1990'ların ortasında Asya krizinden az önce başladı. Bu köşenin okuyucuları, bu tepkileri, çoğu zaman adeta daha yeni basılan kitapların ve makalelerin mürekkepleri kurumadan aktarmaya çalıştığımızı hatırlayacaklardır. Bu eleştirilerden hareketle (Fransız işçilerinin neo-liberalizme karşı kitlesel ve başarılı eylemlerini de gözönüne alarak), 1996'da havanın artık değişmeye başladığını yazmıştık. Bu "saygın" eleştiriler, başıboş, çevre koşullarına ve insan haklarına duyarlı bir küreselleşmenin yaratmakta olduğu toplumsal sorunların, IMF uyum programlarıyla darmadağın edilen Rusya'da, parçalanmış Yugoslavya'da, yangın yerine dönen Afrika'da yaşananların tüm dünyada tepki çekmesinden, geniş bir hoşnutsuzlar cephesinin şekillenmesinden, karşı bir tepkinin oluşmasından endişe ediyorlardı.

Bu tür kitabı ve "saygın" uyarıların yanısıra küreselleşmeye, neo-liberalizme karşı doğrudan kitlesel eylemlere, genel grevlere, hatta "silahların eleştirisine" öncelik verenlere de rastlamaya başlamıştık. Üstelik bu eylemler, hatta silahlı eleştiriler (Subcommandante Marcos vb.) dünyanın geri kalanında da ilgi ve sempatiyle karşılanıyordu.

Asya krizinden sonra bu kitlesel eleştiriler giderek arttı, yayılmaya başladı, modern teknolojinin ve internetin etkisiyle dünyanın en ücra köşelerinden metropollerin merkezlerine kadar muhalefet hareketleri birbirini bulmaya, enerjilerini, bilgilerini paylaşmaya, birleştirmeye başladılar. Neo-liberalizm ve küreselleşme politikaları, kapitalizmin ekonomik krizine çare bulmaya çalışırken adeta arı kovanına çomak sokmuşlardı. Var olan sosyoekonomik yaşam koşullarının şu veya bu yanına karşı çıkanların enerjileri ve tepkileri birleşir ve uluslararası bir hareket şekillenirken, bunun içinde yavaş yavaş da bir hedef ve amaç ortaklığı aranmaya başlıyordu.

Kapitalizme karşı tutum

Kadın sorunu, çevre sorunu, gelişmiş ülkelerdeki göçmen işçilerin yaşam koşulları, az gelişmiş ülkelerdeki işçilerin, kadınların, çocukların çalışma koşulları, yeni silahlanma yarışı, askeri harcamalar, büyük şirketlerin etkinliklerinin ekonomik, kültürel sonuçları gibi konularda hareket eden bir muhalefet giderek önce küreselleşmeye, sonra hızla büyük şirketlere, ABD hegemonyasına, yani "gerçekten var olan kapitalizme" karşı tutum almaya başladı. Muhalefet dalgası giderek antiemperyalist ve adı açıkça konmasa da bir antikapitalist özellik kazanmaya başlayacaktı.

Yeni dalga tarih sahnesinde...

Bu uluslararası hareket ilk kez, küreselleşmeyi ve sonuçlarını yasalaştırmaya kalkan MAI'ye karşı direniş sırasında, hem de beklenmeyen bir yaygınlıkta ve etkide su yüzüne çıktı: 600 sivil toplum örgütü küresel bir anti-MAI kampanyası yaratmıştı. Kısa sürede, modern teknolojinin bu şekilde yaygın kullanımıyla, küreselleşmeyi teşhir eden, mücadele tekniklerini yaygınlaştıran, ortak bir hafıza ve bir bilinç oluşturmaya başlayan haberlerin, anekdotların, teorik malzemelerin dünyanın her yanında yayılmaya başlaması bir şey daha gösteriyordu: 1968'in düş kırıklığından sonra aydınlarla toplumsal muhalefet hareketleri arasında oluşan kopukluk ilk kez yeniden kapanmaya başlamıştı: Teori şimdi yeniden pratikle buluşuyordu.

Diğer taraftan, Seattle'da DTÖ'nün çökme süreci, küreselleşme karşıtları yelpazesinin sanıldan çok daha geniş olduğunu ortaya koydu. Sokakta çevreciler, kadın hakları savunucuları, çeşitli ezilen ulusların, etnik, dini azınlıkların temsilcileri, işçi hareketi neo-liberalizmi protesto ederken toplantı salonunda da ilk kez garip bir hava vardı. Az gelişmiş ülkelerin temsilcilerinin huysuzlanmaya başladığı, "Washington Consensus" karşısında eski uysallıklarını kaybettikleri görülüyordu. Düne kadar küreselleşmenin peşine takılarak kırıntılarından nemalanmayı uman bu kesim, şimdi hem kendi ülkelerindeki toplumsal muhalefetin baskısından, hem de ABD ve Avrupalı şirketlerin Asya krizinde sergilediği talancı işleyişten korkuyordu. Üçüncü dünyanın liderleri de kendi ekonomilerini, kendi zenginlik kaynaklarını başkalarına talan ettirmek konusunda artık eskisi kadar uyumlu değillerdi.

Küreselleşme kuşkularının ya da korkunun sistemin kalbine kadar nüfuz ettiğini gösteren gelişmeler de vardı. Küreselleşmenin temelini oluşturan neo-liberal politikalara, "serbest piyasa" doktrinine tepkiler, gelişmiş ülkelerin politikacılarını da etkilemeye başlamıştı.

Büyük şirketler hedef oluyor

Bir Financial Times yorumunda belirtildiği gibi, "büyük şirketler" hem küreselleşmenin öncüleri olarak, hem de ülke içinde gelir dağılımını daha da bozdukları için, eleştirilere hedef olmaya başladılar (11.9.2000). Küreselleşmeye karşı muhalefet, Washington Consensus'ü inşa edenleri bile etkiledi. Dünyün "popülist" görüşleri, bugün örneğin ABD başkanlık seçimlerinde Demokrat Parti adayının, alt sınıfları ve işçileri keşfetmesinde olduğu gibi, seçim propagandasına konu oluyordu. IMF ve Dünya Bankası, dilini değiştirmeye zorlanıyor, dünya âleme, ne kadar anlayışlı ve vicdanlı olduğunu, politikalarında kimi düzenlemeler yapmaya hazır olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Tüm bu gelişmeler, Asya krizinden sonra salt ekonomik değil, ideolojik ve siyasi alanda da küreselleşme sürecinin derin bir krize girdiğini gösteriyor. SSCB'nin çökmesinin psikolojik etkileri de geride kaldı. Şimdi, "soğuk savaş" tanımayan yeni bir kuşak tarih sahnesine çıkıyor. Üstelik önümüzdeki dönemde, ekonomik yaşamın daha da zorlaşacağını, sınıflar, ülkeler, etnik gruplar arasındaki çelişkilerin daha da keskinleşeceğini gösteren çok sayıda işaret var.

Tüm bunları biraraya koyduğumuzda, önümüzdeki dönemde küreselleşme karşıtı hareketlerin daha da yayılacağını, güçleneceğini, teorik-pratik programları açısından daha da gelişeceğini, uzun bir süredir siyasi söylemin merkezinden kovulan emek-sermaye çelişkisinin tekrar siyasi düşünce alanında eski önemini kazanacağını söylemek sanırım yanlış olmaz.

Muhalefet dalgası giderek antikapitalist ve antiemperyalist nitelikler kazanıyor. (Cumhuriyet/16 Ekim '00)

İş güvencesi oyunu

Atilla Özsever

İşverenin tazminat yükü azalıyor

Yazarımız Güngör Uras, 12 Ekim tarihli "İş güvencesi" yazısında iş güvencesi tasarısının işverene yeni yükler getirdiğini ifade ediyor. Uras, "Kıdem ve ihbar tazminatlarını olduğu gibi koruyarak, bunların üzerine sendikal teminat, kötü niyet tazminatı, dava süresinde ücret ödeme mükellefiyeti gibi yeni yükler bindirmek, Türk işverenin rekabet gücünü yok eder. İşveren bu yükü kaldıramaz" diyor. Acaba öyle mi?

Tasarı, yeni bir sendikal teminat getirmiyor, zaten 2821 sayılı yasanın 31. maddesinde bu teminat var. Kötü niyet tazminatı da 1475 sayılı yasanın 13. maddesinin son fıkrasında var. Kötü niyet tazminatının uygulaması da yok, ölü doğmuş bir madde.

Dava süresinde ücret ödeme mükellefiyetine gelince.. İşveren, sendika üyesi olması nedeniyle işten çıkarılan işçiyi işe iade edip başlatırsa bu ücretleri ödeyecek. Tasarıda işe iade mecburiyeti yok. İşe iade etmeyince de bir yıllık ücreti ödeyip böyle bir yükten kurtulacak. Yalnız burada kanun yazma tekniği açısından bir netlik olmadığı için, işçinin işe iade edilmemesi halinde boşa geçen sürede ücret ödenmesi tartışma konusu.

Miktar bir yıla sınırlı

Aslında tasarıda, işverenin tazminat yükünü azaltıyor. Mevcut uygulamada 2821 sayılı yasanın 31. maddesine göre, sendikal nedenlerle işçi işten çıkarılırsa işçiye ücretinin bir yıllık tutarından az olmamak üzere bir tazminat ödeniyor. Oysa tasarıda bu madde, işçinin bir yıllık ücreti tutarıyla sınırlandırılıyor.

İş güvencesi oyunu

Kimi sendikal çevreler ve iş hukuku uzmanları, ciddi bir önlem getirmeyen iş güvencesi tasarısıyla ilgili tartışmanın gerisinde bir "oyunun" yattığı iddiasında bulunuyorlar. Görüşleri şöyle:

"Çalışma Bakanlığı'nca hazırlanan iş güvencesi tasarısının işten çıkarmayı önleyici, gerçek iş güvencesi getiren yapırımcı bir gücü yok. Tasarı, TBMM'ce onaylanan 158 sayılı ILO sözleşmesini de kapsamıyor. Sendikal güvence de zaten mevcut yasada var. O halde Bakan Yaşar Okuyan ile işverenler arasında neden bu kadar sert tartışmalar oluyor?

ANAP'a destek arayışı

Bakan Okuyan, anketlerde yüzde 10'un altına düşen ANAP'a kamuoyunda, işçi kesiminde belli bir itibar kazandırmak ve bu arada SSK'nın özerkliğine tam anlamı ile son veren, sosyal güvenliğin özelleştirilmesine olanak sağlayan dört KHK üzerindeki dikkatleri başka bir yere çekmek için iş güvencesi tartışmasını başlattı.

TİSK ve işverenler de bunu fırsat bilip başta kıdem tazminatı olmak üzere çok sayıda kazanılmış hakkı budayan, esnek çalışmayı öngören bir iş kanunu taslağını gündeme getirdiler. Bu kızışan tartışma sonunda, iş güvencesi tasarısına 158 sayılı ILO sözleşmesinin bazı şartlarını koyup esas itibarıyla işverenlerin iş kanununun koşullarını 1936 dönemine götüren, ciddi hak kayıplarına yol açan taslağı yasalaşabilir.

TİSK Başkanı Refik Baydur'un dediği gibi 'sermayeyi destekleyen bir parti olarak' ANAP da, işçiye hak kaybı sağlayan bu yeni düzenlemeden rahatsız olmaz, büyük bir ustalıkla işlevini yerine getirmiş olur. Ya da hiç bir yasa çıkmazsa, işverenler kendi taslakları yönünde bir ön kamuoyu yaratmış olur". (Milliyet, 18 Ekim 2000)

Bir kitap:

“Benden selam söyle Anadolu’ya!” Anadolu’da değişen bir şey yok!

Tahir Solmaz

İnsanın doğup büyüdüğü yerlerin izleri bir ömür boyu silinmez. Hatıralar çekip götürür rüzgar fısıltılarıyla, mazinin çocukça şarkılarına... Kavak ağaçlarının pamukları çarpar yüzünüze. Tandır ekmeğinin hüznü, ama bir o kadar da ayrıksı kokusu... Yaşlı kadınları bambaşkadır... Ellerimizde naylon torbalar, damağımızda nane ve karamela kokusu...

Yoksulluğu ve acıyı, en çok analarımız öğretti bize. Dizlerine vura vura ağlayan ve gözlerindeki yaşın hiç dinmediği analarımız. En çok onlar öğretti bize ağlamayı. Onların gözleriyle ağlamayı tattığımız günden beri hep sıkışır yüreğimiz, kızaran gözlerimizde ter, ağzımızda dişlerimizin gıcirtısı, hiç rahat bırakmaz bizi...

En çok uykuyu severdik. Uykuya hiç doymadan, yarı açık gözlerimizle sabahın bir saatinde dizilirdik yollara. Araba tamircisinde, karın tokluğuna sopa yer, akşamları belediye otobüsünde, uykunun en güzel yerinde duraklarımız yitik bir kent olurdu. Çırak düşlerimizde hep ayazlı bir sabah ve akşamın karanlığında yorgunluk fırsat vermezdi hiçbir şeyi doya doya yaşamaya... Herşey unutulur; yoksulluk ve acı asla! Mazi, her zaman bir sığınak değildir. Yoksul, ama güzelliklerini unutmadığımız o günlerin acısını, hiçbir gurbet silemez! “Doğduğum yer değil, doğduğum yer” derler. Ne acı! Oysa doğduğumuz yerlerde de doyabilmeliydik...

“Benden Selam Söyle Anadolu’ya”, birden geçmişe götürdü beni. Anadolu insanının yazgısı, acısı, sevinci... Demek hala değişen pek bir şey yok. Hala gözler yaşlı ve hayat çetin...

Dido Sotiriyu, yemişleri baldan tatlı Aydın’da doğmuş, sonra zorunlu olarak Yunanistan’a göçmüş yurtsever bir yazar. İkinci paylaşım savaşında yeraltında çalışmış, Alman faşizmine karşı mücadele etmiş, ama doğup büyüdüğü Anadolu’ya hasretini hiç tüketmemiş. “Benden Selam Söyle Anadolu’ya”da “kurgu” yok denecek kadar az. Gerçekliğe çok yakın. Birinci tekil şahıs üzerinden anlatı olması bu gerçeği değiştirmiyor.

Hikayemizin kahramanı Manoli Aksiyotis’i, Sotiriyu şöyle tanıtır: “Manoli Aksiyotis, Anadolu Rum köylüsünün sembolüdür. 1914-1918 arası Amele Taburu’nda bulunmuş, Anadolu’yu Rum istilasıyla birlikte Elen üniformasını sırtlamış, esaret görmüş ve nihayet Yunanistan’da mülteciliğin zehirli ekmeğine ortak olmuştur. İltica ettikten sonra kırk yıl boyunca dokerlik, sendikacılık yapmış; 2. Dünya Savaşı’nı izleyen Yunan Milli Direniş Hareketi’ne katılmıştır.

Şimdi bize düşen, tarihin sayfalarını yavaş yavaş açarak, geçmişin kulvarından bugüne koşmaktır...

Egemen sınıflar tüm insanlık tarihi boyunca ezilenlerin birleşmesini, ortak hareket etmesini engellemeye çalışmıştır. Ahlak, din, töre vb., halkların birleşmesinin, ortak hareket etmesinin önünde engeller olarak egemenler tarafından sürekli kullanılmış ve kışkırtılmıştır. Sömürücüler kendi

sınıfsal tahakkümleri için tebalarını kendi bayrakları ardından sürüklemeyi, “başkaları” için ölmeye hazır hale getirmeyi başarmışlardır. Bunun tersi örnekler yok değildir. Anadolu’da Şeyh Bedrettin isyanında Rum, Türk, Hıristiyan, Müslüman isyancılar, “yarın yanağından gayri herşey ortaktır bizde” diyerek isyan etmişlerdir. Kapitalizm geri toplumsal sistemlerin maddi zeminini yoketmek, kendi egemenliğini evrensel kılmak için zorunlu olarak bu önyargıların kırılmasının koşullarını yaratmıştır. Ancak o da tüm sömürücü sınıflar gibi başı her sıkıştığında bu önyargıları yardımına çağırmıştır. İnsanlık tarihinde en büyük yıkım ve barbarlıkların kaynağı kapitalizmdir. 1. ve 2. Dünya Savaşı bu gerçeğin yalnızca bir kısmıdır. Anadolu’da farklı milliyetlerden halklar, önyargıların gücüne rağmen, asırlarca birlikte yaşayabilmişlerdir. Ama kapitalizm girdiği her yerde, halkların birbirlerinin boğazını sıkması için her türlü entrikaya başvurmuştur.

Manoli Aksiyotis, çocukluğunu hep özlemle anar. Doğup büyüdüğü yerlere adeta hayrandır: “Şu yeryüzünde cennet diye bir şey varsa, bizim Kırkica’nın o cennetin bir parçası olması gerekti. Ormanlarla kaplı dağlı bir bölgede kuruluydu köy. Önümüzdeki denize kadar göz alabildiğine uzayan Efes ovası... Ve baştan başa yemiş bahçeleriyle, incirliklerle, zeytinliklerle, tütün, pamuk, mısır ve susam tarlalarıyla dolu olan bu ova bizim köye aitti.” Annesi, yumuşak başlı bir kadındı, kocasının tüm huysuzluklarına, dudaklarında hep aynı gülümsemesiyle boyun eğen, acılarını içine atan... Baba despot ve otoriter. Oğlu Manoli’ye, bir horoz şekeri ya da ufak simit bile almayan, tek metelik olsun vermeyen bir baba. Hatta aldığı oyuncağını parçalayan “işe yaramayan” şeylere para kaptırmamayı öğütleyen bir baba. Manoli babasından yediği ilk sopanın ardından yıllar sonra dönüp şunları söylüyor: “Hayatımda ilk defa olarak karşı karşıya kalıyordum iktidarın o basiretsiz körlüğüyle, dehşete uğramıştım. O çağında nerden bilebilirdim ki ben, bütün ömrüm boyunca, hep bu körlükle savaşağım?”

Ege çok eskilerden beri ticaretin yapıldığı bir bölgedir. Bereketli inciri, zeytini, tütünüyle. Özellikle Rum tüccarlar, yalnızca yoksul Rum köylülerinin değil, Türklerin de kanını emerler. Manoli o çocuk yaşında can kardeşi Şevket’e bu durumu şöyle açıklıyor: “Hani Avrupalılar gibi giyinmiş adamlar var ya, şehirden kalkıp bizim köylere geliyorlar ve toptan satın alıp gidiyorlar ürünümüzü. İşte o adamlar hep tacir. Yani tüccar... Bizden kuru üzümü, inciri, zeytini, tütünü ucuz alıp şehirde pahalıya satıyorlar... Ve böylelikle kolayca, zengin oluyorlar, anlıyor musun?”

Şevket’le çocukça, sıkı bir dostlukları var. “Gavur-müslüman” olmak onlar için ciddi bir önyargı değil. Şevket, Manoli’yi çok seviyor ve kaybetmek istemiyor. “Bana bir mum yak... Belki

allahlarımız da bizim gibi arkadaş olurlar.”

Jön Türklerin ulusal pazarın yaratılması için Türklüğe özel vurgu yapması sonucu hortlayan şovenizmin, Anadolu’da yaşayan diğer halklara, özellikle de ticareti elinde bulunduran kesimlere yönelmesinin acısını, yine yoksul köylüler çeker. Ama Jön Türkler, emperyalistlerden ya da onların bankalarından bağımsız hareket etmezler. Alman kapitalistleri nüfuz alanlarını ele geçirmek için Jön Türkler üzerinden hareket ederler. O dönem Ortadoğu’da dağıtılan bir bildiri de şunlar söyler: “Eğer biz Türkler açsak ve ıstırap çekiyorsak, bunun bütün sebebi, servetlerimizi ve ticaretimizi ellerinde tutan gavurlardır! Bunların istismarına ve küstahlığına daha ne kadar göz yumacağız? Gavur mallarını satın almayın. Onlarla her türlü ilişkiyi kesin... Ne ihtiyacınız var dostluklarına? Onlarla sözümona kardeşçe geçinmek size ne kazandırıyor? Siz samimi olarak onlara sevgi ve servetlerinizi ikram ediyorsunuz ama onlar...” Tabii, bu propagandanın arkasında Filistin Alman Bankası vardır.

Birinci Dünya Savaşı başlıyor... Amele Taburları “gavurlar”dan oluşturuluyor. “Her akşam tıklım tıklım doluyordu kahveler; köylüler, ırgatlar, gençler, ihtiyarlar, papazlar kısık bir sesle tartışıyorlardı. Haberler boğuntu vericiydi. Dendiğine göre Türk hükümeti Hıristiyanlara hiç güvenmiyor ve onlara ne silah ne de üniforma vermeden Amele Taburu denilen özel çalışma birliklerine yolluyordu. Bu özel birliklere, ‘ölüm taburu’ demek daha doğru düşerdi.”

Tüm Rum gençleri bu ölüm mangalarına girmek zorundadır. Türk köyleri Rum köylülerine karşı ayaklanmaya başlar. Manoli 1915 Ocak’ında Amele Taburu’na alınır ve bu taburlarda binlerce Rum “asker” açıldıktan, işkenceden, bakımsızlıktan ölüyor gider. Ermenilerin katledilmesine de tanık olur Manoli. Manoli sürekli kaçar, sürekli yakalanıp yeniden getirilir. Amele Taburu’nun çevresindeki Sünni Türkler sürekli kinlerini kusarlar. Alevi Türkler ise, “Bizler Müslümanızdır. Ama tahtacılar mensup Müslümanızdır. Pek sevmeyiz Osmanlıları. Ama Hıristiyanları da zeki ve çalışkan oldukları için tutarız” derler. Manoli, Türklerin vahşeti karşısında mazlum ve ezilen bir halkın hassasiyetini ve duyarlılığını taşır ve sürekli sitem eder.

Yunanlılar İzmir’de çıkış hazırlığındadırlar. Türklerden çekinmezler artık. “Kafa değiştireceğimiz yerde, rol değiştirmiştik.” Bu sefer, Rumlar başlar katliama, tecavüze, yakıp yıkmaya, Manoli de bu öldürmelerden nasibini alır. Ellerine geçtiğinde direnişte taviz vermeyen “Kör Mehmet’in damadı”nı elleriyle kendisi öldürür. Ve belli bir zaman sonra, şöyle konuşur: “Şimdi Türklerin tarafına geçmişti cesaret ve direnç. Kadınlarıyla çocukları bile, sırtlarına erzak ve cephaneyi yüklenip ordularına ve çetecilere yardıma koşuyorlardı. Bütün ahali bizi casusluyordu; bakışlarıyla bile

vuruyorlardı bize. Kör Mehmet'in damadı ölmemişti, hayır, tepeden tırnağa cesaret kesilmiş insanlar fıskırmıştı onun kanından ..."

Manoli aynı zamanda yaşananlar karşısında nedeni ve niçini sürekli kendisine soran, yanıtını bulmaya çalışan bir askerdir. Yine kendisi gibi asker olan Giritli Mikita Drossakis'le tanışması yaşamında önemli bir dönüm noktası olur. Drossakis "sakıncalı" bir askerdir. Komünisttir. Önce söylediklerine inanmaz Drossakis'in. Ama söylediklerinin doğru çıkması, Manoli'yi kendisine daha fazla bağlar. "Drossakis'in mantığı her seferinde bende bir yankı buluyordu ama, bir türlü cesaret edip de dinleyemiyordum o yankıyı; dehşete kapılıp kaçıyordum hemen." Çünkü, Drossakis savaşın nedenlerini, neden burada bulduklarını sürekli anlatmakta ve önyargılarını kırmaya çalışmaktadır. "Kafasını biraz olsun çalıştırmak zahmetine katlanmayıp da omuz silkenler, aslında büyük bir suç işliyor! Ve sen, Aksiyotis, sen daha da suçlusun. Sanıyor musun ki tarihi yapanlar hükümet adamlarıyla generallerdir! Gözlerini yumar, kulaklarını tıkarsın, ama onların uçuruma doğru ittikleri bir tekerlek olup çıkarsın. Ama sen böyle aciz bir alet değilsin ki Manoli, halksın sen, halk! Ve olayları değiştirebilmek için anlamak zorundasın!

Lefter, Drossakis'in Girit'ten arkadaşıdır. Zengin bir ailedendir. O da aynı tümedendir. Sosyalizme inanır, ama mücadeleye kayıtsızdır. Fakat diğer yandan, Drossakis'i sever ve saygı duyar: "İlle de bize ikrar verdirecek, ille de sosyalist yapacak bizi! Ama gene de gıpta ediyorum ona vallahi: İnandığı şey için ölmeye hazır çünkü! Ne der bu biliyor musun? Devrimcinin fedakarlığı ... der ... bir kahramanlık değildir, bir zorunluluktur, hayatın bir emridir devrimcinin fedakarlığı! Devrimciysen, niçin ölürsün biliyor musun? Hayatı sevdiğin için, her an başkaldırmak üzere içinde uyuklayan yılanı, büyük egoisti, ben'i öldürdüğün ve kendini halk kitlelerinin yerine koyduğun için... Tarih sahnesinde şimdi halklar ilerlemekte ve..."

Ve savaş biter. Yunanlılar yenilir. Manoli'nin "kimseciği" kalmamıştır. Binlercesi gibi o da topraklarını terkeder. Gözleri dolu dolu, bir sandalla uzaklaşırken yurdundan, kendi kendisiyle konuşmaya başlar. "Şevket! Tanımadın mı yoksa beni? Ben, senin dostun... Ben, senin arkadaşın! Yıllarca birlikte güleb, beraber ağladık... Ne yapıyor Şevket? Ah Şevket; Şevket! Vahşi birer hayvan kesildik! Karşılıklı hançerledik, paramparça ettik yüreğimizi! Durup dururken!.. Ve sen... Kör Mehmet'in damadı. Hele sen! Niye öyle tiksiner bakıyorsun yüzüme? Öldürdüm evet seni, ne olmuş! Ve işte ağlıyorum... Sen de öldürdün! Kardeşler, dostlar, hemşeriler... Koskoca bir kuşak, durup dururken katletti kendi kendini!... Anayurduna selam söyle benden, Kör Mehmet'in damadı! Benden selam söyle Anadolu'ya... Toprağını kanla suladık diye bize gazezlenmesin... Ve kardeşi kardeşe kırdıran cellatların, Allah bin belasını versin..."

Sevgili Manoli, hayatını okurken çocukluğumun anılarına sürükledin beni. Ama senin yaşadıkların hala yaşanıyor Anadolu'da. Yanıbaşımızdaki mazlum bir halkın, Kürt halkının katliamından dolayı, bir milletin ferdi olmaktan utanıyorum. Seni okurken bir kez daha anladım ki, kapitalizm yıkılmadan bu vahşet, soykırım ve barbarlık hep devam edecek. Ancak sosyalizmi kurduğumuzda, tüm bunlara son verebileceğiz...

Yılmaz Güney'in "Duvar" filmi sinemalarda...

25 yıl önce Ulucanlar'daki vahşetin öyküsü

Yılmaz Güney'in Duvar filmi geçtiğimiz günlerde yapılan bir galayla gösterime girdi. Galanın açılışı, Burdur saldırısında kolu kopan Veli Saçılık'ın Oral Çalışlar'a gönderdiği mektubun okunması ve filmin oyuncularından Tuncel Kurtiz'in Ulucanlar katliamı, Burdur ve Bergama saldırılarını örnek vererek, Türkiye'de 25 yıl öncesi ve bugünkü cezaevi koşullarının hiç değişmediğini belirten konuşmasıyla yapıldı.

"Duvar"ın anlattıkları

Öykü, bundan 25 yıl önce Ulucanlar Cezaevi'nde geçer. Filmin senaryosu Yılmaz Güney tarafından gerçek bir hikayeden yola çıkılarak yazılmıştır.

1975 yılında Yılmaz Güney siyasi tutsak olarak Ulucanlar Cezaevi'nde kalmaktadır. Cezaevinin koşulları bugünkü koşullara benzer durumdadır. Sübyan Koğuşu denilen 4. Koğuş'ta (bu koğuş aynı zamanda 26 Eylül saldırısında yoldaşlarımızın şehit düştüğü koğuştur) yaşları 18'den küçük çocuklar kalmaktadır. Ve bu koğuşun pencerelerinde cam, içinde soba yoktur. Soğuk kış günlerinde çocuklar sefalet içinde yaşamaktadırlar. Filmde ağırlıklı olarak bu çocukların dramı anlatılır.

Cezaevinde yeni gelenlerin saçlarının kesilmesi, koğuştaki baskılar, angarya işlerin yaptırılması, cinsel tacizler, dayaklar, tecavüzler etkileyici sahnelerle anlatılır. Yılmaz Güney'in yoğun duyguları harekete geçiren tarzı filmde tam anlamıyla kendini gösterir. Film, en sıradan insanı bile isyan ettirecek sahnelerle örülüdür.

Senaryo, Yılmaz Güney'in "Soba, Pencere Camı ve İki Ekmek İstiyoruz" isimli romanının son bölümüdür.

Film birçok eleştirmen tarafından karamsar bulunmaktadır. Bir kurtuluş umudu göstermediği yönünde eleştirilir. Salt film üzerinden bakıldığında bu eleştiri bir parça olsun doğru gibi görünse de; bütün olarak romana bakıldığında, umutsuzluğun daha farklı bir bildiriye dayandığı görülür. Romanda Duvar filminin hapisteki çocukların hapse girmeden önceki yaşamları anlatılır. Güzel yaşamak amacıyla hırsızlık yaparlar. Bu, gecekondulu yoksul çocukların bireysel kurtuluş arayışlarıdır. Bu arayışların cevabı daha kötü duruma düşmeleriyle (hapse girmeleri, tecavüze uğramaları, sefalet içinde yaşamaları, en son birinin ölmesi gibi) verilir. Yeşilçam melodramlarındaki "mucize kurtuluşlar"a yüz verilmez.

Filmin sonlarına doğru çocuklar isyan çıkarırlar. Koğuşta barikat kurarlar. "İdarenin adamı"nın işçilerler. Son sahnede ise isyan kırılmış, çocuklar başka bir cezaevine sürgüne gönderilmişlerdir. Aslında başka cezaevine gitmek herkesin isteğidir. Yani Ulucanlar'da yaşadıklarından daha kötüsünün olamayacağını düşünerek, neresi olursa olsun, başka cezaevine gitmeyi bir kurtuluş olarak görürler. İsyen sonrası gittikleri başka cezaevi hayallerinin cevabını verir: Cezaevine girişte çıplak soyulur, duvar dibine dizilirler önce. Sonra cinsel tacizli kontrol ve arama, küfürler. Ardından sorgusuz sualsiz vahşice dövülürler.

Sonuç: Bu düzenden en küçük bir umut kırıntısı dahi beklenemez!

F tipi hücrelerin gündemde olduğu ve buna karşı kampanya yürüttüğümüz bir süreçte "hapishane filmi" denebilecek Duvar'ın gösterime girmesi, sermaye devletinin zindancılığının sinemanın diliyle etkili bir tarzda ortaya serilmesi anlamıyla olumludur. F tipi hücrelere karşı kampanyamızın bir aracı haline getirebileceğimiz oranda bize güç katacak, kampanyamızı yaygınlaştıracaktır.

Yılmaz Güney hücrelere karşı mücadelemizde aramızda...

Ümit'lerin, Habip'lerin, İsmetler'in anısına

Sevdanın doruğundayız artık
tuttuk geceden kayan şafağın türküsünü
öykümüzü anlatacak/şirimizi okuyacak
deli düşler bıraktık ardımızda

Öyle bakmayın ardımızdan yaşlı gözlerle
bu saçları ağarmış
beyni bilinçle donanmış
insan yürekli adam
sizin türkünüzü söylerken vuruldu kalbinden

İşte bu yaşlı duvar
demir kafesli yapı
korkunun yıkıldığına tanıklık etti
Gülebilirsin diye çocuklar
coşku hiç eksik olmasın
bütün mevsimler bahar gibi yaşanılsın diye
güleryüzlü bir merhaba savurdu onlar
fabrikalarına/kondularına Ankaranın

Bizler var ya bizler
işte o gece tam da o gece
gecenin sesiydik/koşar adım giderken sabaha
fırtınaydık duvarları aşıp giderken sesimiz
Biz öfkeydik/biz yaşamadık
biz umuttuk/biz sevdadık seveda
işte o gece/tam da o gece

Nasıl anlatsam nasıl bilemiyorum
onyedilik o hoyrat kabına sığmayan yüreği
düşerken genç bir gülüş konmuştu yüzüne
size bırakıyorum bu seferlik

onun öyküsünü anlatabilmenin kıvancını
Siz acısını dizginlemiş kalabalık

baharı getiren yeller adına
çiçeği açtıran güneş adına
katılın bu koroya
ne gökyüzü tutsak kalır
ne de geceler karanlık

Elazığ'da merhaba dedin dünyaya
ve o günden sonra
hiç durmadı yürüyüşün özgürlüğe
İzmir, Ankara, İstanbul, Adana'da

taşydın devrimin soluğunu fabrikalara
Hadi uç devrimin ustası
uç uçabildiğin kadar
nasılsa durmaz o yürek
zulmün ölüm bellediği zindanlara
Hadi uç uçabildiğin kadar
uçta kavuş

Ümit yoldaşına ve sosyalizme

Dağlarda fırtına kopar
bahçemde güller biter
senin Aydın'dan kopup gelen gülüşün
bu dört duvar ortasında
efe oynar/çökertme söyler
düşerkenki o gülüşün
Bedreddin'ce bilinç olur

yarınlara akar gider

Mavi bir okyanus var yüreklerimizin orta yerinde
kabarmış sığmayacak

ne yapsan sığmıyor kafesine

İşte bu kabaran öfke/bilenen bilinç
kaldırıp katıyor upuzun yatan fidanları
kaldırıp katıyor halay başına

Sular durulmaz hiç bizim buralarda
akar hırçın/hoyrat/kavrıla kavrıla koyaklardan
bizim buralarda kardelenler açar

aldırmazlar hayın kışa

sabah kalkıp erkenden/kopkoyu birer çay içip
yanbaşımızda siz düşeriz yollara

Siz gittikten sonra

türküler bir başka söylenir oldu buralarda
sohbetlerimizin tadı bir başka

namlıyı tutan yürek daha öfkeli
tetiği çeken beyin daha bilinçli

siz gittikten sonra

gözleri dolduran hüznün

nasıl da yakınlaştırdı

varılacak menzili bir bilerseniz

Dün gece rüyamda gördüm sizi

öyle temizdi yüzünüz

öyle güleçti gözleriniz

alıpta oturtunuz tam orta yerinize

anlatıverdiniz hemencecik

nasıl sevdiğinizi devrimi

ayrılırken yanımdan sessiz adımlarla

selamlar bıraktınız onuruyla yaşayan insanlara

Balıkesir'e bahar gelmiş

anacağın buz gibi ayran yapmış içesin diye

Aydın illerinin havası bir başka

senin isminde yeni efeler dolanmış

bir bilsen nasıl da gururluymuş insanlar

Şimdi güneş daha erken doğuyor

kondularına Ankara'nın

şimdi sizin isminiz

verilirmiş/parklara/caddelere/grev meydanlarına

yaşayacaksan onlar gibi

öleceksen onlar gibi

yani anlayacağımız

sizin adınızla çoğalmış kalabalıklar

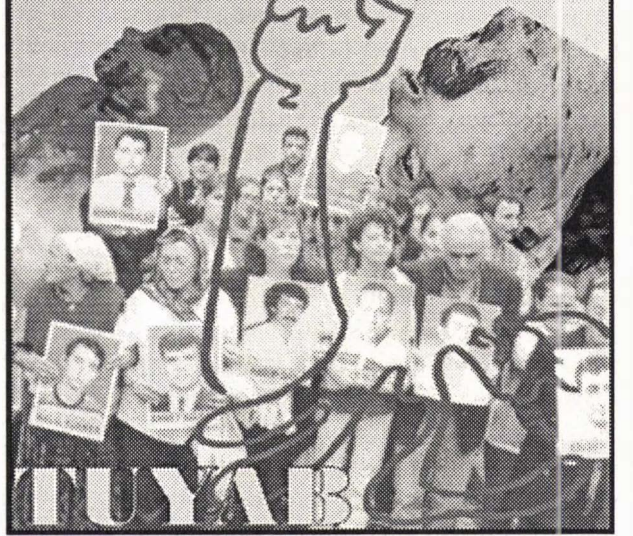
Ertuğrul Kaya

Duruşmaya Çağrımızdır!

Ulucanlar Davamız sürüyor...

**KATLEDEN DEVLET,
YARGILANAN ÇOCUKLARIMIZ!**

**24 Ekim'de
ANKARA'dayız!**

Ulucanlar Cezaevi'nde 26 Eylül 1999'da gerçekleştirilen katliamda, kurşun, gaz bombası, köpük, tazyikli su ve saatlerce işkence sonucu 10 devrimci tutuklu hayatını kaybetti. Onlarcası yaralanıp sakat kaldı.

Bizler bu katliamı gerçekleştirenlerin yargılanmasını beklerken, tam tersine, yaralı olarak kurtulan devrimci tutuklular için dava açıldı. Katliamı gerçekleştiren sanıklar tanık sandalyesine oturtulurken, saldırıya uğrayan tutuklular sanık sandalyesine oturtuldu. Ve çocuklarımızın idarını, yüzlerce yıllık hapsini isteyen bu utanç verici dava görülmeye devam edecek.

Ulucanlar Katliamı'nın F Tipi Cezaevleri'ni yaşama geçirmek amacıyla gerçekleştirildiği biliniyor. Burdur ve Bergama operasyonları da bu politikanın devam ettiğinin göstergesidir.

Bu saldırı, tüm işçi ve emekçilere, halklarımıza, aydınlara, hukukçulara, hekimlere, sanatçılara, sendikacılara, gazetecilere, yani insanım diyen herkese yapılan bir saldırdır. Katledilen devrimciler, baskıya, zulme, yoksulluğa karşı özgürlük isteyen halklarımızın en güzide evlatlarıdır.

Katliamın hesabını sormak; hücrelere geçit vermemek, işkenceler yaparak ölümlere dur demek, sanık sandalyesine oturtulan devrimcilerin davasına sahip çıkmaktan geçer. Kendine insanım diyen herkesi bu davaya katılmaya çağırıyoruz.

**Katliamın hesabını soracağız!
Hücre ölümdür, izin vermeyeceğiz!**

Yer: Ankara Adliyesi, 5. Ağır Ceza Mahkemesi

Tarih: 24 Ekim 2000

Saat: 09:30

**Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği
(TUYAB)**

Toplanma yeri: Haydarpaşa Garı

Tarih: 23 Ekim 2000

Saat: 21:00

BUCA!

ÜMRANIYE!

DİYARBAKIR!

ULUCANLAR!

?

26 Eylül 1999, Ankara Ulucanlar Hapishanesi

Saat 03-04 sıraları.....

Ağır silahlar, kesici aletler, zehirli ve bayıltıcı gazlar, köpük, tazyikli su kullanılarak operasyon başlatıldı. İlk anda, hedef gözetilerek tutukluların üzerine öldürücü ateş açıldı. Saatler süren bu ağır saldırı sonrasında tutuklular bir de 300 metrelik koridor boyunca vahşice dövülerek ve sürüklenerek cezaevinin hamamına götürüldüler. Burada sistemli işkence yapıldı. İşkencede dayak, haya burma, kesici aletle yaralama, yakıcı kimyasal sıvılarla vücudu yaralama, odun hızarı ile kesme provası, göze ve boğaza yabancı cisim sokma, bıyık yolma, pense ile vücudu sıkma, çıplak vaziyette ıslak vücutla kelepçeli olarak bekletme, arkadaşlarının cesetlerine bakmaya ve üzerlerine basmaya zorlama, küfür, hakaret, tehdit vb. tüm yöntemler kullanıldı. Yaralılara zorla marşlar söylenmeye, jandarma lehine slogan atılmaya çalışıldı. Hamamdaki işkencede bazı tutuklular özel olarak seçilerek sorgulandı ve burada öldürüldü. Yaralılar çırılçıplak soyularak işkence ve eziyetlerle çeşitli cezaevlerine sürüldüler.

Bu planlı katliam neticesinde **10 tutuklu öldürüldü**, bir çoğu ağır olmak üzere 80'in üzerinde tutuklu yaralandı. Sakat kalanlar oldu.

Yaralılar zamanında hastaneye götürülmedi, götürülenler de yeterli şekilde tedavi edilmedi. İşkence hastanede dahi devam etti. Tedaviler tamamlanmadan tüm yaralılar cezaevinde hücrelere atıldılar.

Tutukluların bütün kitapları ve giysileri, paraları, özel eşyaları tahrip edildi hepsine el konuldu.

Savcılar, delilleri operasyoncuların toplamasını/yok etmesini, değiştirmesini engellemediler. Yasal engel olmadığı halde avukatları otopsilere almadılar.

On gün boyunca cezaevine bağımsız gözlemciler alınmadı, her şey operasyoncuları aklayacak şekilde düzenlendikten sonra cezaevi

kapıları basına açıldı.

Tutuklularda av tüfeği ve makineli tüfek de dahil olmak üzere çok sayıda silah bulunduğu ileri sürüldü. Fakat bu silahlarla yaralanan bir tek devlet görevlisi bile olmadığı görüldü.

Yapılan otopsilere sonucunda, öldürülenlerde ağır işkence izleri, kimyasal yanıklar, kesikler ve çok sayıda ateşli silah yarası tespit edildi. Tüm cesetlerde öldürücü bölgelerde ateşli silah yarası görüldü.

Yapılan işkence o kadar ağırdı ki İsmet Kavaklıoğlu'nun cesedi resmi yetkililerce üç ayrı isim olarak açıklandı ve İsmet olduğu ancak 4. gün anlaşıldı.

Çok sayıda sendika, dernek, parti ve meslek örgütü olayı katliam olarak niteledi ve lanetledi.

Öldürme, yaralama, işkence, tehdit, hakaret, cinsel taciz, görevi kötüye kullanma, yağma, görevi ihmal gibi bir çok suç nedeni ile katledilenlerin aileleri ve yaralılar, avukatları aracılığı ile şikayette bulundular.

Bu kadar açıklığa karşın olayın sorumlularının yargılanması engellendi, haklarında dava açılmadı. Bizzat operasyon kararını verenlerden birisi olan Ankara Valisi hiç bir gerekçe göstermeden, birkaç cümle ile operasyonu yapan askerlerin yargılanmalarına gerek olmadığına karar verdi. Karara karşı avukatlar Bölge İdare Mahkemesi'ne itiraz ettiler. **İtiraz uzun bir süre sonra kabul edildi ancak savcılar bugün hala dava açmadılar.**

Katliamdan yaralı kurtulan 85 tutukluya Ağır Ceza Mahkemesi'nde dava açıldı. Kendi arkadaşlarından beşini öldürmekle ve isyan çıkarmakla suçlandılar. Davanın açıldığı Ankara 5. Ağır ceza mahkemesi, sanıkların cezaevinde örgüt kurarak anayasal düzeni zorla değiştirmeye kalktıklarını ileri sürdü.

22 Şubat 2000 günü yapılan duruşmaya katledilenlerin yakınları alınmadı, gelen aileler Ankara girişinde ya da Ankara'da gözaltına alındı. Avukatlar bile Ankara girişinde jandarma tarafından üç saat gözaltında tutuldu, bazıları ise giremedi. Duruşmaya katılabilen tutuksuz sanıklara bile söz verilmedi. Tutuklular da duruşmaya "asker olmadığı" bahanesi ile getirilmediler. Görevsizlik kararı veren ağır ceza mahkemesi

dosyayı DGM'ye gönderdi.

Cezaevi idarecileri ve gardiyanlar hakkında ise savcılar hızla takipsizlik kararı verdi. Olaylar sırasında cezaevi personelinin dışarıda bekletildiğini kabul eden savcılar gardiyanların arama yapmak için güvenlik güçlerinin desteği ile kibarca koşullara gittikleri ama saldırıya uğramaları üzerine çatışmanın başladığı savını da bir başka kararlarına dayanak yaptılar. Verilen takipsizlik kararına karşı yapılan itiraz da sonuç vermedi.

Anayasayı değiştirmeye teşebbüs suçlaması DGM ve Yargıtay tarafından kabul edilmedi, dosya yeniden Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderildi. Yaralı kurtulan 85 tutuklu yeniden Ankara 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanmaya başlayacak. **Duruşma 24 Ekim 2000 günü yapılacak.**

Katliamın asıl sebebinin hücre tipi (F Tipi) cezaevlerini meşrulaştırmak amacıyla kamuoyu yaratmak ve genel bir gözdağı vermek olduğu biliniyor.

Ulucanlar operasyonunu yönetenlerden Ankara İl Jandarma alay komutan yardımcısı diyor ki: "En az zayıfla bu iş bu şekilde oldu. Bugün Türkiye'nin başka bir cezaevine bir müdahale gündeme gelirse, çok daha vahim sonuçlar göreceğiz"

Bu vahim sonuçları engellemek hepimizin görevi.

Katliamlara dur demek, katillerin yargılanmasını sağlamak sadece bizim gücümüzle olacak. Bunun ilk adımı bu duruşma olmalıdır.

24 EKİM 2000 SALI günü

Ankara 5. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki Duruşmaya Katılmaya Çağırıyoruz

*yargılanan senin geleceğindir
katliama karşı direnme geleneğidir*

Ulucanlar Katliamı Davası Hukuk Komisyonu

BASINA VE KAMUOYUNA

26 Eylül '99 tarihinde Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde yaşanan katliamla ilgili çocuklarımıza açılan dava 24 Ekim 2000'de 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmeye devam edecek.

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) olarak konuyla ilgili bilgilendirme ve basın açıklaması yapılacaktır. Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

TUYAB

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği

Tarih : 23 Ekim 2000

Saat : 11:00

Yer : İHD

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb. * DM için: * TL için:
3002991-8 0079219-2

* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. * DM için:
1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

***Kamu emekçileri
yeniden alanlarında!***
**Hakları kazanmanın yolu
yeni 4 Mart'lardan
geçiyor!**